This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at http://books.google.com/

NYPL RESEARCH LIBRARIES
3 3433 08161943 3

Warburton Davies

[illegible]

ʽΑΙ ΤΟΥ

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΤΡΑΓΩΔΙΑΙ

ΣΩΖΟΜΕΝΑΙ.

EURIPIDIS

TRAGOEDIAE

QUAE SUPERSUNT,

EX RECENSIONE SAMUELIS MUSGRAVII.

TOMUS TERTIUS.

ASTOR LIBRARY
NEW-YORK

GLASGUAE:
EXCUDEBAT ANDREAS FOULIS.
EDINBURGI PROSTANT VENALES APUD G. LAING,
ET APUD D. BREMNER LONDINI:
MDCC.XCVII.

ὙΠΟΘΕΣΙΣ

ἹΠΠΟΛΥΤΟΥ.

ΘΗΣΕΥΣ υἱὸς μὲν ἦν Αἴθρας καὶ Ποσειδῶνος, βασιλεὺς δὲ Ἀθηναίων· γήμας δὲ μίαν τῶν Ἀμαζόνων Ἱππολύτην, Ἱππόλυτον ἐγέννησε, κάλλει τε καὶ σωφροσύνῃ διαφέροντα· ἐπεὶ δὲ ἡ συνοικοῦσα τὸν βίον μετήλλαξεν, ἐπεισηγάγετο Κρητικὴν γυναῖκα, τὴν Μίνωος τοῦ Κρητῶν βασιλέως καὶ Πασιφάης θυγατέρα Φαίδραν· ὁ δὲ Θησεὺς Πάλλαντα ἕνα τῶν συγγενῶν φονεύσας, φεύγει ἐς Τροιζῆνα μετὰ τῆς γυναικός, οὗ συνέβη τὸν Ἱππόλυτον παρὰ Πιτθεῖ τρέφεσθαι· θεασαμένη δὲ τὸν νεανίσκον ἡ Φαίδρα, εἰς ἐπιθυμίαν ὤλισθεν, οὐκ ἀκόλαστος οὖσα, πληροῦσα δὲ Ἀφροδίτης μῆνιν· ἣ τὸν Ἱππόλυτον διὰ σωφροσύνην ἀνελεῖν κρίνασα, τὴν Φαίδραν εἰς ἔρωτα παρώρμησε, τέλος δὲ τοῖς προτεθεῖσιν ἐπέθηκε· στέργουσα γὰρ τὴν νόσον ἡ Φαίδρα, χρόνῳ πρὸς τὴν τροφὸν δηλῶσαι ἠναγκάσθη· ἡ δὲ κατεπηγγείλατο, αὐτῇ βοηθήσειν· ἥτις καὶ παρὰ τὴν αὐτῆς προαίρεσιν, λόγους προσήνεγκε τῷ νεανίσκῳ· τραχυνόμενον δὲ αὐτὸν ἡ Φαίδρα καταμαθοῦσα, τῇ μὲν τροφῷ ἐπέπληξεν, ἑαυτὴν δὲ ἀνήρτησε· καθ' ὃν καιρὸν φανεὶς Θησεύς, καὶ καθελεῖν θέλων τὴν ἀπηγχονισμένην, εὗρεν αὐτῇ προσηρτημένην δέλτον, δι' ἧς Ἱππολύτου φθορὰν κατηγόρει, καὶ ἐπιβουλήν· πιστεύσας δὲ τοῖς γεγραμμένοις, τὸν μὲν Ἱππόλυτον ἐπέταξε φεύγειν· αὐτὸς δὲ τῷ Ποσειδῶνι ἀρὰς ἔθετο· ὧν ἐπακούσας ὁ θεός, τὸν Ἱππόλυτον διέφθειρεν. Ἄρτεμις δὲ τῶν γεγενημένων ἕκαστον διασαφήσασα Θησεῖ, τὴν μὲν Φαίδραν οὐκ ἐμέμψατο, τοῦτον δὲ παρεμυθήσατο υἱοῦ καὶ γυναικὸς στερηθέντα· τῷ δὲ Ἱππολύτῳ τιμὰς ἔφη ἐπιχωρίους ἐγκαταστήσασθαι. Ἡ σκηνὴ τοῦ δράματος ἐν Τροιζῆνι κεῖται.

ὙΠΟΘΕΣΙΣ.

Hactenus Ed. Aldina. Reliqua ſuppeditat Editio Scholiorum Arſeniana.

ἐδιδάχθη ἐπὶ Ἀμεινόνος Ἄρχοντος, Ὀλυμπιάδι πζ, ἔτει δ. πρῶτος Εὐριπίδης, δεύτερος Ἰοφῶν, τρίτος Ἴων. Ἔστιν δὲ οὗτος ὁ Ἱππόλυτος δεύτερος, καὶ Στεφανίας προσαγορευόμενος. Ἐμφαίνεται δὲ ὕστερος γεγραμμένος, τὸ γὰρ ἄπρεπες καὶ κατηγορίας ἄξιον, ἐν τούτῳ διώρθωται δράματι. Τὸ δὲ Δρᾶμα τῶν πρώτων.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΑΛΛΗ

ἐκ τῶν ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ παραλλήλων.

Θησεὺς ταῖς ἀληθείαις παῖς Ποσειδῶνος, ἔχων δὲ ἐξ Ἱππολύτης Ἀμάζονος Ἱππόλυτον, ἐπέγημε μητρυιὰν Φαίδραν τὴν Μίνωος, ἥτις τοῦ προγόνου εἰς ἐπιθυμίαν ἐμπεσοῦσα, τὴν τροφὸν ἔπεμψεν. Ὁ δὲ καταλείψας, καὶ εἰς Τροιζῆνα παραγενόμενος, κυνηγεσίαις προσανέκειτο. Τῆς δὲ προαιρέσεως ἡ ἀσελγὴς ἀποτυχοῦσα, ψευδεῖς κατὰ τοῦ Σώφρονος ἐπιστολὰς ἐχάραξε, καὶ βρόχῳ τὸ ζῆν ἀνήρτησε. Θησεὺς δὲ πιστεύσας, ᾐτήσατο παρὰ Ποσειδῶνος ἀπολέσθαι τὸν Ἱππόλυτον, ἐκ τῶν τριῶν εὐχῶν, ἃς εἶχε παρ' αὐτοῦ. Ὁ δὲ παρ' αἰγιαλὸν ἐπὶ ἅρματος τυχόντι ταῦρον ἔπεμψε, καὶ ἐπτόησε τοὺς ἵππους, οἳ συνέτριψαν τὸν Ἱππόλυτον.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΑΛΚΗΣΤΙΔΟΣ.

ἈΠΟΛΛΩΝ ᾐτήσατο παρὰ τῶν μοιρῶν, ὅπως ὁ Ἄδμητος τελευτᾶν μέλλων παράσχῃ τινα τὸν ὑπὲρ αὐτοῦ τεθνηξόμενον, ἵνα ἴσον τῷ προτέρῳ χρόνῳ ζήσῃ· καὶ δὴ Ἄλκηστις ἡ γυνὴ τοῦ Ἀδμήτου ἐπέδωκεν ἑαυτὴν, μηδετέρου τῶν γονέων ἐθελήσαντος ὑπὲρ τοῦ παιδὸς ἀποθανεῖν· μετ' οὐ πολὺ δὲ, τῆς συμφορᾶς ταύτης γενομένης, Ἡρακλῆς παραγενόμενος, καὶ μαθὼν παρά τινος θεράποντος τὰ περὶ τὴν Ἄλκηστιν, ἐπορεύθη ἐπὶ τὸν τάφον, καὶ θάνατον ἀποστῆναι ποιήσας, ἐσθῆτι καλύπτει τὴν γυναῖκα· τὸν δὲ Ἄδμητον ἠξίου λαβόντα αὐτὴν τηρεῖν, εἰληφέναι γὰρ αὐτὴν, πάλης ἆθλον ἔλεγεν· μὴ βουλομένου δὲ ἐκείνου, ἔδειξεν ἣν ἐπένθει.

Quae ſequuntur ſuppeditat Editio Scholiorum Arſeniana.

Ἄλκηστις ἡ Πελίου θυγάτηρ, ὑπομείνασα ὑπὲρ τοῦ ἀνδρὸς τελευτῆσαι. Ἡρακλέους δὲ ἐπιδημήσαντος ἐν τῇ Θετταλίᾳ διασώζεται, βιασαμένου τοὺς χθονίους θεοὺς, καὶ ἀφελόμενον τὴν γυναῖκα. Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑποκεῖται ἐν Φεραῖς μιᾷ πόλει τῆς Θετταλίας· ὁ δὲ χορὸς συνέστηκεν ἔκ τινων πρεσβυτῶν ἐντοπίων, οἳ καὶ παραγίνονται συμπαθήσοντες ταῖς Ἀλκήστιδος συμφοραῖς.

Ὁ ΤΟΥ
ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ἹΠΠΟΛΥΤΟΣ
ΣΤΕΦΑΝΗΦΟΡΟΣ.

Τὰ τῦ Δράματος

ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ.

ἹΠΠΟΛΥΤΟΣ.

ΧΟΡΟΣ ἐκ ΤΡΟΙΖΗΝΙΩΝ γυναικῶν.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑΙ.

ΤΡΟΦΟΣ ΦΑΙΔΡΑΣ.

ΦΑΙΔΡΑ.

ΘΗΣΕΥΣ.

ἩΜΙΧΟΡΙΟΝ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἙΤΕΡΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΑΡΤΕΜΙΣ.

Προλογίζει δὲ ἡ Ἀφροδίτη.

HIPPOLYTUS CORONATUS.

VENUS.

IAMBI.

EGO celebris quidem inter homines, et non ignobilis
Dea vocor Venus, et in coelo; et apud
Eos, quicunque intra mare fineſque Atlanticos
Habitant, videntes lumen ſolis, honore
Quidem afficio eos, qui colunt meam potentiam,
Everto vero, quicunque ſuperbiunt adverſus nos.
Ineſt enim hoc etiam in deorum genere ut
Gaudeant, cum honore afficiuntur ab hominibus.
Oſtendam autem mox veritatem verborum horum:
Nam me Theſei filius, Amazonis progenies,
Hippolytus, diſcipulus caſti Pitthei,
Solus ex civibus hujus terrae Troezeniae,
Dicit peſſimam eſſe Dearum,
Et recuſat lectos, neque attingit nuptias:
Sed ſororem Phoebi Dianam, filiam Jovis,
Honorat, exiſtimans eam maximam eſſe Dearum:
Semperque habitans cum virgine in viridi ſilva,

ἹΠΠΟΛΥΤΟΣ ΣΤΕΦΑΝΗΦΟΡΟΣ.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΠΟΛΛΗ μὲν ἐν βροτοῖσι, κοὐκ ἀνώνυμος
Θεὰ κέκλημαι Κύπρις, οὐρανοῦ τ' ἔσω·
Ὅσοι τε πόντου τερμόνων τ' Ἀτλαντικῶν
Ναίουσιν εἴσω φῶς ὁρῶντες ἡλίου,
Τοὺς μὲν σέβοντας τἀμὰ πρεσβεύω κράτη,
Σφάλλω δ', ὅσοι φρονοῦσιν εἰς ἡμᾶς μέγα.
Ἔνεστι γὰρ δὴ κἀν θεῶν γένει τόδε,
Τιμώμενοι χαίρουσιν ἀνθρώπων ὕπο.
Δείξω δὲ μύθων τῶνδ' ἀλήθειαν τάχα·
Ὁ γάρ με Θησέως παῖς, Ἀμαζόνος τόκος,
Ἱππόλυτος, ἁγνοῦ Πιτθέως παιδεύματα,
Μόνος πολιτῶν τῆσδε γῆς Τροιζηνίας,
Λέγει κακίστην δαιμόνων πεφυκέναι·
Ἀναίνεται δὲ λέκτρα, κοὐ ψαύει γάμων·
Φοίβου δ' ἀδελφὴν Ἄρτεμιν, Διὸς κόρην,
Τιμᾷ, μεγίστην δαιμόνων ἡγούμενος·
Χλωρὰν δ' ἀν' ὕλην παρθένῳ ξυνὼν ἀεί,

Κυσὶν ταχείαις θῆρας ἐξαιρεῖ χθονὸς,
Μείζω βροτείας προσπεσὼν ὁμιλίας.
Τούτοισι μέν γ' οὖν οὐ φθονῶ· τί γάρ με δεῖ;
Ἃ δ' εἰς ἔμ' ἡμάρτηκε, τιμωρήσομαι
Ἱππόλυτον ἐν τῆδ' ἡμέρᾳ· τὰ πολλὰ δὲ
Πάλαι προκόψασ', οὐ πόνου πολλοῦ με δεῖ.
Ἐλθόντα γάρ νιν Πιτθέως πότ' ἐκ δόμων,
Σεμνῶν ἐς ὄψιν καὶ τέλη μυστηρίων,
Πανδίονος γῆν, πατρὸς εὐγενὴς δάμαρ
Ἰδοῦσα Φαίδρα καρδίαν κατέσχετο
Ἔρωτι δεινῷ, τοῖς ἐμοῖς βουλεύμασι.
Καὶ πρὶν μὲν ἐλθεῖν τήνδε γῆν Τροιζηνίαν,
Πέτραν παρ' αὐτὴν Παλλάδος, κατόψιον
Γῆς τῆσδε, ναὸν Κύπριδος ἐγκαθείσατο,
Ἐρῶσ' ἔρωτ' ἔκδημον· Ἱππολύτῳ δ' ἔπι
Τολοιπὸν ὠνόμαζεν ἱδρύσθαι θεάν.
Ἐπεὶ δὲ Θησεὺς Κεκροπίαν λείπει χθόνα,
Μίασμα φεύγων αἵματος Παλλαντιδῶν,
Καὶ τήνδε σὺν δάμαρτι ναυστολεῖ χθόνα,
Ἐνιαυσίαν ἔκδημον αἰνέσας φυγήν·
Ἐνταῦθα δὴ στένουσα, κἀκπεπληγμένη
Κέντροις ἔρωτος, ἡ τάλαιν' ἀπόλλυται
Σιγῇ· ξύνοιδε δ' οὔτις οἰκετῶν νόσον.

Expellit feras e terra velocibus canibus,
Cupide ambiens majora humana conſuetudine.
His quidem ego non invideo: quid enim opus eſt?
Sed tamen ulciſcar, ob ea, quae in me deliquit,
Hippolytum hoc die. Verum cum multa antea
Praepararim, non opus habeo magno labore. Nam
Quondam profectum eum ex domo Pitthei, ad
Spectaculum et ſacras ceremonias venerandorum
Myſteriorum, Pandionis *in* agrum patris nobilis
Conjunx conſpicata Phaedra, occupata eſt cor
Vehementi amore, idque meo conſilio.
Et priuſquam veniret *in* hanc terram Troezeniam,
Ad ipſam rupem Palladis, unde proſpectus eſt *in*
Hanc terram, aedificavit templum Veneris, ardens
Amore peregrinantis. Et propter Hippolytum
In poſterum canent Deae templum fundatum fuiſſe.
Sed poſtquam Theſeus relinquit Cecropium agrum,
Fugiens piaculum caedis Pallantidarum,
Et navigat *in* hanc terram cum uxore,
Annuum ultro-ſubiens exilium peregre tranſigendum;
Ibi ſane gemens, et perculſa
Miſera ſtimulis amoris perit
Silentio; nemo autem ex domeſticis novit morbum.

Sed non oportet hunc amorem ſic abire.
Oſtendam autem hoc negotium Theſeo, et palam fiet
Res: et hunc juvenem, qui mihi inimicus eſt,
Pater interficiet imprecationibus, quas marinus
Rex Neptunus praebuit munus Theſeo;
Ut nihil fruſtra ter peteret a Deo.
Illa vero quidem *eſt* inclyta, ſed tamen peribit,
Phaedra: non enim tanti faciam hujus exitium,
Ut mihi mei inimici non dent
Tantas poenas, ut mihi recte *res* habeant.
Sed, video enim filium hunc Theſei
Venientem, relicto labore venationis,
Hippolytum, ex his diſcedam locis.
Multus autem cum eo miniſtrorum a tergo ſequens
Coetus clamitat, celebrans Dianam deam
Hymnis; neſcit enim apertas portas
Mortis, et ſe videre hunc poſtremum diem.

MONOSTROPHICA.

H. Sequimini canentes ſequimini
Jovis *filiam* caeleſtem Dianam
Dianam, cui curae ſumus.
C. Veneranda, veneranda, auguſtiſſima
Jovis ſoboles,

Ἀλλ' οὔτι ταύτῃ τόνδ' ἔρωτα χρὴ πεσεῖν·
Δείξω δὲ Θησεῖ πρᾶγμα, κἀκφανήσεται.
Καὶ τὸν μὲν ἡμῖν πολέμιον πεφυκότα
Κτενεῖ πατὴρ ἀραῖσιν, ἃς ὁ πόντιος
Ἄναξ Ποσειδῶν ὤπασεν Θησεῖ γέρας,
Μηδὲν μάταιον ἐς τρὶς εὔξασθαι θεῷ.
Ἡ δ' εὐκλεὴς μὲν, ἀλλ' ὅμως ἀπόλλυται,
Φαίδρα· τὸ γὰρ τῆσδ' οὐ προτιμήσω κακὸν,
Τοῦ μὴ οὐ παρασχεῖν τοὺς ἐμοὺς ἐχθροὺς ἐμοὶ
Δίκην τοσαύτην, ὥστέ μοι καλῶς ἔχειν.
Ἀλλ', εἰσορῶ γὰρ τόνδε παῖδα Θησέως
Στείχοντα, θήρας μόχθον ἐκλελοιπότα,
Ἱππόλυτον, ἔξω τῶνδε βήσομαι τόπων·
Πολὺς δ' ἅμ' αὐτῷ προσπόλων ὀπισθόπους
Κῶμος λέλακεν, Ἄρτεμιν τιμῶν θεὸν
Ὕμνοισιν· οὐ γὰρ οἶδ' ἀνεῳγμένας πύλας
Ἅδου, φάος τὲ λοίσθιον βλέπων τόδε.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Ι. Ἕπεσθ' ἀείδοντες, ἕπεσθε
Τὰν Διὸς οὐρανίαν Ἄρτεμιν,
Ἄρτεμιν, ᾇ μελόμεσθα.
Χ. Πότνια, πότνια, σεμνοτάτα,
Ζανὸς γένεθλον,

Χαῖρέ μοι, ὦ κόρα,
Χαῖρέ μοι, Λατοῦς,
Ἄρτεμι, καὶ Διὸς,
Καλλίστα πολὺ παρθένων,
Αἳ μέγαν κατ' οὐρανὸν
Ναίετ' εὐπατέρειαν αὐλὰν,
Ζανὸς πολύχρυσον οἶκον.
Ι. Χαῖρέ μοι, ὦ καλλίστα,
Καλλίστα τῶν κατ' ὄλυμπον
Παρθένων, Ἄρτεμι.

ΙΑΜΒΟΙ.

Σοὶ τόνδε πλεκτὸν στέφανον ἐξ ἀκηράτου
Λειμῶνος, ὦ δέσποινα, κοσμήσας φέρω,
Ἔνθ' οὔτε ποιμὴν ἀξιοῖ φέρβειν βοτὰ,
Οὐδ' ἦλθέ πω σίδηρος, ἀλλ' ἀκήρατον
Μέλισσα λειμῶν' ἠρινὸν διέρχεται,
Αἰδὼς δὲ ποταμίαισι κηπεύει δρόσοις.
Ὅσοις διδακτὸν μηδὲν, ἀλλ' ἐν τῇ φύσει
Τὸ σωφρονεῖν εἴληχεν εἰς τὰ πάντ' ἀεὶ,
Τούτοις δρέπεσθαι, τοῖς κακοῖσι δ' οὐ θέμις.
Ἀλλ', ὦ φίλη δέσποινα, χρυσέας κόμης
Ἀνάδημα δέξαι, χειρὸς εὐσεβοῦς ἄπο.
Μόνῳ γάρ ἐστι τοῦτ' ἐμοὶ γέρας βροτῶν·

Salve mihi, o puella,
Salve mihi, Latonae
Et Jovis, Diana,
Virginum multo formoſiſſima,
Quae in amplo coelo
Habitatis; nobiles-patre greges
Jovis auri-copia-fulgentem domum.
H. Salve mihi, o pulcherrima,
Pulcherrima in coelo degentium
Virginum, Diana.

IAMBI.

H. Tibi hanc coronam contextam ex illibato
Prato, o domina, *floribus* ornatam fero;
Ubi neque paſtor vult paſcere ſuos greges,
Quo neque venit adhuc ferrum, ſed illibatum
Pratum vernum apis peragrat:
Pudor vero rigat rore fluviatili:
Quibus nihil *eſt* ſtudio partum, ſed ab ipſa natura
Caſtitatem ſortiti ſunt in omnibus *rebus* ſemper,
Illis decerpere *fas eſt*, improbis vero nefas.
Quare, o chara domina aureae comae
Coronam accipe a pia manu.
Soli enim mihi eſt hoc munus ex mortalibus:

Et tecum verſor, et tecum colloquor, audiens
Quidem *tuam* vocem, ſed non videns tuam ſpeciem:
Finem autem vitae circumeam, ſicut incoepi.
F. O rex: oportet enim dominos vocare non niſi deos:
Num vis aliquod a me accipere bonum conſilium?
H. Maxime: alioqui enim non videremur ſapientes.
F. Scis igitur, quae lex mortalibus ſit conſtituta?
H. Non novi: qua de re vero me interrogas?
F. Odiſſe faſtum, et id quod non omnibus *eſt* gratum.
H. Probe ſcio: quis enim hominum ſuperbus non *eſt*
Odioſus? F. In illis vero, qui ſunt comes, eſtne aliqua
Gratia? H. Plurima certe, et quidem etiam lucrum
Cum parvo labore. F. Exiſtimasne vero et inter deos
Idem obtinere? H. Siquidem homines utimur
Moribus deorum. F. Cur ergo tu venerandam Deam
Non ſalutas? H. Quam? cave vero, ne quid tuum
Os offendat. F. Venerem illam, quae tuis foribus
Praeſidet. H. Eminus ipſam purus exiſtens ſaluto.
F. Veneranda tamen *eſt*, et inſignis inter mortales.
H. Aliis alii dii et homines curae ſunt.
F. Beatus eſſes, ſi ſaperes, quantum te opus eſt ſapere.
H. Nemo deorum mihi placet, *qui ſit* colendus noctu.
F. O fili, oportet honorare deos.

Σοὶ καὶ ξύνειμι, καὶ λόγοις ἀμείβομαι,
Κλύων μὲν αὐδὴν, ὄμμα δ' οὐχ' ὁρῶν τὸ σόν.
Τέλος δὲ κάμψαιμ', ὥσπερ ἠρξάμην, βίου.
Θ. Ἄναξ, Θεοὺς γὰρ δεσπότας καλεῖν χρεὼν,
Ἆρ' ἄν τι μου δέξαιο βουλεύσαντος εὖ;
Ι. Καὶ κάρτα γ'· ἦ γὰρ οὐ σοφοὶ φανοίμεθ' ἄν.
Θ. Οἶσθ' οὖν βροτοῖσιν ὃς καθέστηκεν νόμος;
Ι. Οὐκ οἶδα· τοῦ δὲ καί μ' ἀνιστορεῖς πέρι;
Θ. Μισεῖν τὸ σεμνὸν, καὶ τὸ μὴ πᾶσιν φίλον.
Ι. Ὀρθῶς γε· τίς δ' οὐ σεμνὸς ἀχθεινὸς βροτῶν;
Θ. Ἐν δ' εὐπροσηγόροισιν ἔστι τις χάρις;
Ι. Πλείστη γε, καὶ κέρδος γε σὺν μόχθῳ βραχεῖ.
Θ. Ἦ κἀν θεοῖσι ταὐτὸν ἐλπίζεις τόδε;
Ι. Εἴπερ γε θνητοὶ θεῶν νόμοισι χρώμεθα.
Θ. Πῶς οὖν σὺ σεμνὴν δαίμον' οὐ προσεννέπεις;
Ι. Τίν'; εὐλαβοῦ δὲ, μή τι σὸν σφαλῇ στόμα.
Θ. Τήνδ', ἣ πύλαισι σαῖς ἐφέστηκεν Κύπρις.
Ι. Πρόσωθεν αὐτὴν ἁγνὸς ὢν ἀσπάζομαι.
Θ. Σεμνή γε μέν τοι, κἀπίσημος ἐν βροτοῖς.
Ι. Ἄλλοισιν ἄλλος θεῶν τε κἀνθρώπων μέλει.
Θ. Εὐδαιμονοίης, νοῦν ἔχων ὅσον σε δεῖ.
Ι. Οὐδείς μ' ἀρέσκει νυκτὶ θαυμαστὸς θεῶν.
Θ. Τιμαῖσιν, ὦ παῖ, δαιμόνων χρῆσθαι χρεών.

Ι. Χωρεῖτ', ὀπαδοὶ, καὶ παρελθόντες δόμȣς,
Σίτων μέλεσθε· τερπνὸν ἐκ κυναγίας
Τράπεζα πλήρης· καὶ καταψήχειν χρεὼν
Ἵππȣς, ὅπως ἂν, ἅρμασι ζεύξας ὕπο,
Βορᾶς κορεσθεὶς γυμνάσω τὰ πρόσφορα.
Τὴν σὴν δὲ Κύπριν πόλλ' ἐγὼ χαίρειν λέγω.
Θ. Ἡμεῖς δὲ, τȣ̀ς νέȣς γὰρ ȣ̓ μιμητέον,
Φρονȣ̃ντες οὕτως, ὡς πρέπει δȣ́λοις λέγειν,
Προσευξόμεσθα τοῖσι σοῖς ἀγάλμασι,
Δέσποινα Κύπρι· χρὴ δὲ συγγνώμην ἔχειν,
Εἴ τις σ', ὑφ' ἥβης σπλάγχνον ἔντονον φέρων,
Μάταια βάζει· μὴ δόκει τȣ́τȣ κλύειν·
Σοφωτέρȣς γὰρ δεῖ βροτῶν εἶναι θεȣ́ς.

ΕΠΩΔΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ Α'.

Χ. Ὠκεανȣ̃ τις ὕδωρ
Στάζȣσα πέτρα λέγεται,
Βαπτὰν κάλπισι ῥυτὰν παγὰν
Προϊεῖσα κρημνῶν·
Τόθι μοι τὶς ἦν φίλα,
Πορφύρεα φάρεα
Ποταμίᾳ δρόσῳ
Τέγγȣσα, θερμᾶς δ' ἐπὶ νῶτα πέτρας

H. Ite, comites: et accedentes ad hanc Aedem,
Curate cibos. Jucundum eſt poſt venationem
Menſa plena; et convenit recreare
Equos, ut jungens currui *eos*
Saturatus cibo exerceam commode:
Tuam vero Venerem longum ego valere jubeo.
F. Nos vero, juvenes enim non imitari oportet,
Sentientes non ita, ut convenit ſervis dicere,
Adoramus tuam ſtatuam, o domina Venus.
Oportet autem veniam dare, ſi quis propter
Adoleſcentiam habens vehementiorem animi impetum,
Stulta loquitur; diſſimula te eum audire:
Sapientiores enim hominibus oportet eſſe Deos.

EPODICA.

STROPHE I.

C. Aquam Oceani quoddam
Saxum ſtillare dicitur,
Fontem, in quo urnae merguntur, fluentem
Emittens *ex* rupibus:
Ibi erat mihi quaedam ſocia,
Purpureas veſtes
Fluviatili rore
Lavans, quas inde ſupra tergum tepidi ſaxi

Aprici depoſuit. Unde mihi
Primum fama venit dominam,

ANTISTROPHE I.

Confectam tabido
Lecto, corpus continere intra
Aedes, tenueſque veſtes flavum *ejus*
Caput velare.
Tertium autem ipſam audio
Hunc in ambroſio
Ore diem,
Cereris farina corpus caſtum abſtinere,
Occultoque luctu mortis velle
Provehi ad miſerum finem.

STROPHE 2.

Tu enim numine poſſeſſa es, o puella,
Sive a Pane, ſive ab Hecate,
Aut a venerandis Corybantibus,
Aut a matre montivaga, lymphata, *i. e. Cybele,*
Tu vero *etiam* circa multis feris-gaudentem
Dictynnam, propter peccata,
Impia liborum non immolatorum cauſa, fatigaris:
Curſitat enim et per mare
Et terram, ſuper dumos

Εὐαλίȣ κατέϐαλεν· ὅθεν μοι
Πρῶτα φάτις ἦλθε, δέσποιναν

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α'.

Τειρομέναν νοσερᾷ
Κοίτᾳ δέμας ἐντὸς ἔχειν
Οἴκων, λεπτὰ δὲ φάρεα ξανθὰν
Κεφαλὰν σκιάζειν.
Τριτάταν δέ νιν κλύω
Τάνδε κατ' ἀμϐροσίȣ
Στόματος ἀμέραν
Δάματρος ἀκτᾶς δέμας ἁγνὸν ἴσχειν,
Κρυπτῷ τε πένθει θανάτȣ θέλȣσαν
Κέλσαι ποτὶ τέρμα δύστανον.

ΣΤΡΟΦΗ Β'.

Σὺ γὰρ ἔνθεος, ὦ κȣ́ρα,
Εἴτ' ἐκ Πανὸς, εἴθ' Ἑκάτας,
Ἢ σεμνῶν Κορυϐάντων,
Ἢ ματρὸς ȣ̓ρείας φοιταλέȣ.
Σὺ δ' ἀμφὶ τὰν πολύθηρον
Δίκτυνναν, ἀμπλακίαις
Ἀνίερος ἀθύτων πελάνων τρύχῃ.
Φοιτᾷ γὰρ καὶ διὰ λίμνας,
Χέρσον θ', ὑπὲρ πελάγȣς

Δίναις ἐν νοτίαις ἅλμας.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β'.

Ἦ πόσιν, τὸν Ἐρεχθειδᾶν
Ἀρχαγὸν, τὸν εὐπατρίδαν,
Ποιμαίνει τις ἐν οἴκοις,
Κρυπτᾷ γε κοίτᾳ τῶν σῶν λεχέων,
Ἦ ναυβάτας τις ἔπλευσεν
Κρήτας ἔξορμος ἀνὴρ
Λιμένα τὸν εὐξεινότατον ναύταις,
Φήμαν πέμπων βασιλείᾳ·
Λύπᾳ δ᾽ ὑπὲρ παθέων
Εὐναία δέδεται ψυχά.

ΕΠΩΔΟΣ.

Φιλεῖ δὲ τᾷ δυστρόπῳ γυναικῶν
Ἁρμονίᾳ κακὰ δύστανος
Ἀμηχανία συνοικεῖν
Ὠδίνων τε καὶ ἀφροσύνας· δι᾽ ἐμᾶς
Ἦϊξε ποτὲ νηδύος ἅδ᾽ αὔρα.
Τὰν δ᾽ εὔλοχον οὐρανίαν,
Τόξων μεδέουσαν,
Ἄρτεμιν ἀΰτευν·
Καί μοι πολυζήλωτος
Αἰεὶ σὺν θεοῖσιν φοιτᾷ.

Et in humidis vorticibus Sali.

ANTISTROPHE 2.

Aut maritum, Erechthidarum
Principem, illum nobilem *virum*,
Regit aliquis in aedibus,
Concubitu ſeorſim a tuo lecto:
Aut nauta aliquis navigavit
Ex Creta veniens vir
Ad portum tunc maxime hoſpitalem nautis,
Adferens nuncium reginae.
Moerore vero propter mala *nunciata*,
In lecto ligata-detinetur anima.

EPODUS.

Solet enim cum moroſo mulierum
Temperamento mala miſera
Aegritudo cohabitare
Propter partus dolores, et amentiam. Per meam
Ventrem venit aliquando iſta aura:
Deam vero coeleſtem, quae partus faciles reddit,
Sagittas regentem,
Dianam invocavi:
Et mihi veneranda admodum
Semper inter Deos verſatur.

ANAPAESTI.

Sed ecce nutrix vetula ante fores
Hanc portans extra domum:
Triſtis autem ſuperciliorum nubes augetur:
Quidnam ſit *hoc*, ſcire cupit animus *meus*:
Quid laeſerit
Corpus reginae, priſtinum colorem mutatum habens.
N. O hominum mala, o morbos odioſos,
Quid ego tibi faciam? quid vero non faciam?
Ecce tibi haec lux clara, ecce hic aer:
Extraque domum jam *eſt* morbidi
Cubile lecti.
Huc enim venire erat omnis ſermo tuus:
Brevi vero rurſus feſtinabis in thalamos.
Nam cito mutaris, et nulla re gaudes,
Neque tibi placet, quod adeſt: quod vero non adeſt,
Gratius ducis.
Facilius autem *eſt* aegrotare, quam aegrotantem curare;
Illud enim eſt ſimplex *malum*, cum hoc vero
Conjunctus eſt dolorque mentis, manuumque labor.
Omnis enim hominum vita *eſt* plena dolore,
Neque eſt requies laborum;
Sed quando aliud quiddam dulcius vita

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Ἀλλ' ἥδε τροφὸς γεραιὰ πρὸ θυρῶν
Τήνδε κομίζουσ' ἔξω μελάθρων,
Στυγνὸν δ' ὀφρύων νέφος αὐξάνεται·
Τί ποτ' ἐστὶ, μαθεῖν ἔραται ψυχά,
Τί δεδήληται
Δέμας ἀλλόχροον βασιλείας.
Τ. Ὦ κακὰ θνητῶν, στυγεραί τε νόσοι·
Τί σ' ἐγὼ δράσω; τί δὲ μὴ δράσω;
Τόδε σοι φέγγος λαμπρὸν, ὅδ' αἰθήρ·
Ἔξω δὲ δόμων ἤδη νοσερᾶς
Δέμνια κοίτας.
Δεῦρο γὰρ ἐλθεῖν, πᾶν ἔπος ἦν σοι·
Τάχα δ' εἰς θαλάμους σπεύσεις τὸ πάλιν.
Ταχὺ γὰρ σφάλλῃ, κοὐδενὶ χαίρεις·
Οὐδέ σ' ἀρέσκει τὸ παρὸν, τὸ δ' ἀπὸν
Φίλτερον ἡγῇ.
Κρεῖσσον δὲ νοσεῖν, ἢ θεραπεύειν.
Τὸ μὲν ἐστιν ἁπλοῦν, τῷ δὲ συνάπτει
Λύπη τε φρενῶν, χερσίν τε πόνος.
Πᾶς δ' ὀδυνηρὸς βίος ἀνθρώπων,
Κοὐκ ἔστι πόνων ἀνάπαυσις.
Ἀλλ' ὅτι τοῦ ζῆν φίλτερον ἄλλο

Σκότος ἀμπίσχων κρύπτει νεφέλαις,
Δυσέρωτες δὴ φαινόμεθ' ὄντες
Τȣδ', ὅτι τȣτο ςίλϐει κατὰ γῆν,
Δι' ἀπειροσύναν ἄλλȣ βιότȣ,
Κȣ̓κ-ἀπόδειξιν τῶν ὑπὸ γαίας.
Μύθοις δ' ἄλλως φερόμεσθα.
Φ. Αἴρετέ μου δέμας· ὀρθȣτε κάρα·
Λέλυμαι μελέων σύνδεσμα, φίλαι.
Λάϐετ' εὐπήχεις χεῖρας, πρόπολοι.
Βαρύ μοι κεφαλῆς ἐπίκρανον ἔχειν.
Ἄφελ', ἀμπέτασον βόςρυχον ὤμοις.
Τ. Θάρσει, τέκνον, καὶ μὴ χαλεπῶς
Μετάϐαλλε δέμας.
Ῥᾶον δὲ νόσον μετά θ' ἡσυχίας
Καὶ γενναίȣ λήματος οἴσεις·
Μοχθεῖν δὲ βροτοῖσιν ἀνάγκη.
Φ. Ἒ, ἔ
Πῶς ἂν δροσερᾶς ἀπὸ κρηνίδος
Καθαρῶν ὑδάτων πόμ' ἀρυσαίμαν;
Ὑπό τ' αἰγείροις, ἔν τε κομήτῃ
Λειμῶνι κλιθεῖσ' ἀναπαυσαίμαν;
Τ. Ὦ παῖ, τί θροεῖς;
Οὐ μὴ παρ' ὄχλῳ τάδε γηρύσῃ,

Tenebrae continentes occultant nebulis,
Perdite-amantes utique videmur eſſe
Hujus *lucis*, quia haec fulget per terram,
Propter imperitiam alterius vitae,
Et nullam demonſtrationem rerum ſub terra:
Fabulis autem temere ferimur.
P. Tollite meum corpus, erigite caput:
Soluta ſum membrorum vinculis, o amicae.
Apprehendite *meas* ex pulchris brachiis pendentes
Manus, o famulae. Eſt mihi grave habere ornamentum
Capitis: aufer, extende contortum capillum in
Humeros. N. Forti animo ſis, filia, neque moleſte
Agites corpus.
Facilius enim morbum cum quiete
Et generoſo animo feres; neceſſe
Enim eſt homines confliĉtari cum multis malis.
P. Eheu:
Quomodo ex roſcido fonte
Hauriam potum limpidae aquae?
Et ſub alnis, et in viridi
Prato reclinata quieſcam?
N. O filia, quid dicis?
Ne apud turbam haec dicas;

Effundens ſermonem obnoxium furori.
P. Ducite me in montem: eo ad ſylvam,
Et ad pinus, ubi ferarum-interfectores
Frequentant canes,
Maculoſis cervis inſilientes.
Per deos cupio clamore-excitare canes,
Et juxta flavam comam projicere,
Theſſalicum haſtili infixum tenens
In manu telum.
N. Undenam, o filia, iſta deliras?
Quid tibi eſt negotii cum exercitio venationis?
Quid vero fontanos latices expetis?
Etenim juxta arcem eſt continuus roſcidus
Clivus, unde tibi poteſt eſſe potus.
P. O domina marinae paludis Diana,
Et curriculorum equeſtrium,
Utinam eſſem in tuis ſolis,
Equos Venetos domans.
N. Quid rurſus hoc ſtultum profudiſti verbum?
Nam modo quidem montem conſcendens, ad
Venationis deſiderium ferebaris: modo vero contra
Arena in *fluctuum-experte* equos *agitare* cupis.
Haec *profecto* divinatione digna *ſunt* multa,

Μανίας ἔποχον ῥιπτȣσα λόγον.
Φ. Πέμπετέ μ' εἰς ὄρος· εἶμι πρὸς ὕλαν,
Καὶ παρὰ πεύκας, ἵνα θηροφόνοι
Στείϐȣσι κύνες,
Βαλίαις ἐλάφοις ἐγχριπτόμεναι·
Πρὸς θεῶν, ἔραμαι κυσὶ θωΰξαι,
Καὶ παρὰ χαίταν ξανθὰν ῥίψαι
Θεσσαλὸν ὅρπακ' ἐπίλογχον ἔχȣσ'
Ἐν χειρὶ βέλος.
Τ. Τί ποτ', ὦ τέκνον, τάδε κηραίνεις;
Τί κυνηγεσίων καὶ σοὶ μελέτης;
Τί ᾗ κρηναίων νασμῶν ἔρασαι;
Παρὰ γὰρ δροσερὰ πύργοις συνεχὴς
Κλιτὺς, ὅθεν σοι πῶμα γένοιτ' ἄν.
Φ. Δέσποιν' ἁλίας Ἄρτεμι λίμνας,
Καὶ γυμνασίων τῶν ἱπποκρότων,
Εἴθε γενοίμαν ἐν σοῖς δαπέδοις,
Πώλȣς Ἐνέτας δαμαλιζομένα.
Τ. Τί τόδ' αὖ παράφρον ἔῤῥιψας ἔπος;
Νῦν δὴ μὲν ὄρος βᾶσ' ἐπὶ θήρας
Πόθον ἐϛέλλȣ· νῦν δ' αὖ ψαμάθοις
Ἐπ' ἀκυμάντοις πώλων ἔρασαι.
Τάδε μαντείας ἄξια πολλῆς,

Ὅστις σε θεῶν ἀνασειράζει,
Καὶ παρακόπτει φρένας, ὦ παῖ.
Φ. Δύστανος ἐγὼ τί ποτ' εἰργασάμαν;
Ποῖ παρεπλάγχθην γνώμας ἀγαθᾶς;
Ἐμάνην, ἔπεσον δαίμονος ἄτᾳ.
Φεῦ, φεῦ· τλήμων.
Μαῖα, πάλιν μου κρύψον κεφαλάν·
Αἰδούμεθα γὰρ τὰ λελεγμένα μοι.
Κρύπτε· κατ' ὄσσων δάκρυ μοι βαίνει,
Καὶ ἐπ' αἰσχύνην ὄμμα τέτραπται.
Τὸ γὰρ ὀρθοῦσθαι γνώμαν, ὀδυνᾷ·
Τὸ δὲ μαινόμενον, κακόν· ἀλλὰ κρατεῖ,
Μὴ γιγνώσκοντ' ἀπολέσθαι.
Τ. Κρύπτω· τὸ δ' ἐμὸν πότε δὴ θάνατος
Σῶμα καλύψει;
Πολλὰ διδάσκει μ' ὁ πολὺς βίοτος.
Χρῆν γὰρ μετρίας εἰς ἀλλήλους
Φιλίας θνητοὺς ἀνακίρνασθαι,
Καὶ μὴ πρὸς ἄκρον μυελὸν ψυχῆς,
Εὔλυτα δ' εἶναι στέργηθρα φρενῶν,
Ἀπό τ' ὤσασθαι, καὶ ξυντεῖναι.
Τὸ δ' ὑπὲρ δισσῶν μίαν ὠδίνειν
Ψυχὰν, χαλεπὸν βάρος, ὡς κἀγὼ

Quiſnam Deus te vexet,
Mentemque pervertat, o filia.
P. Infelix ego quidnam feci?
Quo aberravi a ſana mente?
Inſanivi, lapſa ſum daemonis noxa.
Heu, heu, miſera!
Nutrix, tege rurſus caput meum:
Pudet enim me eorum quae dixi.
Tege; lacrymae mihi ex oculis erumpunt,
Et oculi vertuntur ad pudorem:
Nam ſana mente frui dolore afficit;
Ipſa vero inſania malum *quoddam eſt*: ſed praeſtat
Non cognoſcentem, perire.
N. Tego: meum vero quondam mors
Corpus teget?
Multa me docet vita longa.
Oportebat enim mediocres inter ſe mutuo
Mortales miſcere amicitias:
Et non uſque ad extremam medullam animae,
Et amores animorum facile ſolubiles eſſe,
Et expelli, et extendi.
Sed afflictari pro duabus unam
Animam, grave onus *eſt*: ſicut etiam ego

Pro iſta doleo.
Accurata vero vitae ſtudia
Plus aiunt nocere, quam delectare,
Et pugnare magis cum ſanitate.
Sic id quod nimium eſt, minus laudo
Quam illud, Ne quid nimis:
Et aſſentientur mihi ſapientes.

IAMBI.

C. Mulier vetula, fidelis nutrix reginae
Phaedrae, videmus miſeras tuas calamitates:
Obſcurum vero nobis *eſt*, quiſnam ſit hic morbus:
Ex te igitur ſciſcitari, et audire velimus.
N. Haud ſcio interrogans, neque enim vult dicere.
C. Neque quae ſit origo horum malorum?
N. Eodem redis. Nam reticet haec omnia.
C. Quam eſt aegrota, et contabuit corpore!
N. Quidni *contabeſcat*, quae tertium jam diem impaſta
Manet? C. Utrum a morbo, an mori nitens?
N. Incertum: abſtinet autem cibo ad deceſſionem e
Vita. C. *Rem* miram dixiſti, ſi haec ſatisfaciunt marito.
N. Occultat enim haec malum, et dicit non aegrotare.
C. Ille vero in *ejus* faciem intuens non perſpicit rem?
N. *Minime*; peregre enim eſt, procul ab hac terra.

Τῆσδ' ὑπεραλγῶ.
Βιότου δ' ἀτρεκεῖς ἐπιτηδεύσεις
Φασὶ σφάλλειν πλέον ἢ τέρπειν,
Τῇ θ' ὑγιείᾳ μᾶλλον πολεμεῖν.
Οὕτω τὸ λίαν γ' ἧσσον ἐπαινῶ
Τοῦ μηδὲν ἄγαν,
Καὶ ξυμφήσουσι σοφοί μοι.

ΙΑΜΒΟΙ.

Χ. Γύναι γεραιὰ, βασιλίδος πιστὴ τροφὲ
Φαίδρας, ὁρῶμεν τάσδε δυστήνους τύχας.
Ἄσημα δ' ἡμῖν, ἥτις ἐστὶν ἡ νόσος·
Σοῦ δ' ἂν πυθέσθαι καὶ κλύειν βουλοίμεθ' ἄν.
Τ. Οὐκ οἶδ' ἐλέγχουσ'· οὐ γὰρ ἐννέπειν θέλει.
Χ. Οὐδ' ἥτις ἀρχὴ τῶνδε πημάτων ἔφυ;
Τ. Εἰς ταυτὸν ἥκεις· πάντα γὰρ σιγᾷ τάδε.
Χ. Ὡς ἀσθενεῖ τε καὶ κατέξανται δέμας.
Τ. Πῶς δ' οὔ, τριταίαν γ' οὖσ' ἄσιτος ἡμέραν;
Χ. Πότερον ὑπ' ἄτης, ἢ θανεῖν πειρωμένη;
Τ. Θανεῖν· ἀσιτεῖ δ' εἰς ἀπόστασιν βίου.
Χ. Θαυμαστὸν εἶπας, εἰ τάδ' ἐξαρκεῖ πόσει.
Τ. Κρύπτει γὰρ ἥδε πῆμα, κοὔ φησιν νοσεῖν.
Χ. Ὁ δ' εἰς πρόσωπον οὐ τεκμαίρεται βλέπων;
Τ. Ἔκδημος ὢν γὰρ τῆσδε τυγχάνει χθονός.

Χ. Σὺ δ' οὐκ ἀνάγκην προσφέρεις, πειρωμένη
Νόσον πυθέσθαι τῆσδε, καὶ πλάνον φρενῶν;
Τ. Εἰς πάντ' ἀφῖγμαι, κοὐδὲν εἴργασμαι πλέον.
Οὐ μὴν ἀνήσω γ' οὐδὲ νῦν προθυμίας,
Ὡς ἂν παροῦσα καὶ σύ μοι ξυμμαρτυρῇς,
Οἷα πέφυκα δυστυχοῦσι δεσπόταις.
Ἀλλ', ὦ φίλη παῖ, τῶν πάροιθε μὲν λόγων
Λαθώμεθ' ἄμφω· καὶ σύ θ' ἡδίων γενοῦ,
Στυγνὴν ὀφρὺν λύσασα, καὶ γνώμης ὁδόν·
Ἐγὼ θ', ὅπῃ σοι μὴ καλῶς τόθ' εἱπόμην,
Μεθεῖσ', ἐπ' ἄλλον εἶμι βελτίω λόγον.
Κεἰ μὲν νοσεῖς τι τῶν ἀποῤῥήτων κακῶν,
Γυναῖκες αἵδε συγκαθιστάναι νόσον.
Εἰ δ' ἔκφορός σοι συμφορὰ πρὸς ἄρσενας,
Λέγ', ὡς ἰατροῖς πρᾶγμα μηνυθῇ τόδε.
Εἶεν· τί σιγᾷς; οὐκ ἐχρῆν σιγᾷν, τέκνον,
Ἀλλ' ἤ μ' ἐλέγχειν, ἤν τι μὴ καλῶς λέγω,
Ἢ τοῖσιν εὖ λεχθεῖσι συγχωρεῖν λόγοις.
Φθέγξαι τί· δεῦρ' ἄθρησον· ὢ τάλαιν' ἐγώ.
Γυναῖκες, ἄλλως τούσδε μοχθοῦμεν πόνους,
Ἶσον δ' ἄπεσμεν τῷ πρίν· οὔτε γὰρ τότε
Λόγοις ἐτέγγεθ' ἥδε, νῦν τ' οὐ πείθεται.
Ἀλλ' ἴσθι μέντοι, πρὸς τάδ' αὐθαδεστέρα

C. Tu vero nonne vim adhibes, conans
Cognoſcere morbum hujus, et errorem mentis?
N. Omnia tentavi, et nihil plus effeci.
Tamen non remittam etiam nunc de meo ſtudio,
Ut praeſens tu quoque poſſis teſtis eſſe;
Qualis fuerim erga dominos calamitate afflictos.
Sed, o filia *Phaedra*, priorem quidem ſermonem
Obliviſcamur ambae, et tu placatior fias,
Solvens triſte ſupercilium, et *aſperam* conſilii viam.
Egoque, ſi quid tibi non recte tunc obſecuta ſum,
Mutata, ad aliud veniam meliorem ſermonem.
Atque ſi quo laboras occulto malo,
Mulieres ecce *adſunt* ad ſedandum morbum:
Si vero tibi calamitas *adſit* maribus *declaranda*,
Dic, ut medicis indicetur haec res.
Eſto; quid taces? non oportet te tacere, filia,
Sed aut me reprehendere, ſi quid non recte dico,
Aut bene dictis obtemperare verbis.
Loquere aliquid, huc ſpecta: o me miſeram!
Mulieres, fruſtra inſumimus hos labores, abſumus
Autem a *propoſito* tam procul quam prius; neque enim
Tunc verbis demulcebatur haec, neque nunc
Obtemperat. Sed ſcias tamen, ad hoc pertinacior

Eſto mari, ſi moriaris, prodere te tuos
Liberos, paternae non participes domus futuros:
Non per reginam equeſtrem Amazonem,
Quae tuis liberis dominum procreavit
Spurium, ſentientem liberalia, probe ipſum noſti,
Hippolytum. P. Heu me. N. Tangit te hoc?
P. Perdidiſti me, nutrix; teque per Deos
Oro, ut de hoc viro taceas in poſterum.
N. Vides? recte quidem ſapis, ſapiens vero non vis
Filiiſque prodeſſe, et tuam ſervare vitam.
P. Amo liberos: ſed alia jactor calamitate.
N. O filia, puras quidem manus habes a ſanguine?
P. Manus quidem ſunt purae, ſed mens piaculum
Quoddam habet. N. Num ex aliunde-oblato malo
Inimici alicujus? P. Amicus me perdit non volentem
Non volens. N. An Theſeus aliquod peccatum in te
Peccavit? P. Utinam ego nunquam illum laeſiſſe
Videar? N. Quae eſt igitur illa magna res quae te
Cogit mori? P. Sine me peccare, nec enim in te
Pecco. N. Haud profecto volens *ſinam*, ſed tua culpa
Deficiam. P. Quid agis? Vimne facis, pendens ex
Manu? N. Et haec genua non dimittam unquam.
P. Mala tibi, o miſera, ſi audieris haec mala.

Γίγνου θαλάσσης, εἰ θανῇ, προδοῦσα σοὺς
Παῖδας, πατρῴων μὴ μεθέξοντας δόμων,
Μὰ τὴν ἄνασσαν ἱππίαν Ἀμαζόνα,
Ἣ σοῖς τέκνοισι δεσπότην ἐγείνατο
Νόθον, φρονοῦντα γνήσι', οἶσθά νιν καλῶς,
Ἱππόλυτον. Φ. Οἴμοι. Τ. Θιγγάνει σέθεν τόδε;
Φ. Ἀπώλεσάς με, μαῖα, καί σε πρὸς θεῶν
Τοῦδ' ἀνδρὸς αὖθις λίσσομαι σιγᾷν πέρι.
Τ. Ὁρᾷς; φρονεῖς μὲν εὖ· φρονοῦσα δ', οὐ θέλεις
Παῖδάς τ' ὀνῆσαι, καὶ σὸν ἐκσῶσαι βίον.
Φ. Φιλῶ τέκν'· ἄλλῃ δ' ἐν τύχῃ χειμάζομαι.
Τ. Ἁγνὰς μὲν, ὦ παῖ, χεῖρας αἵματος φέρεις.
Φ. Χεῖρες μὲν ἁγναὶ, φρὴν δ' ἔχει μίασμά τι.
Τ. Μῶν ἐξ ἐπακτοῦ πημονῆς ἐχθρῶν τινος;
Φ. Φίλος μ' ἀπόλλυσ' οὐχ ἑκοῦσαν οὐχ ἑκών.
Τ. Θησεύς τιν' ἡμάρτηκεν εἴς σ' ἁμαρτίαν;
Φ. Μὴ δρῶσ' ἔγωγ' ἐκεῖνον ὀφθείην κακῶς.
Τ. Τί γὰρ τὸ δεινὸν τοῦθ', ὅ σ' ἐξαίρει θανεῖν;
Φ. Ἔα μ' ἁμαρτεῖν· οὐ γὰρ εἴς σ' ἁμαρτάνω.
Τ. Οὐ δῆθ' ἑκοῦσά γ', ἐν δὲ σοὶ λελείψομαι.
Φ. Τί δρᾷς; βιάζῃ χειρὸς ἐξαρτωμένη;
Τ. Καὶ σῶν γε γονάτων οὐ μεθήσομαί ποτε.
Φ. Κάκ', ὦ τάλαινα, σοὶ, τάδ' εἰ πεύσῃ κακά.

Τ. Μεῖζον γάρ, ἢ σοῦ μὴ τυχεῖν, τί μοι κακόν;
Φ. Ὀλῇ· τὸ μέντοι πρᾶγμ' ἐμοὶ τιμὴν φέρει.
Τ. Κἄπειτα κρύπτεις χρήσθ', ἱκνουμένης ἐμοῦ;
Φ. Ἐκ τῶν γὰρ αἰσχρῶν ἐσθλὰ μηχανώμεθα.
Τ. Οὐκοῦν λέγουσα, τιμιωτέρα φανῇ.
Φ. Ἄπελθε πρὸς θεῶν, δεξιάν τ' ἐμὴν μέθες.
Τ. Οὐ δῆτ', ἐπεί μοι δῶρον οὐ δίδως ὃ χρῆν.
Φ. Δώσω· σέβας γὰρ χειρὸς αἰδοῦμαι τὸ σόν.
Τ. Σιγῷμ' ἂν ἤδη, σὸς γὰρ οὑ 'ντεῦθεν λόγος.
Φ. Ὦ τλῆμον, οἷον, μῆτερ, ἠράσθης ἔρον;
Τ. Ὃν ἔσχε ταύρου, τέκνον, ἢ τί φῂς τόδε;
Φ. Σύ τ', ὦ τάλαιν' ὅμαιμε, Διονύσου δάμαρ.
Τ. Τέκνον, τί πάσχεις; συγγόνους κακοῤῥοθεῖς;
Φ. Τρίτη δ' ἐγὼ δύστηνος ὡς ἀπόλλυμαι;
Τ. Ἔκ τοι πέπληγμαι· ποῖ προβήσεται λόγος;
Φ. Ἐκεῖθεν ἡμεῖς, οὐ νεωστὶ δυστυχεῖς.
Τ. Οὐδέν τι μᾶλλον οἶδ', ἃ βούλομαι κλύειν.
Φ. Φεῦ·
Πῶς ἂν σύ μοι λέξειας, ἃ 'μ' ἐχρῆν λέγειν;
Τ. Οὐ μάντις εἰμὶ τἀφανῆ γνῶναι σαφῶς.
Φ. Τί τοῦθ' ὃ δὴ λέγουσιν ἀνθρώπους ἐρᾶν;
Τ. Ἥδιστον, ὦ παῖ, ταυτὸν, ἀλγεινόν θ' ἅμα.
Φ. Ἡμεῖς ἂν εἶμεν θατέρῳ κεχρημέναι.

N. An vero mihi majus malum accidere poteſt, quam
Te privari? P. Perdes: res tamen iſta mihi gloriam
Affert. N. Et deinde occultas bona, ſupplicante me?
P. Honeſta enim molimur, turpium remedium.
N. Ergo ſi dixeris *haec*, honoratior videberis.
P. Abi per Deos; et dimitte meam dextram.
N. Nequaquam, ſiquidem non das mihi donum,
Quod oportebat. P. Dabo; nam revereor tuae manus
Religionem. N. Tacebo jam; jam enim tuum eſt loqui.
P. O miſera, qualem, mater, amaſti amorem?
N. Quo amavit taurum, filia, aut cur hoc dicis?
P. Et ut miſera ſoror, Bacchi conjunx.
N. O filia, quid accidit tibi? cognatis maledicis?
P. Egoque tertia infelix, quomodo pereo!
N. Obſtupeſco: quonam evadet haec oratio?
P. Inde nos, non nuper *ſumus* miſerae.
N. Nihilo magis ſcio, quae volo audire.
P. Heu;
Quomodo tu mihi dixeris, quae me oporteat dicere?
N. Non ſum vates ad obſcura clare cognoſcenda.
P. Quid *eſt* hoc, quod inter homines dicunt amare?
N. Idem, o filia, eſt dulciſſimum et ſimul
Acerbiſſimum. P. Nos ſumus expertae ſortem

Deteriorem. N. Quid ais? amas, o filia, aliquem
Hominum? P. Quiſnam eſt ille Amazonis filius?
N. Hippolytum dicis? P. Ex te haec, non ex me
audis.
N. Heu me, quid dicis, filia? Ut me perdidiſti!
Mulieres, intolerabilia haec. Non ſuſtinebo
Vivens: ingratum diem intueor, lucem inviſam.
Abjiciam, relinquam corpus, diſcedam ex hac
Vita moriens. Valete; non vivo ergo amplius.
Continentes enim non volentes *quidem*, ſed tamen
Amant mala. Venus igitur non eſt dea:
Sed ſi quid aliud majus eſt dea,
Quae hanc et me et domum perdidit.

ANTISTROPHICA.

STROPHE.

C. Audiviſti o, audiviſti o,
Non audiendos reginam
Morbos miſeros fatentem?
Utinam peream ego; priuſquam probitatem
Demergas mentis?
Heu mihi, heu, heu.
O miſera propter hos dolores.
O aerumnae, quae nutritis homines.

Τ. Τί φής; ἐρᾷς, ὦ τέκνον, ἀνθρώπων τίνος;
Φ. Ὅστίς ποθ' ὗτός ἐσθ' ὁ τῆς Ἀμάζονος.
Τ. Ἱππόλυτον αὐδᾷς; Φ. Σοῦ τάδ' οὐκ ἐ-
μοῦ κλύεις.
Τ. Οἴμοι, τί λέξεις, τέκνον; ὥς μ' ἀπώλεσας·
Γυναῖκες, οὐκ ἀνάσχετ'· οὐκ ἀνέξομαι
Ζῶσ'· ἐχθρὸν ἦμαρ, ἐχθρὸν εἰσορῶ φάος.
Ῥίψω, μεθήσω σῶμ'· ἀπαλλαχθήσομαι
Βίου θανοῦσα· χαίρετ'· οὐκ ἔτ' εἴμ' ἐγώ.
Οἱ σώφρονες γὰρ οὐχ ἑκόντες, ἀλλ' ὅμως,
Κακῶν ἐρῶσι. Κύπρις οὐκ ἄρ' ἦν θεὸς,
Ἀλλ' εἴ τι μεῖζον ἄλλο γίγνεται θεοῦ·
Ἣ τήνδε, κἀμὲ, καὶ δόμους ἀπώλεσεν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ.

Χ Ἄϊες ὦ, ἔκλυες ὦ,
Ἀνήκουστα τᾶς τυράννου
Πάθεα μέλεα θρεομένας.
Ὀλοίμαν ἔγωγε· πρὶν σ' ἂν φίλαν
Καταλῦσαι φρένα·
Ἰώ μοι, φεῦ, φεῦ·
Ὦ τάλαινα τῶνδ' ἀλγέων,
Ὦ πόνοι τρέφοντες βροτούς.

Ὄλωλας, ἐξέφηνας εἰς φάος κακά.
Τίς σε παναμέριος ὅδε χρόνος μένει;
Τελευτήσεταί τι καινὸν δόμοις.
Ἄσημα δ' οὐκ ἔτ' ἐστὶν οἷ φθίνει τύχα
Κύπριδος· ὦ τάλαινα παῖ Κρησία.

ΙΑΜΒΟΙ.

Φ. Τροιζήνιαι γυναῖκες, αἳ τόδ' ἔσχατον
Οἰκεῖτε χώρας Πελοπίας προνώπιον,
Ἤδη ποτ' ἄλλως νυκτὸς ἐν μακρῷ χρόνῳ
Θνητῶν ἐφρόντισ' ᾗ διέφθαρται βίος.
Καί μοι δοκοῦσιν οὐ κατὰ γνώμης φύσιν
Πράσσειν κάκιον· ἔστι γὰρ τόγ' εὖ φρονεῖν
Πολλοῖσιν, ἀλλὰ τῇδ' ἀθρητέον τόδε.
Τὰ χρήστ' ἐπιστάμεσθα, καὶ γιγνώσκομεν,
Οὐκ ἐκπονοῦμεν δ'· οἱ μὲν ἀργίας ὕπο,
Οἱ δ' ἡδονὴν προθέντες ἀντὶ τοῦ καλοῦ
Ἄλλην τιν'· εἰσὶ δ' ἡδοναὶ πολλαὶ βίου,
Μακραί τε λέσχαι, καὶ σχολή, τερπνὸν κακὸν,
Αἰδώς τε· δισσαὶ δ' εἰσίν· ἡ μὲν οὐ κακή,
Ἡ δ' ἄχθος οἴκων· εἰ δ' ὁ καιρὸς ἦν σαφής,
Οὐκ ἂν δύ' ἤστην ταῦτ' ἔχοντε γράμματα.
Ταῦτ' οὖν ἐπειδὴ τυγχάνω προγνοῦσ' ἐγὼ,
Οὐκ ἔσθ' ὁποίῳ φαρμάκῳ διαφθερεῖν

Periſti, patefeciſti in lucem mala.
Quaenam perpetua haec aerumna te manet?
Aliquid novi fiet *in his* aedibus. Non
Enim eſt amplius obſcurum, quorſum tendat
Infortunium veneris: o miſera puella Creſſa.

IAMBI.

P. Mulieres Troezeniae, quae extremum hoc
Veſtibulum terrae Pelopiae habitatis,
Jam ſaepe *mecum* alias noctis in longo tempore
Cogitavi, quomodo corrupta ſit hominum vita:
Et mihi videntur non ſecundum animi naturam,
Deterius facere: eſt enim recta *rerum* cognitio
Multis; ſed ſic ſpectanda *ſunt* haec. Bona *quidem*
Tenemus et novimus, ſed non facimus: alii quidem
Propter ignaviam, alii vero anteponentes voluptatem
Honeſto aliam aliquam. Sunt enim voluptates
Scopuli occulti vitae, et longas confabulationes, et
Ocium, jucundum malum, et pudor. Sunt autem
Duo pudorum genera: alterum quidem, bonum;
Alterum vero, onus domus: quod ſi appareret, ubi
Opus eſſet, haec non eſſent duo, cum habeant eaſdem
Literas. Haec igitur ego cum antea cogitaſſem,
Nullum pharmacum eſt, quo corrumpere

Potui, ut in contrariam mentem reciderem.
Sed dicam tibi etiam meae mentis viam:
Poſtquam me vulneravit amor, conſiderabam qua
Ratione pulcherrime ferrem ipſum. Itaque coepi
Ex eo tempore occultare et celare hunc morbum.
Nam nihil fidendum linguae, quae aliorum quidem
Hominum cogitationes corrigere novit:
Ipſa vero ſibi plurima mala accerſit.
Secundo vero hanc *amoris* amentiam fortiter ferre,
Caſtitate vincens *eam*, ante decreveram.
Tertio autem, quando *modis* iſtis non potui
Venerem ſuperare, mori viſum eſt mihi
Optimum: nullus *his meis* obloquetur conſiliis.
Mihi enim contingat, neque latere honeſta, neque
Turpia facienti, teſtes multos habere. Ego quidem
Noram hanc rem, et morbum infamem,
Mulieremque praeterea me eſſe, ſciebam bene,
Rem omnibus inviſam. Utinam *illa* pereat peſſime,
Quaecunque coepit polluere *conjugales* lectos cum
Viris prima externis. Ex nobilibus autem familiis
Hoc malum coepit inter foeminas oriri.
Nam cum turpia placent iis, qui habentur boni,
Certe valde honeſta videtur eſſe malis.

Ἔμελλον, ὥστε τοὔμπαλιν πεσεῖν φρενῶν.
Λέξω δὲ καὶ σοὶ τῆς ἐμῆς γνώμης ὁδόν.
Ἐπεί μ' ἔρως ἔτρωσεν, ἐσκόπουν ὅπως
Κάλλιστ' ἐνέγκαιμ' αὐτόν· ἠρξάμην μὲν οὖν
Ἐκ τοῦδε σιγᾶν τήνδε καὶ κρύπτειν νόσον.
Γλώσσῃ γὰρ οὐδὲν πιστόν· ἣ θυραῖα μὲν
Φρονήματ' ἀνδρῶν νουθετεῖν ἐπίσταται,
Αὐτὴ δ' ὑφ' αὑτῆς πλεῖστα κέκτηται κακά.
Τὸ δεύτερον δὲ, τὴν ἄνοιαν εὖ φέρειν,
Τῷ σωφρονεῖν νικῶσα, προὐνοησάμην.
Τρίτον δ', ἐπειδὴ τοῖσιν οὐκ ἐξήνυτον
Κύπριν κρατῆσαι, κατθανεῖν ἔδοξέ μοι
Κράτιστον· οὐδεὶς ἀντερεῖ βουλεύμασιν·
Ἐμοὶ γὰρ εἴη μήτε λανθάνειν καλὰ,
Μήτ' αἰσχρὰ δρώσῃ μάρτυρας πολλοὺς ἔχειν.
Τὸ δ' ἔργον ᾔδη, τὴν νόσον τε δυσκλεᾶ·
Γυνή τε πρὸς τοῖσδ' οὖσ' ἐγίγνωσκον καλῶς,
Μίσημα πᾶσιν· ὡς ὄλοιτο παγκάκως,
Ἥτις πρὸς ἄνδρας ἤρξατ' αἰσχύνειν λέχη
Πρώτη θυραίους· ἐκ δὲ γενναίων δόμων
Τόδ' ἦρξε θηλείαισι γίγνεσθαι κακόν.
Ὅταν γὰρ αἰσχρὰ τοῖσιν ἐσθλοῖσιν δοκῇ,
Ἦ κάρτα δόξει τοῖς κακοῖς εἶναι καλά.

Μισῶ δὲ καὶ τὰς σώφρονας μὲν ἐν λόγοις,
Λάθρᾳ δὲ τόλμας οὐ καλὰς κεκτημένας·
Αἳ πῶς ποτ', ὦ δέσποινα ποντία Κύπρι,
Βλέπουσιν εἰς πρόσωπα τῶν ξυνευνετῶν,
Οὐδὲ σκότον φρίσσουσιν τὸν ξυνεργάτην,
Τέρεμνά τ' οἴκων, μή ποτε φθογγὴν ἀφῇ;
Ἡμᾶς γὰρ αὐτὸ τοῦτ' ἀποκτείνει, φίλαι,
Ὡς μή ποτ' ἄνδρα τὸν ἐμὸν αἰσχύνασ' ἁλῶ,
Μὴ παῖδας, οὓς ἔτικτον· ἀλλ' ἐλεύθεροι,
Παῤῥησίᾳ θάλλοντες, οἰκοῖεν πόλιν
Κλεινῶν Ἀθηνῶν, μητρὸς οὕνεκ' εὐκλεεῖς.
Δουλοῖ γὰρ ἄνδρα, κἂν θρασύσπλαγχνός τις ᾖ,
Ὅταν ξυνειδῇ μητρὸς ἢ πατρὸς κακά.
Μόνον δὲ τοῦτο φάσ' ἁμιλλᾶσθαι βίῳ,
Γνώμην δικαίαν κἀγαθὴν ὅτῳ παρῇ.
Κακοὺς δὲ θνητῶν ἐξέφην', ὅταν τύχῃ,
Προθεὶς κάτοπτρον, ὥστε παρθένῳ νέᾳ,
Χρόνος· παρ' οἷσι μή ποτ' ὀφθείην ἐγώ.
Χ. Φεῦ, φεῦ· τὸ σῶφρον ὡς ἁπανταχοῦ καλόν,
Καὶ δόξαν ἐσθλὴν ἐν βροτοῖς καρπίζεται.
Τ. Δέσποιν', ἐμοί τοι συμφορὰ μὲν ἀρτίως
Ἡ σὴ παρέσχε δεινὸν ἐξαίφνης φόβον·
Νῦν δ' ἐννοοῦμαι φαῦλος οὖσα· κἂν βροτοῖς

Odi autem eas, quae *palam* verbis quidem ſunt
Caſtae; clam vero audaciam non honeſtam nactae
Sunt. Quae quonam modo, o domina marina Venus,
Intuentur in vultus *ſuorum* conjugum?
Neque horrent tenebras *malorum* cooperatrices,
Tectaque aedium, ne quando vocem edant.
Nos enim hoc ipſum interficit, o amicae,
Ne unquam deprehendar dedecoraſſe meum maritum,
Nec liberos, quos peperi: ſed ingenue,
Libertate loquendi florentes, incolant urbem
Nobilium Athenarum, clari propter matrem.
Servum enim reddit virum, quamvis quis audaci
Animo ſit praeditus, quum ſibi conſcius eſt maternorum,
Aut paternorum ſcelerum: ſolum autem hoc aiunt
Cum vita perdi, ſi cui juſta et honeſta mens adſit.
Malos autem homines oſtendit aliquando,
Oppoſitum, velut ſpeculum adoleſcentulae,
Tempus. Apud quos ego utinam nunquam videar.
C. Heu, heu, quam ubique pulchra eſt modeſtia,
Et egregiam gloriam inter homines adfert.
N. Domina, mihi quidem calamitas modo tua repente
Praebuit ingentem metum: nunc vero agnoſco me
Eſſe ineptam; inter homines autem cogitationes

Poſteriores quodammodo ſunt prudentiores: nihil
Enimſingulare, neque praeter rationem paſſa es;
Ira enim Deae in te eſt graſſata. Amas. Quid hoc
Eſt mirum? cum multis hominum. Deinde vero
Amoris cauſa animam perdes? haud igitur tutum
Illis, qui alios amant, et quotquot ſunt amaturi,
Si ipſos mori ſit neceſſe. Nam Venus non eſt
Tolerabilis, ſi cum magno impetu ruat, quae
Cedentem quidem leniter perſequitur: quem
Vero ſuperbum, magnificeque *de ſe* ſentientem
Invenerit, hunc arreptum, quomodo putas, duriter
Tractat! vadit enim per aerem, eſt et in marinis
Fluctibus Venus. Omnia autem ex hac ſunt nata:
Haec eſt quae ſeminat, et dat amorem,
Cujus *amoris* omnes in terra ſumus progenies
Quicunque igitur ſcripta veterum
Habentes, et qui ſemper verſantur in poematiis,
Norunt quomodo quondam Jupiter amaverit
Nuptias ſemeles; et norunt ut aliquando rapuerit
Pulchram lucem ſpargens Aurora Cephalum inter
Deos, propter amorem: ſed tamen in coelo
Habitant, nec fugiunt procul a diis: ſed patiuntur,
Credo, victi calamitate. Tu vero *haec* non

Αἱ δεύτεραί πως φροντίδες σοφώτεραι·
Οὐ γὰρ περισσὸν οὐδὲν, οὐδ' ἔξω λόγου
Πέπονθας· ὀργαὶ δ' εἰς σ' ἐπέσκηψαν θεᾶς.
Ἐρᾷς· τί τοῦτο θαῦμα; σὺν πολλοῖς βροτῶν·
Κᾄπειτ' ἔρωτος οὕνεκα ψυχὴν ὀλεῖς;
Οὐκ ἆρά γ' οὐ δεῖ τοῖς ἐρῶσι τῶν πέλας,
Ὅσοι τε μέλλουσ', εἰ θανεῖν αὐτοὺς χρεών.
Κύπρις γὰρ οὐ φορητὸς, ἢν πολλὴ ῥυῇ.
Ἣ τὸν μὲν εἴκονθ', ἡσυχῇ μετέρχεται·
Ὃν δ' ἂν περισσὸν καὶ φρονοῦνθ' εὕρῃ μέγα,
Τοῦτον λαβοῦσα, πῶς δοκεῖς, καθύβρισε.
Φοιτᾷ δ' ἀν' αἰθέρ'· ἔστι δ' ἐν θαλασσίῳ
Κλύδωνι Κύπρις· πάντα δ' ἐκ ταύτης ἔφυ.
Ἡ δ' ἐστὶν ἡ σπείρουσα καὶ διδοῦσ' ἔρον,
Οὗ πάντες ἐσμὲν οἱ κατὰ χθόν' ἔκγονοι.
Ὅσοι μὲν οὖν γραφάς τε τῶν παλαιτέρων
Ἔχουσιν, αὐτοί τ' εἰσὶν ἐν μούσαις ἀεὶ,
Ἴσασι μὲν, Ζεὺς ὥς ποτ' ἠράσθη γάμων
Σεμέλης· ἴσασι δ', ὡς ἀνήρπασέν ποτε
Ἡ καλλιφεγγὴς Κέφαλον εἰς θεοὺς Ἕως,
Ἔρωτος οὕνεκ'· ἀλλ' ὅμως ἐν οὐρανῷ
Ναίουσι, κοὐ φεύγουσιν ἐκποδὼν θεούς.
Στέργουσι δ', οἶμαι, ξυμφορᾷ νικώμενοι.

Σὺ δ' οὐκ ἀνέξῃ; χρῆν σ' ἐπὶ ῥητοῖς ἄρα
Πατέρα φυτεύειν, ἢ 'πὶ δεσπόταις θεοῖς
Ἄλλοισιν, εἰ μὴ τούσδε γε στέρξεις νόμους.
Πόσους δοκεῖς δὴ κάρτ' ἔχοντας εὖ φρενῶν,
Νοσοῦνθ' ὁρῶντας λέκτρα, μὴ δοκεῖν ὁρᾷν;
Πόσους δὲ παισὶ πατέρας ἡμαρτηκόσι
Συνεκκομίζειν Κύπριν; ἐν σοφοῖσι γὰρ
Τάδ' ἐστι θνητῶν, λανθάνειν τὰ μὴ καλά.
Οὐδ' ἐκπονεῖν τοι χρὴ βίον λίαν βροτούς·
Οὐδὲ στέγην γὰρ, ἧς κατηρεφεῖς δόμοι,
Καλῶς ἀκριβώσειαν· εἰς δὲ τὴν τύχην
Πεσοῦσ', ὅσην σὺ, πῶς ἂν ἐκνεῦσαι δοκεῖς;
Ἀλλ' εἰ τὰ πλείω χρηστὰ τῶν κακῶν ἔχεις,
Ἄνθρωπος οὖσα, κάρτα γ' εὖ πράξειας ἄν.
Ἀλλ', ὦ φίλη παῖ, λῆγε μὲν κακῶν φρενῶν,
Λῆξον δ' ὑβρίζουσ'· οὐ γὰρ ἄλλο πλὴν ὕβρις
Τάδ' ἐστὶ, κρείσσω δαιμόνων εἶναι θέλειν.
Τόλμα δ' ἐρῶσα· θεὸς ἐβουλήθη τάδε.
Νοσοῦσα δ', εὖ πως τὴν νόσον καταστρέφου.
Εἰσὶν δ' ἐπῳδαὶ, καὶ λόγοι θελκτήριοι·
Φανήσεταί τι τῆσδε φάρμακον νόσου.
Ἦ τ' ἆρά γ' ὀψέ γ' ἄνδρες ἐξεύροιεν ἄν,
Εἰ μὴ γυναῖκες μηχανὰς εὑρήσομεν.

Suſtinebis? oportebat igitur te conditionibus certis
Patrem genuiſſe, aut ſub dominis diis aliis, ſi non
Acquieſces hiſce legibus. Quot putas jam valde
Sana mente praeditos, connubia ſua videntes
Corrupta, ſpeciem praebere non videntium.
Quot etiam patres cum liberis, qui peccarant,
Una curare Venerem. Inter callida enim haec
Sunt hominum, ut lateant quae non *ſunt* honeſta:
Nec oportet homines vitam nimis *ſeveram* excolere:
Nam ne tectum quidem, quo tectae *ſunt* aedes,
Nimis exacta cura faciunt ſemper: in calamitatem
Vero lapſa, quantam tu, quomodo te *hinc* evaſurum
Putas? ſed, ſi habes plura bona, quam mala,
Cum ſis homo, praeclare agitur tecum. Sed, o
Chara filia, malam mentem habere ceſſa, caſſaque
Venerem afficere contumelia; non enim aliud quam
Contumelia haec ſunt, ſuperiorem diis eſſe velle.
Fortiter autem amorem tolera: Deus *enim* voluit
Haec *ita fieri*. Laborans vero morbo, morbum hunc
Bene fini. Sunt autem incantationes, et verbum
Demulcens invenietur aliquod, remedium morbi
Hujus. Profecto enim ſero *aliquid* viri invenient,
Si nos mulieres nullas artes inveniamus.

C. Phaedra, haec quidem dicit utiliora
Ad praeſentem calamitatem: laudo vero te.
Sed haec laus *eſt* odioſior verbis
Hujus, et tibi longe moleſtior auditu.
P. Hoc eſt quod bene conſtitutas hominum civitates
Et familias evertit, nimis pulchri ſermones.
Non enim oportet dicere jucunda auribus,
Sed id, ex quo glorioſus quis evadat. N. Quid
Adeo magnifice loqueris! non verbis ſpecioſis *nunc*
Opus eſt tibi: ſed viro. Celeriter diſpiciendum,
Rectum de te ſermonem enuntiantes.
Niſi enim tua vita in calamitatibus verteret tantis, et
Si eſſes impudica mulier, nunquam propter lectum,
Et voluptatem tuam, huc te adhortarer: nunc vero
Eſt magnum certamen, et ſervem vitam tuam, neque
Hoc invidiae *eſt* obnoxium. P. O atrocia locuta:
Non claudes os? et non edes iterum
Turpiſſimos ſermones? N. Sunt quidem haec turpia,
Sed meliora tamen tibi, quam honeſta. Melior
Enim *erit* res, ſi modo te ſervarit, quam illud
Nomen, quo tu ſuperbiens morieris. P. Ne per Deos,
Bene enim dicis, ſed turpia, ultra haec progrediaris;
Quod recte ſubjecerim animam prudentibus

Χ. Φαίδρα, λέγει μὲν ἥδε χρησιμώτερα
Πρὸς τὴν παροῦσαν· ξυμφοράν· αἰνῶ δέ σε.
Ὁ δ' αἶνος οὗτος δυσχερέστερος λόγων
Τῶν τῆσδε, καὶ σοὶ μᾶλλον ἀλγίων κλύειν.
Φ. Τοῦτ' ἔσθ', ὃ θνητῶν εὖ πόλεις οἰκουμένας
Δόμους τ' ἀπόλλυσ', οἱ καλοὶ λίαν λόγοι.
Οὐ γάρ τι τοῖσιν ὠσὶ τερπνὰ δεῖ λέγειν,
Ἀλλ' ἐξ ὅτου τις εὐκλεὴς γενήσεται.
Τ. Τί σεμνομυθεῖς; οὐ λόγων εὐσχημόνων
Δεῖ σ', ἀλλὰ τἀνδρός· ὡς τάχος διϊστέον
Τὸν εὐθὺν ἐξειπόντας ἀμφὶ σοῦ λόγον.
Εἰ μὲν γὰρ ἦν σοι μὴ 'πὶ συμφοραῖς βίος
Τοιαῖσδε, σώφρων δ' οὖσ' ἐτύγχανες γυνή,
Οὐκ ἄν ποτ' εὐνῆς οὕνεχ', ἡδονῆς τε σῆς,
Προσῆγον ἄν σε δεῦρο· νῦν δ' ἀγὼν μέγας
Σῶσαι βίον σόν, κοὐκ ἐπίφθονον τόδε.
Φ. Ὦ δεινὰ λέξασ', οὐχὶ συγκλήσεις στόμα,
Καὶ μὴ μεθήσεις αὖθις αἰσχίστους λόγους;
Τ. Αἴσχρ', ἀλλ' ἀμείνω τῶν καλῶν τάδ' ἐστί σοι.
Κρεῖσσον δὲ τοὔργον εἴπερ ἐκσώσειέ σε,
Ἢ τοὔνομ', ᾧ σὺ κατθανῇ γαυρουμένη.
Φ. Καὶ μή γε πρὸς θεῶν, εὖ λέγεις γάρ, αἰσχρὰ δέ,
Πέρα προβῇς τῶνδ', ὡς ὑπείργασμαι μὲν εὖ

Ψυχὴν ἔρωτι· τἀισχρὰ δ' ἢν λέγῃς καλῶς,
Εἰς τοῦθ', ὃ φεύγω νῦν, ἀναλωθήσομαι.
Τ. Εἴ τοι δοκεῖ σοι, χρῆν μὲν οὔ σ' ἁμαρτάνειν·
Εἰ δ' οὖν, πιθοῦ μοι· δευτέρα γὰρ ἡ χάρις·
Ἔστιν κατ' οἴκους φίλτρα μοι θελκτήρια
Ἔρωτος· ἦλθε δ' ἄρτι μοι γνώμης ἔσω,
Ἅ σ' οὔτ' ἐπ' αἰσχροῖς, οὔτ' ἐπὶ βλάβῃ φρενῶν,
Παύσει νόσου τῆσδ', ἢν σὺ μὴ γένῃ κακή.
Δεῖ δ' ἐξ ἐκείνου δή τι τοῦ ποθουμένου
Σημεῖον, ἢ λόγον τιν', ἢ πέπλων ἄπο
Λαβεῖν, συνάψαι τ' ἐκ δυοῖν μίαν χάριν.
Φ. Πότερα δὲ χριστὸν, ἢ ποτὸν, τὸ φάρμακον;
Τ. Οὐκ οἶδ'· ὄνασθαι, μὴ μαθεῖν, βούλου, τέκνον.
Φ. Δέδοιχ', ὅπως μοι μὴ λίαν φανῇς σοφή.
Τ. Πάντ' ἂν φοβηθεῖσ' ἴσθι· δειμαίνεις δὲ τί;
Φ. Μή μοί τι Θησέως τῶνδε μηνύσῃς τόκῳ.
Τ. Ἔασον, ὦ παῖ· ταῦτ' ἐγὼ θήσω καλῶς.
Μόνον σύ μοι, δέσποινα ποντία Κύπρι,
Συνεργὸς εἴης· τἄλλα δ' οἷ' ἐγὼ φρονῶ,
Τοῖς ἔνδον ἡμῖν ἀρκέσει λέξαι φίλοις.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ Α'.

Χ. Ἔρως, ἔρως, ὃ κατ' ὀμμάτων

Monitis: ſi vero turpia pulchre dixeris, in id,
Quod fugio nunc, delapſa *peribo*. N. Siquidem ita
Tibi videtur, eſto. Oportuit quidem te non ſpe excidere;
Si tamen *hoc decreviſti*, pare mihi: ſecunda enim *eſt*
Haec gratia. Sunt mihi domi demulcentia philtra
Amoris: venerunt autem mihi modo in mentem,
Quae te neque turpiter, neque cum laeſione mentis,
Liberabunt hoc morbo, ſi tu non fueris ignava.
Oportet enim jam ab illo, quem amas, aliquod
Signum, aut ſermonem aliquem, aut a veſtibus *ejus*
Accipere, et conjungere ex duobus unum amorem.
P. Utrum autem unctile, an potabile *erit* hoc
Pharmacum? N. Haud ſcio, o filia: velis juvari,
Non doceri. P. Metuo, ne mihi nimis ſapiens videaris.
N. Omnia timere te ſcito: quid vero vereris?
P. Ne quid horum indices Theſei filio.
N. Sine, o filia: ego recte curabo haec.
Tantum tu mihi, domina marina Venus,
Auxiliatrix ſis. Alia enim, quae ego cogito,
Sufficiet dicere noſtris amicis, qui ſunt intus.

ANTISTROPHICA.

STROPHE I.

C. Amor, amor, qui per oculos

Stillas deſiderium, inducens ſuavem
Animae voluptatem *illis*, adverſus quos militas,
Ne mihi unquam cum damno appareas,
Ne mihi immoderatus venias.
Neque enim ignis, ne-
que aſtrorum ſupernum telum,
Quale Venereum
Mittit e manibus
Amor filius Jovis.

ANTISTROPHE. I.

Fruſtra, fruſtra, et ad Alpheum,
Phoebique in Pythiis delubris,
Mactationem boum jam auget Graecia:
Amorem vero tyrannum hominum,
Illum Veneris
Chariſſimorum thalamorum
Janitorem, non colimus,
Perdentem homines, et per omnes
Calamitates euntem
Mortalibus, quando ſaevit.

STROPHE 2.

Oechaliam enim
Puellam expertem conjugii,

Στάζεις πόθον, εἰσάγων γλυκεῖαν
Ψυχᾷ χάριν, ἓς ἐπιςρατεύσῃ,
Μή μοι ποτὲ σὺν κακῷ φανείης,
Μήδ' ἄῤῥυθμος ἔλθοις.
Οὔτε γὰρ πυρὸς οὔ-
τ' ἄςρων ὑπέρτερον βέλος,
Οἷον τὸ τᾶς Ἀφροδίτας
Ἵησιν ἐκ χερῶν
Ἔρως ὁ Διὸς παῖς.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α'.

Ἄλλως, ἄλλως παρά τ' Ἀλφεῷ,
Φοίβε τ' ἐπὶ Πυθίοις τεράμνοις,
Βέταν φόνον Ἑλλὰς ἀέξει δή.
Ἔρωτα δὲ τὸν τύραννον ἀνδρῶν,
Τὸν τᾶς Ἀφροδίτας
Φιλτάτων θαλάμων
Κληδέχον, ἐ σεβίζομεν,
Πέρθοντα, καὶ διὰ πάσης
Ἰόντα συμφορᾶς
Θνατοῖς, ὅταν ἔλθῃ.

ΣΤΡΟΦΗ Β'.

Τὰν μὲν Οἰχαλίᾳ
Πῶλον, ἄζυγα λέκτρων,

Ἄνανδρον τὸ πρὶν καὶ
Ἄνυμφον, οἴκῳ
Ζεύξασ', ἀπειρεσίαν δρομάδα,
Τὰν ναΐδ' ὅπως τε βάκχαν,
Σὺν αἵματι, σὺν καπνῷ,
Φονίοις θ' ὑμεναίοις,
Ἀλκμήνας τόκῳ Κύπρις ἐξέδωκεν.
Ὦ τλᾶμον ὑμεναίων.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β'.

Ὦ Θήβας ἱερὸν
Τεῖχος, ὦ στόμα Δίρκας,
Συνείποιτ' ἂν οἷον
Ἁ Κύπρις ἕρπει.
Βροντᾷ γὰρ ἀμφιπύρῳ, τοκάδα
Τὰν διογόνοιο Βάκχου
Νυμφευσαμέναν, πότμῳ
Φονίῳ κατεύνασε.
Δεινὰ γὰρ, τὰ πάντ' ἐπιπνεῖ· μέλισσα
Δ' οἵα τις πεπόταται.

ΙΑΜΒΟΙ.

Φ. Σιγήσατ', ὦ γυναῖκες· ἐξειργάσμεθα.
Χ. Τί δ' ἐστὶ, Φαίδρα, δεινὸν ἐν δόμοισι σοῖς;
Φ. Ἐπίσχετ'· αὐδὴν τῶν ἔσωθεν ἐκμάθω.

Quae prius ſine marito fuerat, et
Innuptam ex aedibus,
Jungens indefeſſam comitem Aten
Ditis, velut Baccham,
Cum ſanguine, *et* cum fumo,
Cruentiſque hymenaeis,
Alcmenae filio Venus dedit:
O miſeram propter nuptias.

ANTISTROPHE 2.

O ſacer Thebarum
Murus, o os Dircae,
Dicere poteſtis ſimul quomodo
Venus veniat.
Cum fulmine enim ignito, matrem
Bacchi a Jove geniti
Nuptam fato
Letali domuit.
Horribilis enim eſt: omnia afflat: apis autem
Velut aliqua, provolat.

IAMBI.

P. Tacete, mulieres; perditae ſumus.

C. Quid vero eſt mali, o Phaedra, in tuis aedibus?

P. Cohibete vos, *ut* cognoſcam ſermonem illorum, qui

Intus *ſunt*. C. Taceo: hoc tamen *eſt* malum
Exordium. P. Heu me, heu, heu, heu, heu!
O me miſeram propter mea mala, quae patior!

PERICOMMATA.

PROSODUS.

C. Quam edis vocem?
Quae clamas verba?
Dicito, quae terret te
Fama, o mulier, animum ſubito invadens?

SYSTEMA I.

P. Periimus: his autem vos aſtantes foribus,
Audite, qualis ſtrepitus in aedibus accidit.

STROPHE.

C. Tu *ſtas* ad januam: tecum
Verſatur miſſa
Ex aedibus vox.
Dic autem, dic mihi,
Quidnam accidit mali?

SYSTEMA 2.

P. Filius bellicoſae Amazonis clamat
Hippolytus, dicens contra Nutricem gravia mala.

ANTISTROPHE.

C. Audio quidem ſonum:

Χ. Σιγῶ· τὸ μέντοι φροίμιον κακὸν τόδε.
Φ. Ἰώ μοι· αἶ, αἶ, αἶ, αἶ·
Ὦ δυςάλαινα τῶν ἐμῶν παθημάτων.

ΠΕΡΙΚΟΜΜΑΤΑ.

ΠΡΟΥΩΔΟΣ.

Χ. Τίνα θροεῖς αὐδὰν;
Τίνα βοᾷς λόγον;
Ἔνεπε τίς φοβεῖ σε
Φήμα, γύναι, φρένας ἐπίσσυτος;

ΣΥΣΤΗΜΑ. Α'.

Φ. Ἀπωλόμεσθα· ταῖσδ' ἐπιςᾶσαι πύλαις,
Ἀκούσαθ' οἷος κέλαδος ἐν δόμοις πιτνεῖ.

ΣΤΡΟΦΗ.

Χ. Σὺ παρὰ κλῇθρα· σοὶ
Μέλει πομπίμα
Φάτις δωμάτων.
Ἔνεπε δ', ἔννεπέ μοι
Τί ποτ' ἔβα κακόν.

ΣΥΣΤΗΜΑ Β'.

Φ. Ὁ τῆς φιλίππου παῖς Ἀμαζόνος βοᾷ,
Ἱππόλυτος, αὐδῶν δεινὰ πρόσπολον κακά.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

Χ. Ἰαχὰν μὲν κλύω,

Σαφὲς δ' οὐκ ἔχω

Γεγωνεῖν ὄπα.

Διὰ πύλας ἔμολεν,

Ἔμολέ σοι βοά.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ α'.

Φ. Καὶ μὴν σαφῶς γε τὴν κακῶν προμνήστριαν,

Τὴν δεσπότου προδοῦσαν ἐξαυδᾷ λέχος.

ΕΠΩΔΟΣ.

Χ. Ὤ, μοι ἐγὼ κακῶν.

Προδέδοσαι φίλα.

Τί σοι μήσομαι; τὰ

Κρυπτὰ γὰρ πέφηνε, διὰ δ' ὄλλυσαι.

Φ. Αἶ, αἶ· ἒ· ἔ. Χ. Πρόδοτος ἐκ φίλων.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ β'.

Φ. Ἀπώλεσέν μ' εἰποῦσα συμφορὰς ἐμὰς,

Φίλως, καλῶς δ' οὒ, τήνδ' ἰωμένη νόσον.

ΙΑΜΒΟΙ.

Χ. Πῶς οὖν; τί δράσεις, ὦ παθοῦσ' ἀμήχανα;

Φ. Οὐκ οἶδα, πλὴν ἕν· κατθανεῖν ὅσον τάχος,

Τῶν νῦν παρόντων πημάτων ἄκος μόνον.

Ι. Ὦ γαῖα μῆτερ, ἡλίου τ' ἀναπτυχαὶ,

Οἵων λόγων ἄῤῥητον εἰσήκουσ' ὄπα.

Τ. Σίγησον, ὦ παῖ, πρίν τιν' αἰσθέσθαι βοῆς.

Clare tamen non poſſum
Percipere qualis
Per fores tranſiit,
Venit tibi vox.

ANTISYSTEMA 2.

P. Atqui perſpicue ſane illam malorum *conciliatricem*
Herilis lecti proditricem vocat.

EPODUS I.

C. Hei mihi, mihi propter mala.
Prodita es, o chara.
Quid tibi dem conſilii?
Arcana enim ſunt revelata: periiſti.
P. Heu, heu! heu, heu! C. Prodita *es* ab amicis.

ANTISYSTEMA 2.

P. Perdidit me, dicens mea infortunia,
Amice *quidem*, ſed non recte curans hunc morbum.

IAMBI.

C. Quomodo igitur? quid facies, o *mulier* paſſa
Incurabilia *mala?* P. Haud ſcio, niſi unum, mori quam
Primum, *quod eſt* praeſentium malorum remedium
Unicum. H. O terra mater, Solisque exortus,
Qualium ſermonum infandam audivi vocem?
N. Tace, o fili, priuſquam audiat vocem aliquis.

H. Non poteſt fieri ut taceam, cum tam atrocia
Audiverim. N. Oro te per tuam pulcharm dextram.
H. Ne admoveas manum, neque attingas veſtem.
N. O per genua tua te rogo, ne me perdas.
H. Quid vero perdam, ſiquidem, ut dicis, nihil mali
Locuta es? N. O fili, hoc meum dictum non vulgo eſt
Acceptum. H. Honeſta tamen vulgi judicio honeſtum
Eſt dicere. N. O fili, jusjurandum ne contemnas.
H. Lingua juravit, mens vero *manet* injurata.
N. O fili, quid facies? perdes tuos amicos?
H. Abominor: nullus *enim* ſceleratus eſt mihi amicus.
N. Ignoſce: conſentaneum *eſt* homines errare, o fili.
H. O Jupiter, curnam, fucatum malum hominibus,
Mulieres ſub Solis luce collocaſti?
Si enim volebas ſeminare genus humanum,
Non oportebat hoc fieri ex mulieribus:
Sed homines in tuis templis contra pendentes
Aut aes, aut ferrum, aut auri pondus,
Liberorum emere ſemen, ſecundum cenſum
Dignitatis unumquemque: et in aedibus
Liberis habitare ſine mulieribus.
Nunc vero primum hoc malum ducere in aedes
Volentes, expendimus domus facultates.

Ι. Οὐκ' ἔστ' ἀκούσας δείν' ὅπως σιγήσομαι.
Τ. Ναὶ πρὸς σὲ τῆς σῆς δεξιᾶς εὐωλένου.
Ι. Οὐ μὴ προσοίσης χεῖρα, μήδ' ἅψη πέπλων.
Τ. Ὦ πρὸς σὲ γονάτων, μηδαμῶς μ' ἐξεργάσῃ.
Ι. Τί δ', εἴπερ, ὡς φῄς, μηδὲν εἴρηκας κακόν;
Τ. Ὁ μῦθος, ὦ παῖ, κοινὸς οὐδαμῶς ὅδε.
Ι. Τά τοι καλ' ἐν πολλοῖσι κάλλιον λέγειν.
Τ. Ὦ τέκνον, ὅρκους μηδαμῶς ἀτιμάσῃς.
Ι. Ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος.
Τ. Ὦ παῖ, τί δράσεις; σοὺς φίλους διεργάσῃ;
Ι. Ἀπέπτυσ'· οὐδεὶς ἄδικος ἔστι μοι φίλος.
Τ. Σύγγνωθ'· ἁμαρτεῖν εἰκὸς ἀνθρώπους, τέκνον.
Ι. Ὦ Ζεῦ, τί δὴ, κίβδηλον ἀνθρώποις κακὸν,
Γυναῖκας εἰς φῶς ἡλίου κατῴκισας;
Εἰ γὰρ βρότειον ἤθελες σπεῖραι γένος,
Οὐκ ἐκ γυναικῶν χρῆν παρασχέσθαι τόδε.
Ἀλλ' ἀντιθέντας σοῖσιν ἐν ναοῖς βροτοὺς
Ἢ χαλκὸν, ἢ σίδηρον, ἢ χρυσοῦ βάρος,
Παίδων πρίασθαι σπέρμα, τοῦ τιμήματος
Τῆς ἀξίας ἕκαστον· ἐν δὲ δώμασι
Ναίειν ἐλευθέροισι, θηλειῶν ἄτερ.
Νῦν δ' εἰς δόμους μὲν πρῶτον ἄξεσθαι κακὸν
Μέλλοντες, ὄλβον δωμάτων ἐκτίνομεν.

Τούτῳ δὲ δῆλον, ὡς γυνὴ κακὸν μέγα.
Προσθεὶς γὰρ ὁ σπείρας τε καὶ θρέψας πατὴρ
Φερνάς, ἀπῴκισ', ὡς ἀπαλλαχθῇ κακοῦ.
Ὁ δ' αὖ λαβὼν ἀτηρὸν εἰς δόμους φυτὸν,
Γέγηθε, κόσμον προστιθεὶς ἀγάλματι
Καλὸν κακίστῳ· καὶ πέπλοισιν ἐκπονεῖ
Δύστηνος, ὄλβον δωμάτων ὑπεξελών.
Ἔχει δ' ἀνάγκην, ὥστε κηδεύσας καλοῖς
Γαμβροῖσι, χαίρων σώζεται πικρὸν λέχος·
Ἢ χρηστὰ λέκτρα, πενθεροὺς δ' ἀνωφελεῖς,
Λαβὼν, πιέζει τἀγαθῷ τὸ δυστυχές.
Ῥᾷστον δ' ὅτῳ τὸ μηδὲν, ἀλλ' ἀνωφελὴς
Εὐηθίᾳ κατ' οἶκον ἵδρυται γυνή.
Σοφὴν δὲ μισῶ· μὴ γὰρ ἔν γ' ἐμοῖς δόμοις
Εἴη φρονοῦσα πλεῖον, ἢ γυναῖκα χρή.
Τὸ γὰρ πανοῦργον μᾶλλον ἐντίκτει Κύπρις
Ἐν ταῖς σοφαῖσιν· ἡ δ' ἀμήχανος γυνὴ
Γνώμῃ βραχείᾳ μωρίαν ἀφῃρέθη.
Χρῆν δ' εἰς γυναῖκας πρόσπολον μὲν οὐ περᾶν,
Ἄφθογγα δ' αὐταῖς συγκατοικίζειν δάκη
Θηρῶν, ἵν' εἶχον μηδὲ προσφωνεῖν τινα,
Μήτ' ἐξ ἐκείνου φθέγμα δέξασθαι πάλιν.
Νῦν δ' αἱ μὲν ἔνδον δρῶσιν αἱ κακαὶ κακὰ

Inde autem manifeſtum eſt, quam magnum malum
Sit mulier: pater enim qui genuit, et educavit, addens
Dotem, in alienas aedes elocatam mittit.
Qui vero contra malum noxium in aedes recepit,
Gaudet, ornatum addens ſtatuae
Peſſimae pulchrum, et ornat veſtibus
Infelix, facultates *ſuae* domus *exhauriens*.
Habet enim neceſſitatem, unde junctus affinitate claris
Affinibus, gaudens ſervat acerbum lectum.
Aut bonum connubium, ſoceros vero malos
Nactus, premit bono *ſuum* infortunium.
Melius vero, cui nihil *eſt iſtorum*, ſed inutilis
Propter ſimplicitatem mulier in aedibus collocatur.
Odi enim ſapientem *mulierem*: utinam vero ne
Saltem in mea domo ſit mulier, quae plus ſapiat,
Quam oporteat mulierem. Nam Venus magis parit
Aſtutiam in ſapientibus; mulier vero ſimplex
Propter mentem *exiguam*, ſtultitiae *venereae* eſt
Immunis. Non oportebat autem ad dominas venire
Ancillam, ſed una locare cum ipſis muta animantia
Fera, ne quemquam alloqui poſſent,
Nec ex illo vocem iterum accipere.
Nunc vero malae quidem *mulieres* mala intus agitant

Conſilia, foras vero efferunt ancillae,
Ut et tu nobis patris, o ſceleſtum caput,
Lectorum inceſtorum veniſti ad foedera concilianda.
Quae *ſcelera* ego fluentibus aquis abſtergam,
In aures injiciens : quomodo igitur me haberem
Malus, qui ne purus quidem eſſe videor, his auditis ?
Probe autem *hoc* ſcias ; te mea pietas ſervat, mulier.
Niſi enim jurejurando deorum incautus eſſem
Deprehenſus, nunquam me continuiſſem, quin
Dicerem haec patri. Nunc vero ex aedibus quidem,
Quamdiu peregre extra *hanc* terram Theſeus *fuerit*,
Abibo, tacite vero continebimus os. Videbo autem
Patris *reverſus* pedibus, quomodo ipſum ſis inſpectura
Et tu, et domina tua: tuam autem audaciam *jam* expertus
Cognoſcam. Pereatis. Nunquam vero odio ſatiatus
Deſinam odiſſe mulieres, neque ſi quis dicat me
Hoc ſemper dicere : nam profecto et illae ſemper ſunt
Malae. Aut nunc eas doceat aliquis caſtas eſſe,
Aut me quoque ſinat in illas invehi ſemper.

ANTISTROPHICA.

ANTISTROPHE.

C. Infelices ! o miſerum
Mulierum fatum. Quam jam

Βȣλεύματ', ἔξω δ' ἐκφέρȣσι πρόσπολοι.
Ὡς καὶ σύ γ' ἡμῖν πατρὸς, ὦ κακὸν κάρα,
Λέκτρων ἀθίκτων ἦλθες εἰς συναλλαγάς.
Ἃ 'γὼ ῥυτοῖς νασμοῖσιν ἐξομόρξομαι,
Εἰς ὦτα κλύζων· πῶς ἂν οὖν εἴην κακὸς,
Ὃς ȣδ' ἀκȣσας τοιάδ', ἁγνεύειν δοκῶ;
Εὖ δ' ἴσθι, τȣμόν σ' εὐσεβὲς σώζει, γύναι.
Εἰ μὴ γὰρ ὅρκοις θεῶν ἄφρακτος εὑρέθην,
Οὐκ ἄν ποτ' ἔσχον μὴ τάδ' ἐξειπεῖν πατρί.
Νῦν δ' ἐκ δόμων μὲν ἔς' ἂν ἔκδημος χθονὸς
Θησεὺς, ἄπειμι· σῖγα δ' ἕξομεν ςόμα.
Θεάσομαι δὲ σὺν πατρὸς μολὼν ποδὶ,
Πῶς νιν προσόψει καὶ σὺ, καὶ δέσποινα σή.
Τῆς σῆς δὲ τόλμης εἴσομαι γεγευμένος.
Ὄλοισθε· μισῶν δ' οὔ ποτ' ἐμπλησθήσομαι
Γυναῖκας, ȣδ' εἰ φησί τις μ' ἀεὶ λέγειν.
Ἀεὶ γὰρ ȣν πως εἰσὶ κἀκεῖναι κακαί.
Ἢ νῦν τις αὐτὰς σωφρονεῖν διδαξάτω,
Ἢ κἄμ' ἐάτω ταῖσδ' ἐπεμβαίνειν ἀεί.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

Χ. Τάλανες, ὦ κακοτυχεῖς
Γυναικῶν πότμοι, τίνα νῦν ἢ

Τέχναν ἔχομεν, ἢ λόγον,
Σφαλεῖσαι κάθαμμα λύσειν λόγου;
Φ. Ἐτύχομεν δίκας,
Ἰὼ γᾶ, καὶ φῶς,
Πᾶ ποτ᾽ ἐξαλύξω τύχας;
Πῶς δὲ πῆμα κρύψω, φίλαι;
Τίς ἂν θεῶν ἀρωγὸς, ἢ τίς ἂν βροτῶν
Πάρεδρος, ἢ ξυνεργὸς ἀδίκων ἔργων
Φανείη; τὸ γὰρ παρ᾽ ἡμῖν πάθος
Παρὸν, δυσεκπέρατον ἔρχεται βίου.
Κακοτυχεστάτα γυναικῶν ἐγώ.

ΙΑΜΒΟΙ.

Χ. Φεῦ, φεῦ. πέπρακται, κοὐ κατώρθωνται τέχναι,
Δέσποινα, τῆς σῆς προσπόλου· κακῶς δ᾽ ἔχει.
Φ. Ὦ παγκακίστη, καὶ φίλων διαφθορεῦ,
Οἷ᾽ εἰργάσω με· Ζεύς σ᾽ ὁ γεννήτωρ ἐμὸς
Πρόῤῥιζον ἐκτρίψειεν, οὐτάσας πυρί.
Οὐκ εἶπον; οὐ σῆς προὐνοησάμην φρενὸς,
Σιγᾶν, ἐφ᾽ οἷσι νῦν ἐγὼ κακύνομαι;
Σὺ δ᾽ οὐκ ἀνέχου· τοὶ γὰρ οὐκ ἔτ᾽ εὐκλεεῖς
Θανούμεθ᾽· ἀλλὰ δεῖ με δὴ καινῶν λόγων.
Οὗτος γὰρ, ὀργῇ συντεθηγμένος φρένας,
Ἐρεῖ καθ᾽ ἡμῶν πατρὶ σὰς ἁμαρτίας.

Artem, aut rationem habemus
Fruſtratae, ad diſſolvendum nodum *hujus*
Argumenti ? P. Luimus *meritas* poenas,
O terra, et lux.
Quonam fugiens vitabo *praeſentes* calamitates ?
Quomodo vero, o charae, celabo malum ?
Quis deus auxiliator, aut quis hominum
Adjutor, aut particeps injuſtorum facinorum
Apparebit ? nam hoc noſtrum vitae malum
Praeſens inexplicabile venit.
O ego miſerrima *omnium* mulierum.

IAMBI.

C. Heu, heu ! actum eſt? nec enim ſucceſſerunt
Technae tuae ancillae, o domina : male vero ſe res
Habet. P. O peſſima ; et amicorum *corruptrix*,
Quae feciſti mihi ! Jupiter et pater meus
Perdat radicitus, fulmine percutiens.
Nonne dixi, an non pro tua mente proſpexi,
Ut taceres ea, propter quae nunc ego male affligor
Tu vero non ſuſtinuiſti. Quamobrem non
Amplius glorioſae moriemur : ſed opus eſt mihi jam
Novis rationibus. Hic enim animum ira
Concitatum habens, dicet contra nos patri peccata

Tua, dicet etiam Pittheo ſeni calamitates, implebitque
Terram omnem turpiſſimis ſermonibus.
Et tu pereas, et quicunque amicis repugnantibus
Promptus eſt ad non honeſte benefaciendum.
N. Domina, potes quidem *jure* mea reprehendere
Peccata: quod enim *te* mordet, tuum *rectum* judicium
Superat. Poſſum vero et ego ad haec, ſi admittas,
Reſpondere. Educavi te, et benevola ſum: morbi vero
Tibi quaerens remedia, inveni non quae volui.
Si vero feliciter *rem* geſſiſſem, valde ſapiens fuiſſem:
Secundum eventus enim, ſapere vel non ſapere
Putamur. P. An vero juſta *ſunt* haec mihique
Sufficientia, te, ſauciatis nobis, deinde verbis
Aſſentiri? N. Prolixa *nimis* oratione utimur; ego non
Sapiens fui: ſed *tamen* vel ex his licet *tibi*, filia, ſervari.
P. Deſiſte loqui; nam et prius non recte
Conſuluiſti mihi, et aggreſſa es mala.
Quamobrem de medio ſecede, et de teipſa
Sis ſolicita: ego enim mea recte curabo.
Vos vero, nobiles puellae Troezeniae,
Hoc tantum mihi praebete deprecanti,
Silentio tegere quae hic audiviſtis.
C. Juro per caſtam Dianam, filiam Jovis,

Ἐρεῖ δὲ Πιτθεῖ τῷ γέροντι συμφορὰς,
Πλήσει τε πᾶσαν γαῖαν αἰχίςων λόγων.
Ὄλοιο καὶ σὺ, χ' ὥςις ἄκοντας φίλȣς
Πρόθυμός ἐςι μὴ καλῶς εὐεργετεῖν.
Τ. Δέσποιν', ἔχεις μὲν τἀμὰ μέμψασθαι κακά.
Τὸ γὰρ δάκνον σȣ̃ τὴν διάγνωσιν κρατεῖ.
Ἔχω δὲ κἀγὼ πρὸς τάδ', εἰ δέξῃ, λέγειν.
Ἔθρεψά σ', εὔνȣς τ' εἰμί· τῆς νόσȣ δέ σοι
Ζητȣ̃σα φάρμαχ', εὗρον ȣ̓χ ἃ 'βȣλόμην.
Εἰ δ' εὖ γ' ἔπραξα, κάρτ' ἂν ἐν σοφοῖσιν ἦν·
Πρὸς τὰς τύχας γὰρ τὰς φρένας κεκτήμεθα.
Φ. Ἦ γὰρ δίκαια ταῦτα κἀξαρκȣ̃ντά μοι,
Τρώσασα ἡμᾶς εἶτα συγχωρεῖν λόγοις;
Τ. Μακρηγοροῦμεν· ȣ̓κ ἐσωφρόνȣν ἐγώ·
Ἀλλ' ἔςι κἀκ τῶνδ' ὥςε σωθῆναι, τέκνον.
Φ. Παῦσαι λέγȣσα· καὶ τὰ πρὶν γὰρ ȣ̓ καλῶς
Παρῄνεσάς μοι, κἀπεχείρησας κακά.
Ἀλλ' ἐκποδὼν ἄπελθε, καὶ σαυτῆς πέρι
Φρόντιζ'· ἐγὼ γὰρ τἀμὰ θήσομαι καλῶς.
Ὑμεῖς δὲ, παῖδες εὐγενεῖς Τροιζήνιαι,
Τοσόνδε μοι παράσχετ' ἐξαιτȣμένῃ,
Σιγῇ καλύπτειν, ἃ 'νθάδ' εἰσηκούσατε.
Χ. Ὄμνυμι σεμνὴν Ἄρτεμιν Διὸς κόρην,

Μηδὲν κακῶν σῶν ἐς φάος δεῖξειν ποτέ.
Φ. Καλῶς ἐλέξαθ'· ἓν δὲ προτρέπουσ' ἐγὼ
Εὕρημα δή τι τῆσδε συμφορᾶς ἔχω,
Ὥστ' εὐκλεᾶ μὲν παισὶ προσθεῖναι βίον,
Αὐτή τ' ὄνασθαι πρὸς τὰ νῦν πεπτωκότα·
Οὐ γάρ ποτ' αἰσχυνῶ γε Κρησίους δόμους,
Οὐδ' εἰς πρόσωπον Θησέως ἀφίξομαι,
Αἰσχροῖς ἐπ' ἔργοις, οὕνεκα ψυχῆς μιᾶς.
Χ. Μέλλεις δὲ δή τι δρᾷν ἀνήκεστον κακόν;
Φ. Θανεῖν· ὅπως δὲ, τοῦτ' ἐγὼ βουλεύσομαι.
Χ. Εὔφημος ἴσθι. Φ. Καὶ σύ γ' εὖ με νουθέτει.
Ἐγὼ δὲ Κύπριν, ἥπερ ἐξόλλυσί με,
Ψυχῆς ἀπαλλαχθεῖσα τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ,
Τέρψω· πικροῦ δ' ἔρωτος ἡττηθήσομαι.
Ἀτὰρ κακόν γε χ' ἁτέρῳ γενήσομαι
Θανοῦσ', ἵν' εἰδῇ μὴ 'πὶ τοῖς ἐμοῖς κακοῖς
Ὑψηλὸς εἶναι· τῆς νόσου δὲ τῆσδέ μοι
Κοινῇ μετασχὼν, σωφρονεῖν μαθήσεται.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ Α'.

Χ. Ἠλιβάτοις ὑπὸ κευθμῶσι γενοίμαν,
Ἵνα με πτεροῦσσαν ὄρνιν
Θεὸς ἐν πταναῖς

Me nihil unquam ex tuis malis prolaturam in lucem.
P. Recte dixiſtis. Unum vero ego, hortans vos,
Hujus calamitatis inventum remedium habeo,
Ut reddam glorioſam quidem vitam meis liberis,]
Ipſa vero juver in praeſenti caſu.
Nunquam enim dedecorabo familiam Cretenſem,
Neque veniam in conſpectum Theſei,
Turpibus polluta factis, propter animam unicam.
C. Eſne igitur factura aliquod immedicabile malum?
P. Mori quomodo vero, hoc ego cogitabo.
C. Bona verba dic. P. Et tu me recte mone.
Ego enim Venerem, quae me perdit,
Diſcedens e vita hodie,
Delectabo: vincar autem ab acerbo amore.
Sed tamen fiam etiam alteri malum
Defuncta, ut diſcat in meis malis non
Elato animo eſſe, et hujus morbi mecum
Communiter particeps, modeſtior eſſe diſcat.

ANTISTROPHICA.

STROPHE I.

C. Excelſis ſub ſpeluncis utinam eſſem,
Ubi me aligeram avem
Deus in multivago

Grege faceret.

Tollerer autem ſupra marinum

Fluctum Adriatici

Littoris, Eridanique aquam.

Ubi ſtillant purpureum

In aeſtum patris ter miſerae

Puellae, Phaethontis miſeratione, lacrymarum

Electro pellucidos ſplendores,

ANTISTROPHÈ I.

Et ad littus pomiferum Heſperidum

Cantatricum conficerem *iter*,

Ubi marinus rector

Purpurei ſtagni,

Non amplius concedit viam nautis,

Venerandum limitem ſanciens

Coeli, quod Atlas ſuſtinet:

Fonteſque ambroſii ſcaturiunt

In corte aulae Jovis,

Ubi beata donans divina ſubmittit

Tellus felicitatem diis.

STROPHE 2.

O albis velorum alis inſtructa Cretenſis

Navis, quae per marinos

Ἀγέλαισι θείη·
Ἀρθείην δ' ἐπὶ πόντιον
Κῦμα τᾶς Ἀδριηνᾶς
Ἀκτᾶς, Ἠριδανȣ̃ θ' ὕδωρ·
Ἔνθα πορφύρεον ςαλάσσȣσιν
Εἰς οἶδμα πατρὸς τριτάλαιναι
Κόραι, Φαέθοντος οἴκτῳ, δακρύων
Τὰς ἠλεκτροφαεῖς αὐγάς.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α'.

Ἑσπερίδων δ' ἐπὶ μηλόσπορον ἀκτὰν
Ἀνύσαιμι τᾶν ἀοιδᾶν,
Ἵν' ὁ ποντομέδων
Πορφυρέας λίμνης
Ναύταις ȣ̓κ ἔθ' ὁδὸν νέμει,
Σεμνὸν τέρμονα κυρων
Οὐρανȣ̃, τὸν Ἄτλας ἔχει,
Κρῆναί τ' ἀμβρόσιαι χέονται
Ζηνὸς μελάθρων παρὰ κοίταις,
Ἵν' ὀλβιόδωρος αὔξει ζαθέα
Χθὼν εὐδαιμονίαν θεοῖς.

ΣΤΡΟΦΗ Β'.

Ὦ λευκόπτερε Κρησία
Πορθμὶς, ἃ διὰ πόντιον

Κῦμ' ἁλίκτυπον ἅλμας
Ἐπόρευσας ἐμὰν ἄνασσαν
Ὀλβίων ἀπ' οἴκων,
Κακονυμφοτάταν ὄνασιν.
Ἢ γὰρ ἀπ' ἀμφοτέρων,
Ἢ Κρησίας ἐκ γᾶς, δύσορνις
Ἔπτατο κλεινὰς Ἀθήνας, Μου-
νυχίου δ' ἐπ' ἀκταῖς ἐκδήσαντο
Πλεκτὰς πεισμάτων ἀρχὰς,
Ἐπ' ἀπείρου τε γᾶς ἔβασαν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β'.

Ἀνθ' ὧν οὐχ' ὁσίων ἐρώ-
των δεινᾷ φρένας Ἀφροδί-
τας νόσῳ κατεκλάσθη.
Χαλεπᾷ δ' ὑπέραντλος οὖσα
Συμφορᾷ, τεράμνων
Ἀπὸ νυμφιδίων κρεμαστὸν
Ἅψεται ἀμφὶ βρόχον
Λευκᾷ καθαρμόζουσα δέρᾳ,
Δαίμονα στυγνὸν καταιδεσθεῖ-
σα, τάν τ' εὔδοξον ἀνθαιρουμέ-
να φάμαν, ἀπαλλάσσου-
σά τ' ἀλγεινὸν φρενῶν ἔρωτα.

Fluctos mari-ſtrepos ſali
Adduxiſti meam dominam,
Beatis ab aedibus,
Ad infeliciſſimas nuptiarum delicias.
Certe enim ab utraque *regione*,
Aut e terra Cretenſi infauſta
Volavit inclytas Athenas: Mu-
nychii vero in littore ligaverunt
Contorta funium initia,
Et in terram continentem deſcenderunt.

ANTISTROPHE 2.

Quamobrem non licitis amo-
ribus animum horribiliter Vene-
ris morbo demerſa eſt.
Saeva autem obruta
Calamitate, tectis
A ſponſalibus pendentem
Nectet laqueum circa
Candidam adaptans cervicem,
Deam triſtem reveri-
ta, honeſtamque ambiens
Famam, depellenſ-
que moleſtum ex animo amorem.

IAMBI.

N. Heu, heu!
Accurrite omnes, qui prope domum eſtis:
Domina, Theſei uxor, eſt in laqueis.
C. Heu, heu, actum eſt. Regia jam non eſt amplius
Mulier, penſilibus in laqueis ſuſpenſa.
N. Non feſtinatis? Non adferet aliquis anceps
Ferrum, quo ſolvamus hunc nodum cervicis?
S. Amicae, quid agimus? an placet ingredi in aedes,
Et ſolvere dominam ex abſtrictis laqueis?
S. Cur vero? annon adſunt juvenes famuli?
Multa ſatagere, non eſt tutum vitae.
N. Rectam collocate, extendentes miſerum cadaver.
Acerba *eſt* haec domi cuſtodia dominis meis.
C. Periit infelix mulier, ut audio:
Jam enim, ut cadaver, ipſam extendunt.
T. Mulieres, ſcitis, quiſnam clamor in aedibus
Vehementi ſonitu ancillarum pervenit *ad me*?
Haud enim me, ut oraculi conſultorem, dignatur
Familia portis apertis ſalutare bene ominatis verbis.
Num Pitthei ſenectus aliquid novi paſſa eſt?
Provecta quidem jam eſt aetas: ſed tamen etiam
Cum magno meo dolore has deſtitueret aedes.

ΙΑΜΒΟΙ.

Θ. Ἰοὺ, ἰού·
Βοηδρομεῖτε πάντες οἱ πέλας δόμων·
Ἐν ἀγχόναις δέσποινα Θησέως δάμαρ.
Χ Φεῦ, φεῦ· πέπρακται· βασιλὶς οὐκ ἔτ' ἔστι δὴ
Γυνὴ, κρεμαστοῖς ἐν βρόχοις ἠρτημένη.
Α. Οὐ σπεύσετ'; οὐκ οἴσει τις ἀμφιδέξιον
Σίδηρον, ᾧ τόδ' ἅμμα λύσομεν δέρης;
Η. Φίλαι, τί δρῶμεν; ἦ δοκεῖ περᾷν δόμους,
Λῦσαί τ' ἄνασσαν ἐξ ἐπισπαστῶν βρόχων;
Η. Τί δ'; οὐ πάρεισι πρόσπολοι νεανίαι;
Τὸ πολλὰ πράσσειν οὐκ ἐν ἀσφαλεῖ βίου.
Θ. Ὀρθώσατ' ἐκτείνοντες ἄθλιον νέκυν.
Πικρὸν τόδ' οἰκούρημα δεσπόταις ἐμοῖς.
Χ. Ὄλωλεν ἡ δύστηνος, ὡς κλύω, γυνή·
Ἤδη γὰρ ὡς νεκρόν νιν ἐκτείνουσι δή.
Θ. Γυναῖκες, ἴστε τίς ποτ' ἐν δόμοις βοή;
Ἠχὼ βαρεῖα προσπόλων ἀφίκετο.
Οὐ γάρ τι μ' ὡς θεωρὸν ἀξιοῖ δόμος
Πύλας ἀνοίξας εὐφρόνως προσεννέπειν.
Μῶν Πιτθέως τι γῆρας εἴργασται νέον;
Πρόσω μὲν ἤδη βίοτος· ἀλλ' ὅμως ἔτ' ἂν
Λυπηρὸς ἡμῖν τοῦδ' ἂν ἐκλίποι δόμους.

Χ. Οὐκ εἰς γέροντας ἥδε σοι τείνει τύχη,
Θησεῦ· νέοι θανόντες ἀλγυνοῦσί σε.
Θ. Οἴμοι· τέκνων μοι μή τι συλᾶται βίος;
Χ. Ζῶσιν, θανούσης μητρὸς ὡς ἄλγιστά σοι.
Θ. Τί φής; ὄλωλεν ἄλοχος; ἐκ τίνος τύχης;
Χ. Βρόχον κρεμαστὸν ἀγχόνης ἀνήψατο.
Θ. Λύπῃ παχνωθεῖσ', ἢ 'πὸ συμφορᾶς τινός;
Χ. Τοσοῦτον ἴσμεν· ἄρτι γὰρ κἀγὼ δόμοις,
Θησεῦ, πάρειμι, σῶν κακῶν πενθήτρια.
Θ. Αἴ, αἴ· τί δῆτα τοῖσδ' ἀνέστεμμαι κάρα
Πλεκτοῖσι φύλλοις, δυστυχὴς θεωρὸς ὤν;
Χαλᾶτε κλῆθρα, πρόσπολοι, πυλωμάτων·
Ἐκλύσαθ' ἁρμοὺς, ὡς ἴδω δυσδαίμονα
Γυναικὸς, ἥ με κατθανοῦσ' ἀπώλεσεν.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Χ. Ἰὼ, ἰώ· τάλαινα μελέων κακῶν·
Ἔπαθες· εἰργάσω
Τοσοῦτον, ὥστε τούσδε συγχέαι δόμους.
Αἶ, αἶ τόλμας,
Ὦ βιαίως θανοῦσ',
Ἀνοσίῳ τε συμφορᾷ,
Σᾶς χερὸς πάλαισμα μελέας.
Τίς ἄρα σάν τάλαιναν ἀμαυροῖ ζωάν;

C. Non ad ſenes tibi tendit haec fortuna,
O Theſeu: juniores mortui dolore afficient te.
T. Heu, an meorum ſpoliatur vita liberorum?
C. Vivunt, mortua matre quam acerbiſſime.
T. Quid ais? periit uxor? ex quo caſu?
C. Laqueum penſilem ſtrangulationis nexuit.
T. Dolorene confecta, an ab aliqua calamitate?
C. Tantum *hoc* ſcimus: recens enim et ego ad aedes,
Theſeu, accedo, tuorum malorum deploratrix.
T. Heu, heu! quid igitur his coronatus ſum caput
Contextis foliis, qui ſum infelix *Oraculorum Conſultor*.
Laxate clauſtra, miniſtri, portarum,
Solvite compages, ut videam ſortem
Conjugis, quae me mortua perdidit.

MONOSTROPHICA.

C. Heu, heu! miſera propter miſera mala.
Paſſa es *atrocia*, confeciſti *hoc*
Tantum, confundat hanc domum,
Heu, heu, audaciam,
O violenter mortuam,
Et ſcelerato caſu,
Certamen tuae miſerae manus,
Quae utique vero delevit tuam miſeram vitam.

T. Hei mihi propter mala, quae ſum paſſus, o miſera
Uxor, peſſima meorum malorum : o fortuna,
Quam gravis mihi, et *meis* aedibus, acceſſiſti,
Non praeviſa macula ex aliqua furia.
Exitium profecto, vita non vivenda.
Ego vero miſer intueor pelagus malorum
Tantum, ut nunquam poſſim emergere rurſus,
Nec ſuperare fluctus hujus calamitatis.
Solvite compages, ut videam miſerum ſpectaculum.
Qua oratione miſer, quam tuam fortunam
Triſtem, o miſera, praedicans, ſcopum attingam ?
Avis enim ut quaedam ex manibus, abis
Saltu mihi acerbo ad Plutonem ruens.
Heu, heu, heu, heu! miſeranda, miſeranda *ſunt* haec
Mala. Ex anteacto autem aevo alicunde, conſequor
Calamitatem *hanc*, propter peccata *in* deos,
Superiorum alicujus.
C. O rex non tibi ſoli haec mala acciderunt :
Cum multis aliis perdidiſti inclytam conjugem.
T. Sub terra volo, ſub terra caliginem *huic*
Migrans habitare, mortuus *in* tenebris miſer,
Orbatus tua chariſſima conſuetudine :
Perdidiſti enim *me* magis, quam *ipſa* perieris.

Θ. Ὤ μοι ἐγὼ παθέων ὧν ἔπαθον, ὦ τάλας·
Τὰ κάκιςʼ ἐμῶν κακῶν· ὦ τύχα,
Ὥς μοι βαρεῖα καὶ δόμοις ἐπεςάθης
Κηλὶς ἄφραςος ἐξ ἀλαςόρων τινὸς,
Κατακονὰ μὲν οὖν, ἀβίωτος βίος.
Κακῶν δʼ ὁ τάλας πέλαγος εἰσορῶ
Τοσοῦτον, ὥςε μή ποτʼ ἐκνεῦσαι πάλιν,
Μήδʼ ἐκπερᾶσαι κῦμα τῆσδε συμφορᾶς.
Ἐκλύεθʼ ἁρμοὺς, ὡς ἴδω πικρὰν θέαν.
Τίνα λόγον τάλας, τίνα τύχαν σέθεν
Βαρύποτμον, τλῆμον, προσαυδῶν τύχω;
Ὄρνις γὰρ ὥς τις ἐκ χερῶν ἄφαντος εἶ,
Πήδημʼ ἐς ᾅδου κραιπνὸν ὁρμήσασά μοι.
Αἶ, αἶ, αἶ, αἶ· μέλεα, μέλεα τάδε πάθη·
Πρόσωθεν δὲ πόθεν ἀνακομίζομαι
Τύχαν, δαιμόνων ἀμπλακίαισι
Τῶν πάροιθέν τινος.
Χ. Οὔ σοι τάδʼ, ὦ ʼναξ, ἦλθε δὴ μόνῳ κακά·
Πολλῶν μετʼ ἄλλων ὤλεσας κεδνὸν λέχος.
Θ. Τὸ κατὰ γᾶς θέλω, τὸ κατὰ γᾶς κνέφας
Μετοικεῖν σκότῳ θανὼν ὁ τλήμων,
Τῆς σῆς ςερηθεὶς φιλτάτης ὁμιλίας·
Ἀπώλεσας γὰρ μᾶλλον, ἢ κατέφθισο.

Τίνος δὴ κλύω; πόθεν θανάσιμος τύχα,
Γύναι, σὰν ἔβα τάλαιναν καρδίαν;
Εἴποι τις ἂν τὸ πραχθὲν, ἢ μάτην ὄχλον
Στέγει τύραννον δῶμα προσπόλων ἐμῶν;
Ἰώ μοί μοι σέθεν· μέλεος,
Οἷον εἶδον ἄλγος δόμων,
Οὐ τλητὸν, ὐδὲ ῥητόν; ἀλλ' ἀπωλόμαν·
Ἔρημος οἶκος, καὶ τέκν' ὀρφανεύεται.
Χ. Ἔλιπες, ἔλιπες, ὦ φίλα γυναικῶν,
Ἄριςά θ', ὁπόσας ἐφορᾷ
Φέγγος ἀελίυ τε
Καὶ νυκτὸς ἀςερωπὸς σελάνα·
Ἰὼ τάλας, ὦ τάλας· ὅσον κακὸν ἔχει δόμος.
Δάκρυσί μυ βλέφαρα
Καταχυθέντα τέγγεται σᾷ τύχᾳ.
Τὸ δ' ἐπὶ τῷδε πῆμα φρίσσω πάλαι.
Θ. Ἔα, ἔα·
Τί δή ποθ' ἥδε δέλτος; ἐκ φίλης χερὸς
Ἠρτημένη, θέλει τί σημῆναι νέον;
Ἀλλ' ἦ λέχυς μοι καὶ τέκνων ἐπιςολὰς
Ἔγραψεν ἡ δύςηνος, ἐξαιτυμένη;
Θάρσει, τάλαινα· λέκτρα γὰρ τὰ Θησέως
Οὐκ ἔςι, δῶμά θ', ἥτις εἴσεισιν γυνή.

Quidnam audio? unde letalis ille caſus,
Mulier, acceſſit *ad* miſerum cor tuum?
Dicitne aliquis factum, an fruſtra turbam
Famulorum meorum continet domus regia?
Heu mihi, mihi, propter te miſer *ſum*;
Quantum luctum vidi aedium
Non ferendum, neque dicendum; ſed perii:
Domum deſertam, et liberos orphanos conjugi
Reliquiſti, reliquiſti *nos*, o chariſſima mulierum,
Optimaque, quotquot aſpicit
Lumen ſolis,
Et noctis ſtelliferae faces.
Hei miſer, miſer;
Quantum malum habet domus!
Palpebrae meae lacrymis
Perfuſae madefiunt tuo fato:
Sed et ſequens malum horreo jampridem.
Sine, ſine. Quidnam vero iſtae literae ex chara manu
Suſpenſae *ſibi volunt*? Quid novi ſignificabunt?
An vero de lecto liberiſque mihi literas
Scripſit infelix, *aliquid* petens?
Bono ſis animo, miſera. Lectos enim Theſei
Domumque, non eſt ulla quae ſit ingreſſura mulier.

L

Atqui notae palae aureae
Hujus non amplius viventis, blandiuntur mihi.
Age, explicatis vinculis ſigillorum,
Videam quid mihi literae iſtae dicere velint.
C. Heu, heu, hoc iterum novum *malum* per
Succeſſionem addit Deus. Mihi igitur
Vitae miſera conditio propter factum hoc
Erit. Dico enim periiſſe, neque amplius eſſe
Heu, heu! domum dominorum meorum.
O Deus, ſi poſſibile eſt, ne evertas domum.
Audi vero precantem : ad alicujus enim
Novi mali ſiniſtrum augurium, ut vates, horreſco.
Hei mihi, quale hoc aliud malum ad malum *acceſſit*,
Non ferendum, neque dicendum ? o me miſerum.
C. Quid rei eſt ? dicito, ſi quid mea intereſt.
T. Clamant, clamant literae non ferenda. Quo fugiens
Vitabo molem malorum ? perditus enim ab eo.
Quale, quale vidi in ſcriptis carmen
Loquens miſer!
C. Heu, heu ; profers ſermonem autorem malorum.
T. Hoc profecto non amplius intra portas oris
Continebo aegre proferendum noxium, noxium
Malum : o civitas, civitas,

Καὶ μὴν τύποι γε σφενδόνης χρυσηλάτυ
Τῆς ὐκ ἔτ' ὔσης τῆσδε προσσαίνυσί με.
Φέρ', ἐξελίξας περιβολὰς σφραγισμάτων,
Ἴδω τί λέξαι δέλτος ἥδε μοι θέλει.
Χ. Φεῦ, φεῦ· τόδ' αὖ νεοχμὸν ἐκδοχαῖς
Ἐπεισφέρει θεὸς κακόν· ἐμοὶ μὲν ὖν
Ἀβίωτος βίυ τύχα πρὸς τὸ κρανθὲν
Εἴη τυχεῖν· ὀλομένυς γὰρ, ὐκ ἔτ' ὄντας, λέγω
Φεῦ, φεῦ, τῶν ἐμῶν τυράννων δόμυς.
Ὦ δαῖμον, εἴπως ἐςί, μὴ σφήλῃς δόμυς,
Αἰτυμένης δὲ κλῦθί μυ· πρὸς γάρ τινος
Οἰωνὸν ὥςε μάντις εἰσορῶ κακῦ.
Θ. Οἴ μοι· τόδ' οἷον ἄλλο πρὸς κακῷ κακόν;
Οὐ τλητὸν ὐδὲ λεκτόν· ὦ τάλας ἐγώ.
Χ. Τί χρῆμα; λέξον, εἴ τι μοι λόγυ μέτα.
Θ. Βοᾷ, βοᾷ δέλτος ἄλαςα· πᾷ φύγω
Βάρος κακῶν; ἀπὸ γὰρ ὀλόμενος οἴχομαι.
Οἷον, οἷον εἶδον ἐν γραφαῖς μέλος
Φθεγγόμενον τλήμων.
Χ. Αἴ, αἴ· κακῶν ἀρχηγὸν ἐκφαίνεις λόγον.
Θ. Τόδε μὲν ὐκ ἔτι ςόματος ἐν πύλαις
Καθέξω δυσεκπέρατον, ὀλοὸν, ὀλοὸν
Κακόν· ὦ πόλις, πόλις·

Ἱππόλυτος εὐνῆς τῆς ἐμῆς ἔτλη θιγεῖν
Βίᾳ, τὸ σεμνὸν Ζηνὸς ὄμμ' ἀτιμάσας.
Ἀλλ', ὦ πάτερ Πόσειδον, ἃς ἐμοί ποτε
Ἀρὰς ὑπέσχου τρεῖς, μιᾷ κατέργασαι
Τούτων ἐμὸν παῖδ'· ἡμέραν δὲ μὴ φύγοι
Τήνδ', εἴπερ ἡμῖν ὤπασας σαφεῖς ἀράς.

ΙΑΜΒΟΙ.

Χ. Ἄναξ, ἀπεύχου ταῦτα πρὸς θεῶν πάλιν·
Γνώσῃ γὰρ αὖθις ἀμπλακών· ἐμοὶ πιθοῦ.
Θ. Οὐκ ἔστι· καὶ πρός γ' ἐξελῶ σφε τῆσδε γῆς·
Δυοῖν δὲ μοίραιν θατέρᾳ πεπλήξεται.
Ἢ γὰρ Ποσειδῶν αὐτὸν εἰς ᾅδου δόμους
Θανόντα πέμψει τὰς ἐμὰς ἀρὰς σέβων,
Ἢ τῆσδε χώρας ἐκπεσὼν, ἀλώμενος
Ξένην ἐπ' αἶαν, λυπρὸν ἀντλήσει βίον.
Χ. Καὶ μὴν ὅδ' αὐτὸς παῖς σὸς εἰς καιρὸν πάρα
Ἱππόλυτος· ὀργῆς δ' ἐξανεὶς κακῆς, ἄναξ
Θησεῦ, τὸ λῷστον σοῖσι βούλευσαι δόμοις.
Ι. Κραυγῆς ἀκούσας σῆς, ἀφικόμην, πάτερ,
Σπουδῇ· τὸ μέντοι πρᾶγμ', ἐφ' ᾧτινι στένεις,
Οὐκ οἶδα· βουλοίμην δ' ἂν ἐκ σέθεν κλύειν.
Ἔα, τί χρῆμα; σὴν δάμαρθ' ὁρῶ, πάτερ,
Νεκρόν· μεγίστου θαύματος τόδ' ἄξιον·

Hippolytus auſus eſt attingere thalamum
Per vim, venerando Jovis oculo contempto.
Sed, o pater Neptune, quas mihi aliquando
Tres imprecationes promiſiſti, una confice
Ex iſtis meum filium: diem vero ne effugiat hunc,
Si modo nobis dediſti imprecationes, *eventu ratas*.

IAMBI.

C. Rex, deprecare haec rurſus a diis:
Intelliges enim te peccaſſe: pare mihi.
T. Non fiet. Praeterea vero expellam ipſum ex hac
Terra duorum vero fatorum altero mactabitur:
Aut enim Neptunus ipſum ad domum Plutonis
Mittit mortuum, meas imprecationes honorans:
Aut expulſus ex hac terra, vagans
In terra peregrina, miſeram vitam deget.
C. Atqui ille ipſe filius tuus opportune adeſt
Hippolytus: remittens autem malam iram, rex
Theſeu, optime tuae conſule familiae.
H. Audiens tuum clamorem, pater, veni
Celeriter: ſed tamen rem, propter quam nunc gemis,
Non novi; cuperem autem ex te audire.
Eia, quid rei eſt? tuam conjugem, pater, video
Mortuam: hoc dignum eſt maxima admiratione,

Quam modo reliqui, quae hanc lucem
Non diu ex quo intuebatur.
Quid accidit ei? quo modo periit.
Pater, volo ex te audire.
Taces? Silentii vero nullus *eſt* uſus in malis:
Cor enim quae cupit tua omnia audire,
Et in malis *audiendi* avidum eſſe deprehenditur.
Non certe amicos et aliquid amplius quam amicos,
Celare *eſt* juſtum, o pater, tuas calamitates.
T. O in multis rebus peccantes homines temere,
Cur utique artes quidem ſexcentas docetis,
Et omnia machinanimi, et excogitatis?
Unum vero non ſcitis, neque quaeſiviſtis adhuc,
Ut ſapere doceatis *illos*, quibus non ineſt mens?
H. Peritum ſapientiae doctorem dixiſti, quicumque
Recte ſapere non ſapientes potis eſt cogere:
Sed, non opportuno enim tempore ſubtiliter diſputas,
Pater metuo ne tua lingua excedat modum prae malis.
T. Heu, oportebat hominibus notam amicorum
Manifeſtam aliquam eſſe, et dijudicationem mentis
Quiſnam verus ſit et quis non *verus* amicus:
Et omnes homines duplicem vocem habere,
Unam quidem veracem, alteram vero qualemcunque:

Ἣν ἀρτίως ἔλειπον· ἢ φάος τόδε
Οὔπω χρόνον παλαιὸν εἰσεδέρκετο.
Τί χρῆμα πάσχει; τῷ τρόπῳ διόλλυται;
Πάτερ, πυθέσθαι βούλομαι σέθεν πάρα.
Σιγᾷς; σιωπῆς δ' οὐδὲν ἔργον ἐν κακοῖς.
Ἡ γὰρ ποθοῦσα πάντα καρδία κλύειν,
Κἀν τοῖς κακοῖσι λίχνος οὖσ' ἁλίσκεται.
Οὐ μὴν φίλους γε, κἄτι μᾶλλον ἢ φίλους,
Κρύπτειν δίκαιον σὰς, πάτερ, δυσπραξίας.
Θ. Ὦ πόλλ' ἁμαρτάνοντες ἄνθρωποι μάτην,
Τί δὴ τέχνας μὲν μυρίας διδάσκετε,
Καὶ πάντα μηχανᾶσθε, κἀξευρίσκετε,
Ἓν δ' οὐκ ἐπίστασθ', οὐδ' ἐθηράσασθέ πω,
Φρονεῖν διδάσκειν, οἷσιν οὐκ ἔνεστι νοῦς;
Ι. Δεινὸν σοφιστὴν εἶπας, ὅστις εὖ φρονεῖν
Τοὺς μὴ φρονοῦντας δυνατὸς ἔστ' ἀναγκάσαι.
Ἀλλ', οὐ γὰρ ἐν δέοντι λεπτουργεῖς, πάτερ,
Δέδοικα μή σου γλῶσσ' ὑπερβάλῃ κακοῖς.
Θ. Φεῦ· χρῆν βροτοῖσι τῶν φίλων τεκμήριον
Σαφές τι κεῖσθαι, καὶ διάγνωσιν φρενῶν,
Ὅστις τ' ἀληθής ἐστιν, ὅς τε μὴ φίλος·
Δισσάς δὲ φωνὰς πάντας ἀνθρώπους ἔχειν,
Τὴν μὲν, δικαίαν, τήνδ', ὅπως ἐτύγχανεν·

Ὡς ἡ φρονȣ͂σα τἄδικ' ἐξηλέγχετο
Πρὸς τῆς δικαίας, κȣ̓κ ἂν ἠπατώμεθα.
Ι. Ἀλλ' ἦ τις εἰς σὸν οὖς με διαβαλὼν ἔχει
Φίλων; νοσȣ͂μεν δ' ȣ̓δὲν ὄντες αἴτιοι;
Ἔκ τοι πέπληγμαι· σοὶ γὰρ ἐκπλήσσȣσί με
Λόγοι, παραλλάσσοντες ἔξεδροι φρενῶν.
Θ. Φεῦ τῆς βροτείας, ποῖ προβήσεται, φρενός;
Τί τέρμα τόλμης καὶ θράσȣς γενήσεται;
Εἰ γὰρ κατ' ἀνδρὸς βίοτον ἐξογκώσεται,
Ὁ δ' ὕστερος τȣ͂ πρόσθεν εἰς ὑπερβολὴν
Πανȣ͂ργος ἔσται, θεοῖσι προσβαλεῖν χθονὶ
Ἄλλην δεήσει γαῖαν, ἣ χωρήσεται
Τȣ̀ς μὴ δικαίȣς καὶ κακȣ̀ς πεφυκότας.
Σκέψασθε δ' εἰς τόνδ', ὅστις ἐξ ἐμȣ͂ γεγὼς
Ἤσχυνε τἀμὰ λέκτρα, κἀξελέγχεται
Πρὸς τῆς θανȣ́σης ἐμφανῶς κάκιστος ὤν.
Δεῖξον δ', ἐπειδή γ' εἰς μίασμ' ἐλήλυθας,
Τὸ σὸν πρόσωπον δεῦρ' ἐναντίον πατρί·
Σὺ δὴ θεοῖσιν, ὡς περισσὸς ὢν ἀνὴρ,
Ξύνει; σὺ σώφρων καὶ κακῶν ἀκήρατος;
Οὐκ ἂν πιθοίμην τοῖσι σοῖς κόμποις ἐγὼ,
Θεοῖσι προσθεὶς ἀμαθίαν φρονεῖν κακῶς.
Ἤδη νῦν αὔχει, καὶ δι' ἀψύχȣ βορᾶς

Ut quae cogitaret injuſta, argueretur
A juſta, et tum neutiquam deciperemur.
H. An vero apud tuas aures aliquis me calumniatus,
Eſt ex amicis; laboramus autem, quamvis nulli culpae
Simus affines? obſtupeſco quidem: nam
Perterrefaciunt me tua verba, a ſana mente
Aberrantia. T. Proh humanam mentem, quo
Progredietur? quis finis temeritatis et audaciae erit?
Si enim ad ſeculorum rationem augeſcet,
Et poſterior priore longe
Deterior ſit, deos adjicere terrae
Oportebit aliam terram, quae capiat
Eos, qui non ſunt probi et innocui.
Intuemini vero in hunc, qui, cum ex me natus ſit,
Polluit meum thalamum, et convincitur
A mortua manifeſte, quod fuerit flagitioſiſſimus.
Oſtende igitur, quandoquidem in piaculum veniſti,
Tuam faciem hic coram patre.
Tu igitur cum diis, tanquam excellens vir exiſtens,
Verſaris? tu caſtus *es* et incorruptus a malis?
Ego non amplius credam tuae jactationi,
Tribuens diis prae imperitia deſipere.
Jam gloriare, et eſu inanimatorum

Indolem cauponare, et habens magiſtrum Orphea,
Bacchare, colens fumos librorum.
Siquidem deprehenſus es. Tales autem ego
Omnibus fugiendos eſſe moneo: venantur enim
Magnificis verbis, turpia agitantes.
Haec eſt mortua; hoc tibi ſaluti eſſe putas:
At in hoc ipſo, o peſſime, captus es.
Nam quod jusjurandum gravius? quae verba
Hac eſſe poſſunt, ut crimen effugias?
Diceſne quod illa te oderit, et nothum genus
Legitimis inviſum eſſe?
Dicis igitur ipſam malam eſſe mercatricem vitae,
Si odio tui perdidit ſeipſam.
An *vero*, quod viris libido quidem non ineſt,
Mulieribus vero innata eſt? ego novi juvenes
Nihilo tutiores eſſe mulieribus,
Quando Venus turbat juvenilem animum:
Sed virilitas prodeſt eis praetenſa.
Quid igitur? quid tuis verbis certans haec oppono,
Cum cadaver adſit, *quod eſt* certiſſimus teſtis?
Diſcede ex hac terra quam celerrime exul,
Et non proficiſcaris Athenas divinitus aedificatas,
Neque in fines terrae, cui ſceptrum meum imperat:

Σίτοις καπήλευ'· Ὀρφέα τ' ἄνακτ' ἔχων,
Βάκχευε, πολλῶν γραμμάτων τιμῶν καπνὺς·
Ἐπεί γ' ἐλήφθης· τὺς δὲ τοιύτυς ἐγὼ,
Φεύγειν προφωνῶ πᾶσι· θηρεύυσι γὰρ
Σεμνοῖς λόγοισιν αἰσχρὰ μηχανώμενοι.
Τέθνηκεν ἥδε· τῦτό σ' ἐκσώζειν δοκεῖς;
Ἐν τῷδ' ἁλίσκη πλεῖςον, ὦ κάκιςε σύ.
Ποῖοι γὰρ ὅρκοι κρείσσονες, τίνες λόγοι,
Τῆσδ' ἂν γένοιντ' ἂν, ὥςέ σ' αἰτίαν φυγεῖν;
Μισεῖν σε φήσεις τήνδε, καὶ τὸ δὴ νόθον
Τοῖς γνησίοισι πολέμιον πεφυκέναι;
Κακὴν ἄρ' αὐτὴν ἔμπορον βίυ λέγεις,
Εἰ δυσμενείᾳ σῇ τὰ φίλτατ' ὤλεσεν.
Ἀλλ' ὡς τὸ μῶρον ἀνδράσιν μὲν ὐκ ἔνι,
Γυναιξὶ δ' ἐμπέφυκεν; οἶδ' ἐγὼ νέυς
Οὐδὲν γυναικῶν ὄντας ἀσφαλεςέρυς,
Ὅταν ταράξῃ Κύπρις ἡβῶσαν φρένα·
Τὸ δ' ἄρσεν αὐτὺς ὠφελεῖ προσκείμενον.
Τί ὖν; τί ταῦτα σοῖς ἁμιλλῶμαι λόγοις,
Νεκρῦ παρόντος μάρτυρος σαφεςάτυ;
Ἔξερῥε γαίας τῆσδ' ὅσον τάχος φυγάς·
Καὶ μήτ' Ἀθήνας τὰς θεοδμήτυς μόλῃς,
Μήτ' εἰς ὅρυς γῆς, ἧς ἐμὸν κρατεῖ δόρυ.

Εἰ γὰρ παθών γε σοῦ τάδ' ἡσσηθήσομαι,
Οὐ μαρτυρήσει μ' Ἴσθμιος Σίνις ποτὲ
Κτανεῖν ἑαυτὸν, ἀλλὰ κομπάζειν μάτην·
Οὐδ' αἱ θαλάσσης σύννομοι Σκειρωνίδες
Φήσουσι πέτραι, τοῖς κακοῖς μ' εἶναι βαρύν.
Χ. Οὐκ οἶδ' ὅπως εἴποιμ' ἂν εὐτυχεῖν τινα
Θνητῶν· τὰ γὰρ δὴ πρῶτ' ἀνέστραπται πάλιν.
Ι. Πάτερ, μένος μὲν, ξύστασίς τε σῶν φρενῶν,
Δεινή· τὸ μέντοι πρᾶγμ' ἔχον καλοὺς λόγους,
Εἴ τις διαπτύξειεν, οὐ καλὸν τόδε.
Ἐγὼ δ' ἄκομψος εἰς ὄχλον δοῦναι λόγον,
Εἰς ἥλικας δὲ κὠλίγους σοφώτερος.
Ἔχει δὲ μοῖραν καὶ τόδ'· οἱ γὰρ ἐν σοφοῖς
Φαῦλοι, παρ' ὄχλῳ μουσικώτεροι λέγειν.
Ὅμως δ' ἀνάγκη, συμφορᾶς ἀφιγμένης,
Γλῶσσάν μ' ἀφεῖναι· πρῶτα δ' ἄρξομαι λέγειν,
Ὅθεν μ' ὑπῆλθες πρῶτον ὡς διαφθερῶν,
Κοὐκ ἀντιλέξοντ'· εἰσορᾷς φάος τόδε,
Καὶ γαῖαν; ἐν τοῖσδ' οὐκ ἔνεστ' ἀνὴρ ἐμοῦ,
Οὐδ' ἢν σὺ μὴ φῇς, σωφρονέστερος γεγώς.
Ἐπίσταμαι γὰρ πρῶτα μὲν θεοὺς σέβειν,
Φίλοις τε χρῆσθαι μὴ 'δικεῖν πειρωμένοις,
Ἀλλ' οἷσιν αἰδὼς, μήτ' ἀπαγγέλλειν κακὰ,

Si enim affectus hac injuria a te vincerer,
Nunquam Iſthmius Sinis teſtabitur a me
Se caeſum, ſed me fruſtra gloriari:
Neque maris ſodales Scironides unquam
Petrae dicent, me gravem eſſe malis.
C. Neſcio quomodo dicam felicem eſſe ullum
Mortalium, nam primaria rurſus retroverſa ſunt.
H. Pater, tua quidem ira, et commotio animi tui
Vehemens *eſt*: rem tamen quae pulchras habet
Orationes, ſi quis *eas* evolverit, non eſſet pulchrum
Ego vero *ſum* ineptus ad verba faciendum apud
Turbam: apud aequales vero et paucos peritior.
Habet autem et hoc congruentiam aliquam: qui enim
Inter ſapientes nullius ſunt pretii, illi ſunt aptiores ad
Loquendum apud turbam. Tamen neceſſe eſt,
Veniente calamitate, linguam me ſolvere; primum
Autem incipiam dicere, unde me prius adortus es ut
Perditurus, et non contradicturum. Intueris hoc
Lumen, et terram? in his non eſt vir me
Caſtior natus, etiamſi tu neges.
Nam primum quidem novi colere deos,
Et adſciſcere amicos, malorum rudes,
Sed *in* quibus *eſt* pudor, neque inhoneſta ſuadere,

Neque viciſſim ſubminiſtrare turpia ſodalibus.
Praeterea non *ſum* deriſor familiarium, pater,
Sed idem ſum amicis tam abſentibus, quam
Praeſentibus. Unius vero *criminis ſum* immunis,quo
Me damnaſſe nunc putas: in hunc enim diem meum
Corpus eſt purum a concubitu, neque novi hunc
Veneris actum,niſi verbis audiens,picturaque cernens:
Neque enim haec ſpectare promptus ſum, habens
Animum virginalem. Sane vero mea pudicitia tibi
Forte *rem* non perſuadet; oportet te oſtendere, quo
Modo perierit. Utrum hujus corpus pulchritudine
Superaret omnes mulieres, an me habitaturum
Tuam domum ſperaverim,accepto haereditario lecto?
Stultus enim ſic fuiſſem, et plane deſipiens.
An *hoc feci*, quod regnare jucundum *ſit* ? ſapientibus
Minime profecto, niſi mentes corruperit
Hominum, quibus placet, monarchia.
Ego enim in certaminibus quidem Graecis vincere
Primus vellem; in urbe vero ſecundus
Cum optimis amicis ſemper vivere feliciter.
Rem enim feliciter gerere *ſic* licet; periculumque
Abſens majorem tyrannide largitur voluptatem.
Unum meorum *argumentum* non eſt dictum, caetera

Μήτ᾽ ἀνθυπουργεῖν αἰσχρὰ τοῖσι χρωμένοις,
Οὐκ ἐγγελαστὴς τῶν ὁμιλούντων, πάτερ,
Ἀλλ᾽ αὐτὸς οὐ παροῦσι, κἀγγὺς ὢν, φίλοις·
Ἑνὸς δ᾽ ἄθικτος, ᾧ με νῦν ἑλεῖν δοκεῖς·
Λέχους γὰρ εἰς τόδ᾽ ἡμέρας ἁγνὸν δέμας·
Κοὐκ οἶδα πρᾶξιν τήνδε, πλὴν λόγῳ κλύων,
Γραφῇ τε λεύσσων· οὐδὲ ταῦτα γὰρ σκοπεῖν
Πρόθυμός εἰμι, παρθένον ψυχὴν ἔχων.
Καὶ δὴ τὸ σῶφρον τοὐμὸν οὐ πείθει σ᾽ ἴσως·
Δεῖ δή σε δεῖξαι, τῷ τρόπῳ διεφθάρη.
Πότερα τὸ τῆσδε σῶμ᾽ ἐκαλλιστεύετο
Πασῶν γυναικῶν; ἢ σὸν οἰκήσειν δόμον,
Ἔγκληρον εὐνὴν προσλαβὼν, ἐπήλπισα;
Μάταιος ἆρ᾽ ἦν, οὐδαμοῦ μὲν οὖν φρονῶν.
Ἀλλ᾽ ὡς τυραννεῖν ἡδύ; τοῖσι σώφροσιν
Ἥκιστά γ᾽, εἰ μὴ τὰς φρένας διέφθορε
Θνητῶν, ὅσοισιν ἁνδάνει, μοναρχία.
Ἐγὼ δ᾽ ἀγῶνας μὲν κρατεῖν Ἑλληνικοὺς
Πρῶτος θέλοιμ᾽ ἄν· ἐν πόλει δὲ δεύτερος
Σὺν τοῖς ἀρίστοις εὐτυχεῖν ἀεὶ φίλοις.
Πράσσειν γὰρ εὖ πάρεστι· κίνδυνος δ᾽ ἀπὼν
Κρείσσω δίδωσι τῆς τυραννίδος χάριν.
Ἓν οὐ λέλεκται τῶν ἐμῶν, τὰ δ᾽ ἄλλ᾽ ἔχεις·

Εἰ μὲν γὰρ ἦν μοι μάρτυς οἷός εἰμ᾽ ἐγὼ,
Καὶ τῆσδ᾽ ὁρώσης φέγγος ἠγωνιζόμην,
Ἔργοις ἂν εἶδες τοὺς κακοὺς διεξιών.
Νῦν δ᾽ ὅρκιόν σοι Ζῆνα, καὶ πέδον χθονὸς
Ὄμνυμι, τῶν σῶν μή ποθ᾽ ἅψασθαι γάμων,
Μήδ᾽ ἂν θελῆσαι, μήδ᾽ ἂν ἔννοιαν λαβεῖν.
Ἦτ᾽ ἆρ᾽ ὀλοίμην ἀκλεὴς, ἀνώνυμος,
Ἄπολις, ἄοικος, φυγὰς ἀλητεύων χθόνα,
Καὶ μήτε πόντος, μήτε γῆ δέξαιτό μου
Σάρκας θανόντος, εἰ κακὸς πέφυκ᾽ ἀνήρ.
Εἰ δ᾽ ἥδε δειμαίνουσ᾽ ἀπώλεσεν βίον,
Οὐκ οἶδ᾽· ἐμοὶ γὰρ οὐ θέμις λέγειν πέρα·
Ἐσωφρόνησεν, οὐκ ἔχουσα σωφρονεῖν·
Ἡμεῖς δ᾽ ἔχοντες, οὐ καλῶς ἐχρώμεθα.
Χ. Ἀρκοῦσαν εἶπας αἰτίας ἀποστροφὴν,
Ὅρκους παρασχὼν, πίστιν οὐ σμικρὰν, θεῶν.
Θ. Ἆρ᾽ οὐκ ἐπῳδὸς, οὐ γόης πέφυχ᾽ ὅδε,
Ὃς τὴν ἐμὴν πέποιθεν εὐοργησίᾳ
Ψυχὴν κρατήσειν, τὸν τεκόντ᾽ ἀτιμάσας;
Ι. Καὶ σοῦ γε κάρτα ταῦτα θαυμάζω, πάτερ.
Εἰ γὰρ σὺ μὲν παῖς ἦσθ᾽, ἐγὼ δὲ σὸς πατὴρ,
Ἔκτεινά τοι σ᾽ ἂν, κοὐ φυγαῖς ἐζημίουν,
Εἴπερ γυναικὸς ἠξίους ἐμῆς θιγεῖν.

Vero habes. Si enim eſſet mihi teſtis, qualis ego ſum,
Et certarem iſta lucem vidente,
Factis conviciſſes malos, ſi indagaſſes.
Nunc vero Jovem cuſtodem jurisjurandi, et hoc
Solum terrae juro, me nunquam attigiſſe tuam
Conjugem, neque voluiſſe, neque in mentem *hoc*
Mihi veniſſe. Alioqui peream inglorius, infamis,
Sine civitate, aedibus, exul errans in terra:
Et neque mare, neque terra recipiat meas
Carnes defuncti, ſi ſum ſceleratus vir.
An autem illa metuens, perdiderit vitam,
Neſcio: nam mihi non licet dicere ultra.
Fuit prudens, cum *tamen* non poſſet eſſe caſta: nos
Vero habentes *caſtitatem*, *ea* non recte ſumus uſi.
C. Sufficientem dixiſti criminis *objecti* depulſionem,
Jusjurandum praebens, non leve documentum,
Deorum. T. Nonne hic eſt incantator et
Praeſtigiator, qui confidit morum lenitate ſe meum
Animum flexurum, cum patrem me ignominia
Affecerit? H. Atqui *in* te valde haec miror, pater:
Si enim *meus* tu eſſes filius, ego vero tuus pater,
Interfeciſſem profecto te, nec exilio mulctaſſem,
Siquidem auſus fuiſſes meam uxorem attingere.

T. Quam recte hoc dixiſti : non ſic morieris,
Sicut tu tibi ipſi hanc propoſuiſti legem :
Cita enim mors eſt gratiſſima infelici homini.
Sed ex patria terra exul errans,
In terra peregrina miſeram vitam ages :
Haec enim eſt merces homini impio.
H. Hei mihi, quid facies ? neque tempus indicem
Contra nos expectabis, ſed me expelles e terra ?
T. Ultra quidem Oceanum, et loca Atlantica,
Si quo modo poſſim : ſic odi tuum caput.
H. Neque jusjurandum, neque finem, neque vatum
Dicta explorans, me indemnatum ex *hoc* agro ejicies ?
T. Haec epiſtola, ſortes non expectans,
Accuſat te fideliter : iſtis vero ſupra caput
Volantibus avibus longum ego valere dico.
H. O Dii, cur igitur non ſolvam meum os,
Qui a vobis, quos colo, perdor ? haudquaquam ;
Neque ſic enim perſuaſero iis, quibus me oportet ;
Fruſtra autem violarem jusjurandum, quod juravi.
T. Hei mihi, ut me interficit tua ſanctimonia !
Non abibis quam celerrime extra patrium ſolum ?
H. Quo igitur miſer me vertam ? cujus hoſpitis
Domum ingrediar, propter hoc crimen exulans ?

Θ. Ὡς ἄξιον τόδ' εἶπας· οὐχ οὕτω θανῇ·
Ὥσπερ σὺ σαυτῷ τόνδε προὔθηκας νόμον.
Ταχὺς γὰρ ᾅδης ῥᾷστος ἀνδρὶ δυστυχεῖ.
Ἀλλ' ἐκ πατρῴας φυγὰς ἀλητεύων χθονὸς,
Ξένην ἐπ' αἶαν λυπρὸν ἀντλήσεις βίον.
Μισθὸς γάρ ἐστιν οὗτος ἀνδρὶ δυσσεβεῖ.
Ι. Οἴμοι· τί δράσεις; οὐδὲ μηνυτὴν χρόνον
Δέξῃ καθ' ἡμῶν, ἀλλά μ' ἐξελᾷς χθονός;
Θ. Πέραν γε πόντου, τερμόνων τ' Ἀτλαντικῶν,
Εἴ πως δυναίμην· ὥς σὸν ἐχθαίρω κάρα.
Ι. Οὐδ' ὅρκον, οὐδὲ πίστιν, οὐδὲ μάντεων
Φήμας ἐλέγξας, ἄκριτον ἐκβαλεῖς με γῆς;
Θ. Ἡ δέλτος ἥδε κλῆρον οὐ δεδεγμένη,
Κατηγορεῖ σου πιστά· τοὺς δ' ὑπὲρ κάρα
Φοιτῶντας ὄρνις πόλλ' ἐγὼ χαίρειν λέγω.
Ι. Ὦ θεοὶ, τί δῆτα; τοὐμὸν οὐ λύσω στόμα,
Ὅστις γ' ὑφ' ὑμῶν, οὓς σέβω, διόλλυμαι;
Οὐ δῆτα· πάντως οὐ πίθοιμ' ἂν οὓς με δεῖ.
Μάτην δ' ἂν ὅρκους συγχέαιμ', οὓς ὤμοσα.
Θ. Οἴμοι· τὸ σεμνὸν ὥς μ' ἀποκτείνει τὸ σόν·
Οὐκ εἶ πατρῴας ἐκτὸς ὡς τάχιστα γῆς;
Ι. Ποῖ δῆτα τλήμων τρέψομαι; τίνος ξένων
Δόμους ἔσειμι, τῇδ' ἐπ' αἰτίᾳ φυγών;

Θ. Ὅστις γυναικῶν λυμεῶνας ἥδεται
Ξένους κομίζων καὶ ξυνοικούρους κακῶν.
Ι. Αἶ, αἶ· πρὸς ἧπαρ, δακρύων τ' ἐγγὺς τόδε,
Εἰ δὴ κακός γε φαίνομαι, δοκῶ τέ σοι.
Θ. Τότε στενάζειν καὶ προγιγνώσκειν σ' ἐχρῆν,
Ὅτ' εἰς πατρῴαν ἄλοχον ὑβρίζειν ἔτλης.
Ι. Ὦ δώματ', εἴθε φθέγμα γηρύσαισθέ μοι,
Καὶ μαρτυρήσαιτ' εἰ κακὸς πέφυκ' ἀνήρ.
Θ. Εἰς τοὺς ἀφώνους μάρτυρας φεύγεις; σαφῶς
Τόδ' ἔργον, οὐ λέγον, σε μηνύει κακόν.
Ι. Φεῦ·
Εἴθ' ἦν ἐμαυτὸν προσβλέπειν ἐναντίον
Στάνθ', ὡς ἐδάκρυσ' οἷα πάσχομεν κακά.
Θ. Πολλῷ γε μᾶλλον σαυτὸν ἤσκησας σέβειν,
Ἢ τοὺς τεκόντας ὅσια δρᾶν, δίκαιος ὤν.
Ι. Ὦ δυστάλαινα μῆτερ, ὦ πικραὶ γοναὶ,
Μηδείς ποτ' εἴη τῶν ἐμῶν φίλων νόθος.
Θ. Οὐχ ἕλξετ' αὐτὸν, δμῶες; οὐκ ἀκούετε
Πάλαι ξενοῦσθαι τόνδε προὐννέποντά με;
Ι. Κλαίων τις αὐτῶν ἆρ' ἐμοῦ γε θίξεται·
Σὺ δ' αὐτὸς, εἴ σοι θυμὸς, ἐξώθει χθονός.
Θ. Δράσω τάδ', εἰ μὴ τοῖς ἐμοῖς πείσῃ λόγοις.
Οὐ γάρ τις οἶκτος σῆς μ' ὑπέρχεται φυγῆς.

T Qui libenter corruptores faeminarum
Hoſpites et inquilinos alit pulchrarum.
H. Heu, heu! hoc ad hepar, et prope lacrymas eſt,
Quod jam malus deferor et videor tibi.
T. Tunc oportebat gemere et deſperare,
Cum auſus es injuria afficere uxorem patris tui.
H. O domus, utinam mihi vocem ederes,
Et teſtareris, an ſim malus vir.
T. Confugis ad teſtes mutos? clare
Haec res, quae non loquitur, indicat te eſſe malum.
H. Heu,
Utinam liceret *mihi* me ipſum aſpicere coram
Stantem, quippe fletu lugeo qualia mala patior.
T. Multo magis aſſuefeciſti teipſum colere,
Quam pietatem exercere erga parentes, quod debebas.
H. O mater infelix, o acerbi natales,
Nemo meorum amicorum ſit unquam nothus.
T. Non trahetis eum, ſervi? non auditis
Me jampridem juſſiſſe hunc in exilium pelli?
H. Plorans igitur aliquis ipſorum me tanget:
Tu vero ipſe, ſi tibi animus *eſt*, expelle *me ex hac* terra.
T. Faciam haec, niſi meis pareas verbis:
Nulla enim miſericordia tui me ſubit exilii.

H. Statutum eſt, ut videtur: o me miſerum;
Quia ſcio quidem haec, neſcio tamen quomodo *haec*
Efferam. O chariſſima mihi deorum, filia Latonae,
Cohabitatrix, ſocia- venationis, fugiemus igitur
Inclytas Athenas: ſed valeat urbs,
Et terra Erechthei: o ſolum Troezenium, quam
Multa habes jucunda ad pubertatem tranſigendam
Vale: poſtremum enim te videns alloquor.
O juvenes, quos aequales habui in hac terra, ite,
Salutate nos, et deducite *ex hac* terra:
Quia non alium *me* caſtiorem hominem unquam
Videbitis, etiamſi haec non videantur patri meo.

E P O D I C A.

S T R O P H E I.

C. Certe valde mihi deorum
Curae, quoties animum ſubeunt,
Dolores auferunt.
Scientiam vero quandam ſpe poſſidens,
Deficio; fortunas hominum,
Et facta intuens:
Alia enim alias vicibus mutantur,
Et hominibus variatur vita
Semper multis erroribus obnoxia.

Ι. Ἄρηρεν, ὡς ἔοικεν· ὦ τάλας ἐγώ·
Ὡς οἶδα μὲν ταῦτ'· οἶδα δ' οὐχ, ὅπως φράσω.
Ὦ φιλτάτη μοὶ δαιμόνων Λητοῦς κόρα,
Σύνθακε, συγκύναγε, φευξόμεσθα δὴ
Κλεινὰς Ἀθήνας· ἀλλὰ χαιρέτω πόλις,
Καὶ γαῖ' Ἐρεχθέως· ω πέδον Τροιζήνιον,
Ὡς ἐγκαθηβᾷν πόλλ' ἔχεις εὐδαίμονα,
Χαῖρ', ὕστατον γάρ σ' εἰσορῶν προσφθέγγομαι.
Ἴτ', ὦ νέοι, μοι τῆσδε γῆς ὁμήλικες,
Προσείπαθ' ἡμᾶς, καὶ προπέμψατε χθονὸς,
Ὡς οὔ ποτ' ἄλλον ἄνδρα σωφρονέστερον
Ὄψεσθε, κεἰ μὴ ταῦτ' ἐμῷ δοκεῖ πατρί.

ΕΠΩΔΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ Α'.

Χ. Ἦ μέγα μοι τὰ θεῶν
Μελεδήμαθ', ὅταν φρένας ἔλθῃ,
Λύπας παραιρεῖ·
Ξύνεσιν δέ τιν' ἐλπίδι κεύθων
Λείπομαι, ἔν τε τύχαις θνατῶν
Καὶ ἐν ἔργμασι λεύσσων.
Ἄλλα γὰρ ἄλλοθεν ἀμείβεται·
Μετὰ δ' ἵσταται ἀνδράσιν αἰὼν
Πολυπλάνητος αἰεί.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α'.

Εἴθε μοι εὐξαμένᾳ
Θεόθεν τάδε μοῖρα παράσχοι,
Τύχαν μετ' ὄλβου,
Καὶ ἀκήρατον ἄλγεσι θυμόν·
Δόξα δὲ μήτ' ἀτρεκὴς, μήτ' αὖ
Παράσημος, ἐνείη·
Ῥάδια δ' ἤθεα τὸν αὔριον
Μεταβαλλομένα χρόνον αἰεὶ
Βίον συνευτυχοίην.

ΣΤΡΟΦΗ Β'.

Οὐκέτι γὰρ καθαρὰν
Φρέν' ἔχω· παρὰ δ' ἐλπίδα λεύσσω·
Ἐπεὶ τὸν Ἑλλανίας
Φανερώτατον ἀστέρ' Ἀθήνας
Εἴδομεν, εἴδομεν ἐκ πατρὸς ὀργᾶς
Ἄλλαν ἐπ' αἶαν ἱέμενον.
Ὦ ψάμαθοι πολιήτιδος ἀκτᾶς,
Δρυμός τ' ὄρειος, ὅθι κυνῶν
Ὠκυπόδων ἐπέβα
Θεᾶς μέτα, θῆρας ἐναίρων
Δίκτυνναν ἀμφὶ σεμνάν.

ANTISTROPHE 1.

Utinam mihi precanti
Divinitus fatum hoc concedat,
Fortunam cum divitiis,
Et animum non vexatum curis:
Et opinio neque ſubtilis neque iterum
Abſurda contingat:
Faciles vero mores
Tempeſtive ſemper immutans,
Vitam beatam degam.

STROPHE 2.

Non amplius enim placidam
Mentem habeo; praeter ſpem et contriſtor:
Poſtquam Graecae
Minervae clariſſimam ſtellam
Vidimus, vidimus ob patris iram
In aliam terram mitti.
O arena urbani littoris,
Et ſaltus montane, quo *cum* canibus
Celeribus aſcendiſti,
Aſſuetus feras interficiens
Circa caſtam Dictynnam.

ANTISTROPHE 2.

Non amplius jugum
Equorum Venetorum conſcendes,
Quod circa lacum eſt, curriculum
Implens pede equi exercitati.
Et nocturna Muſa chordarum ſub jugo
Ceſſabit, in domo paterna.
Sine coronis autem *erunt* manſiones puellae
Latonae in profundis frondibus:
Nuptiales vero perierunt
Generoſis nunc exilio tuo
Contentiones de connubio puellis.

EPODUS.

Ego vero propter tuam calamitatem
Fletu feram
Fatum infelix, o miſera
Mater; fruſtra peperiſti! heu,
Succenſeo Diis.
Heu, heu, vos Gratiae conjugales,
Quare hunc miſerum e terra patria,
Nullius culpae reum,
Emittitis procul ab his aedibus?

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β.

Οὐκ ἔτι συζυγίαν
Πώλων Ἐνετᾶν ἐπιβάσῃ,
Τὸν ἀμφὶ λίμνας τρόχον
Κατέχων ποδὶ γυμνάδας ἵππους.
Μοῦσα δ' ἄϋπνος ὑπ' ἄντυγι χορδᾶν
Λήξει πατρῷον ἀνὰ δόμον.
Ἀστέφανοι δὲ κόρας ἀνάπαυλαι
Λατοῦς βαθεῖαν ἀνὰ χλόαν·
Νυμφιδία δ' ἀπόλω-
λε [λέχη] φυγᾷ σᾷ
Λέκτρων ἅμιλλα κούραις.

ΕΠΩΔΟΣ.

Ἐγὼ δὲ σᾷ δυστυχίᾳ
Δάκρυσι διοίσω
Πότμον ἄποτμον· ὦ τάλαινα
Μᾶτερ, ἔτεκες ἀνόνητα· φεῦ,
Μανίω θεοῖσιν·
Ἰώ, ἰώ, συζυγίαι Χάριτες,
Τί τὸν τάλαν' ἐκ πατρῴας γᾶς,
Οὐδὲν ἄτας αἴτιον,
Πέμπετε τῶνδ' ἀπ' οἴκων;

ΙΑΜΒΟΙ.

Η. Καὶ μὴν ὀπαδὸν Ἱππολύτου τόνδ᾽ εἰσορῶ
Σπουδῇ σκυθρωπὸν πρὸς δόμους ὁρμώμενον.
Α. Ποῖ γῆς ἄνακτα τῆσδε Θησέα μολὼν
Εὕροιμ᾽ ἂν, ὦ γυναῖκες; εἴπερ ἴστε, μοι
Σημήνατ᾽· ἆρα τῶνδε δωμάτων ἔσω;
Χ. Ὅδ᾽ αὐτὸς ἔξω δωμάτων πορεύεται.
Α. Θησεῦ, μερίμνης ἄξιον φέρω λόγον
Σοὶ, καὶ πολίταις, οἵ τ᾽ Ἀθηναίων πόλιν
Ναίουσι, καὶ γῆς τέρμονας Τροιζηνίας.
Θ. Τί δ᾽ ἐστι; μῶν τις συμφορὰ νεωτέρα
Δισσὰς κατείληφ᾽ ἀστυγείτονας πόλεις;
Α. Ἱππόλυτος οὐκ ἔτ᾽ ἐστὶν, ὡς εἰπεῖν ἔπος.
Δέδορκε μέντοι φῶς ἐπὶ σμικρᾶς ῥοπῆς.
Θ. Πρὸς τοῦ; δι᾽ ἔχθρας μῶν τις ἦν ἀφιγμένος,
Ὅτου κατῄσχυν᾽ ἄλοχον, ὡς πατρὸς, βίᾳ;
Α. Οἰκεῖος αὐτὸν ὤλεσ᾽ ἁρμάτων ὄχος,
Ἀραί τε τοῦ σοῦ στόματος, ἃς σὺ σῷ πατρὶ
Πόντου κρέοντι παιδὸς ἠράσω πέρι.
Θ. Ὦ θεοὶ, Πόσειδόν θ᾽, ὡς ἄρ᾽ ἦσθ᾽ ἐμὸς πατὴρ
Ὀρθῶς, ἀκούσας τῶν ἐμῶν κατευγμάτων.
Πῶς καὶ διώλετ᾽, εἰπέ· τῷ τρόπῳ δίκης
Ἔπαισεν αὐτὸν ῥόπτρον αἰσχύναντά με;

IAMBI.

S. Atqui aſſeclam hunc Hippolyti video,
Celeriter triſtem tendentem ad domum.
N. Quo vadens dominum hujus terrae Theſeum
Inveniam, o mulieres? ſi noviſtis, mihi
Significate. Nunquid intra hanc domum?
S. Ille ipſe egreditur ex aedibus.
N. Theſeu, affero rem dignam maeſtitia,
Tibi, et civibus, qui urbem Athenienſium
Habitant, et fines terrae Troezeniae.
T. Quidnam eſt? an nova aliqua calamitas
Tuas vicinas urbes invaſit?
N. Hippolytus non amplius *eſt*, ut ita dicam:
Exiguo tamen temporis momento videt hanc lucem
Adhuc. T. A quo? Num aliquis hoſtiliter cum eo egit,
Cujus conjugem per vim, ut patris, foede ſtuprarit?
N. Jugum proprii currus perdidit eum,
Et imprecationes oris tui, quos tu patri tuo
Domino maris voviſti de tuo filio,
T. O dii, o Neptune, quam *vere* es pater meus,
Quando audiviſti meas imprecationes.
Quomodo etiam perierit, dic: quo modo Juſtitiae
Clava percuſſit eum, qui me dedecore affecit?

N. Nos quidem juxta littus, quod alluitur fluctibus,
Strigilibus equorum pectebamus crines,
Plorantes. Nam venit nuncius quidam, dicens
Quod non amplius in hac terra acturus eſſet
Hippolytus, habens a te mandatum miſeri exilii.
Ipſe autem venit ferens idem carmen lacrymarum
Nobis ad littus: maximus autem a tergo ſequens
Coetus amicorum aequalium ſimul ibat.
Tandem vero dixit, ſedatis luctibus:
Quid iſta deploro? obtemperandum eſt verbis patris.
Jungite equos ferentes juga curribus,
Servi; non enim amplius eſt mihi haec civitas.
Inde ergo omnes feſtinabant,
Et dicto citius apparatos
Equos ad dominum ipſum ſtitimus.
Apprehendit vero manibus habenas a ſede currus,
Vilibus ocreis inſerens pedem.
Et primum quidem diis dixit paſſis manibus,
Jupiter, peream, ſi malus ſum vir!
Sentiat autem pater, quomodo nos ignominioſe
Tractet, vel mortuos, vel lucem intuentes.
Deinde accipiens ſtimulum in manus, admovit
Equis ſimul. Nos vero miniſtri pone currum

Α. Ἡμεῖς μὲν, ἀκτῆς κυμοδέγμονος πέλας
Ψήκτραισιν ἵππων ἐκτενίζομεν τρίχας,
Κλαίοντες· ἦλθε γάρ τις ἄγγελος λέγων,
Ὡς οὐκ ἔτ' ἐν γῇ τῇδ' ἀναστρέψοι πόδα
Ἱππόλυτος, ἐκ σοῦ τλήμονας φυγὰς ἔχων.
Ὁ δ' ἦλθε ταυτὸν δακρύων φέρων μέλος
Ἡμῖν ἐπ' ἀκταῖς· μυρία δ' ὀπισθόπους
Φίλων ἅμ' ἔστειχ' ἡλίκων ὁμήγυρις.
Χρόνῳ καὶ δή ποτ' εἶπ' ἀπαλλαχθεὶς γόων,
Τί ταῦτ' ἀλύω; πειστέον πατρὸς λόγοις·
Ἐντύνεθ' ἵππους ἅρμασι ζυγηφόρους,
Δμῶες· πόλις γὰρ οὐκ ἔτ' ἔστιν ἥδε μοι.
Τοὐνθένδε μέντοι πᾶς ἀνὴρ ἠπείγετο·
Καὶ θᾶσσον, ἢ λέγοι τις, ἐξηρτυμένας
Πώλους παρ' αὐτὸν δεσπότην ἐστήσαμεν·
Μάρπτει δὲ χερσὶν ἡνίας ἀπ' ἄντυγος,
Αὐταῖσιν ἀρβύλαισιν ἁρμόσας πόδας.
Καὶ πρῶτα μὲν θεοῖς εἶπ' ἀναπτύξας χέρας·
Ζεῦ, μηκέτ' εἴην, εἰ κακὸς πέφυκ' ἀνήρ·
Αἴσθοιτο δ', ἡμᾶς ὡς ἀτιμάζει, πατὴρ,
Ἤτοι θανόντας, ἢ φάος δεδορκότας.
Κἀν τῷδ' ἐπῆγε κέντρον εἰς χεῖρας λαβὼν
Πώλοις· ὁμαρτῇ πρόσπολοι δ' ὑφ' ἅρματος

Πέλας χαλινῶν εἱπόμεσθα δεσπότῃ,
Τὴν εὐθὺς Ἄργους κἀπιδαυρίας ὁδόν.
Ἐπεὶ δ᾽ ἔρημον χῶρον εἰσεβάλλομεν,
Ἀκτή τις ἐστὶ τοὐπέκεινα τῆσδε γῆς,
Πρὸς πόντον ἤδη κειμένη Σαρωνικόν·
Ἔνθεν τις ἠχὼ, χθόνιος ὡς βροντὴ Διὸς,
Βαρὺν βρόμον μεθῆκε, φρικώδη κλύειν·
Ὀρθὸν τε κρᾶτ᾽ ἔστησαν οὖς τ᾽ εἰς οὐρανὸν
Ἵπποι· παρ᾽ ἡμῖν δ᾽ ἦν φόβος νεανικὸς,
Πόθεν πότ᾽ εἴη φθόγγος· εἰς δ᾽ ἁλιρρόθους
Ἀκτὰς ἀποβλέψαντες, ἱερὸν εἴδομεν
Κῦμ᾽ οὐρανῷ στηρίζον, ὥστ᾽ ἀφῃρέθη
Σκείρωνος ἀκτὰς ὄμμα τοὐμὸν εἰσορᾷν.
Ἔκρυπτε δ᾽ Ἰσθμὸν, καὶ πέτραν Ἀσκληπιοῦ.
Κἄπειτ᾽ ἀνοιδῆσάν τε, καὶ πέριξ ἀφρὸν
Πολὺν καχλάζον ποντίῳ φυσήματι,
Χωρεῖ πρὸς ἀκτὰς, οὗ τέθριππος ἦν ὄχος.
Αὐτῷ δὲ σὺν κλύδωνι, καὶ τρικυμίᾳ,
Κῦμ᾽ ἐξέθηκε ταῦρον, ἄγριον τέρας·
Οὗ πᾶσα μὲν χθὼν φθέγματος πληρουμένη
Φρικῶδες ἀντεφθέγγετ᾽· εἰσορῶσι δὲ
Κρεῖσσον θέαμα δεργμάτων ἐφαίνετο.
Εὐθὺς δὲ πώλοις δεινὸς ἐμπίπτει φόβος·

Prope frena ſequebamur dominum,
Illa via, quae fert recta ad Argos et Epidaurum.
Sed poſtquam intravimus in locum deſertum,
Eſt quoddam littus ultra hanc terram,
Situm jam ad mare Saronicum.
Inde quidam ſonitus, tonitru Jovis ſubterraneum,
Emiſit vehementem fremitum, horribilem auditu:
Caput autem ſtatuerunt erectum, et aurem in coelum
Equi: erat vero, in nobis metus ingens
Undenam eſſe ſonitus: ſed in marinum
Littus intuentes, vidimus ingentem
Fluctum coelum attingentem, ut adimeretur
Meis oculis proſpectus littoris Scironii:
Texit autem Iſthmum, et petram Aeſculapii.
Deinde vero intumeſcens, et undique ſpumam
Plurimam effundens-cum-ſonitu, marino aeſtu,
Venit ad littus, ubi erant quadrigae:
Et cum ipſa procella, et gravi tempeſtate,
Fluctus ille emiſit Taurum, ferum monſtrum,
Cujus ſonitu terra omnis plena
Horribiliter reſonabat. Intuentibus autem
Hoc ſpectaculum apparebat pejus ſono.
Statim autem equos gravis invaſit metus:

Et dominus quidem in re equeſtri
Multum verſatus, corripuit manibus habenas,
Traxit autem, ut remum vir nauticus,
Loris pone circumdatis ligans corpus.
Sed equi mordentes fraenos, in igni factos, ſuis
Mandibulis, violenter ferunt, neque manum rectoris,
Neque lora, neque bene compactos currus
Curantes. Et ſi quidem in plana
Terrae habens gubernacula flectebat curſum,
Apparebat anterius, ut Hippolytus retro iret,
Taurus, perterrefaciens inſano metu quadrijugum
Currum. Quod ſi ferebantur verſus petras, animo
Furentes, tacite appropinquans currui, ſimul
Comitabatur eouſque, donec turbavit et retroëgit
Impingens curvaturam rotae ſaxo.
Omnia autem erant confuſa : et radii ſurſum
Rotarum ſaliebant axiumque clavi.
Ipſe vero miſer loris implicitus,
Trahitur vinctus vinculo inexplicabili,
Alliſus quidem charum caput ad petras,
Comminuens vero corpus, et clamans horribilia
Auditu : ſtate, o equi nutriti in meis praeſepibus,
Ne me perdatis. O miſera patris imprecatio.

Καὶ δεσπότης μὲν ἱππικοῖς ἐν ἤθεσι
Πολὺς ξυνοικῶν, ἥρπασ' ἡνίας χεροῖν·
Ἕλκει δὲ, κώπην ὥστε ναυβάτης ἀνὴρ,
Ἱμᾶσιν εἰς τοὔπισθεν ἀρτήσας δέμας·
Αἳ δ' ἐνδακοῦσαι στόμια πυριγενῆ γνάθοις,
Βίᾳ φέρουσιν, οὔτε ναυκλήρου χερὸς,
Οὔθ' ἱπποδέσμων, οὔτε κολλητῶν ὄχων
Μεταστρέψουσαι· κεἰ μὲν εἰς τὰ μαλθακὰ
Γαίας ἔχων οἴηκας ἰθύνοι δρόμον,
Προὐφαίνετ' εἰς τοὔμπροσθεν, ὥστ' ἀναστρέφειν,
Ταῦρος φόβῳ τέτρωρον ἐκμαίνων ὄχον.
Εἰ δ' εἰς πέτρας φέροιντο, μαργῶσαι φρένας,
Σιγῇ πελάζων ἄντυγι, ξυνείπετο
Εἰς τοῦθ', ἕως ἔσφηλε, κἀνεχαίτισεν,
Ἀψῖδα πέτρῳ προσβαλὼν ὀχήματος.
Σύμφυρτα δ' ἦν ἅπαντα· σύριγγές τ' ἄνω
Τροχῶν ἐπήδων, ἀξόνων τ' ἐνήλατα.
Αὐτὸς δ' ὁ τλήμων, ἡνίαισιν ἐμπλακεὶς,
Δεσμὸν δυσεξήνυστον ἕλκεται δεθεὶς.
Σποδούμενος μὲν πρὸς πέτρας φίλον κάρα,
Θραύων δὲ σάρκας, δεινὰ δ' ἐξαυδῶν κλύειν·
Στῆτ', ὦ φάτναισι ταῖς ἐμαῖς τεθραμμέναι,
Μή μ' ἐξαλείψητ'· ὦ πατρὸς τάλαιν' ἀρά.

Τίς ἄνδρ' ἄριστον βούλεται σῶσαι παρών;
Πολλοὶ δὲ βουληθέντες, ὑστέρῳ ποδὶ
Ἐλειπόμεσθα· χ' ᾡ μὲν, ἐκ δεσμῶν λυθεὶς
Τμητῶν ἱμάντων, οὐ κάτοιδ' ὅτῳ τρόπῳ
Πίπτει, βραχὺν δὴ βίοτον ἐμπνέων ἔτι.
Ἵπποι δ' ἔκρυφθεν, καὶ τὸ δύστηνον τέρας
Ταύρου, λεπαίας οὐ κάτοιδ' ὅπου χθονός.
Δοῦλος μὲν οὖν ἔγωγε σῶν δόμων, ἄναξ,
Ἀτὰρ τοσοῦτον γ' οὐ δυνήσομαί ποτε
Τὸν σὸν πιθέσθαι παῖδ' ὅπως ἐστὶν κακὸς·
Οὐδ' εἰ γυναικῶν πᾶν κρεμασθείη γένος,
Καὶ τὴν ἐν Ἴδῃ γραμμάτων πλήσειέ τις
Πεύκην, ἐπεί μιν ἐσθλὸν ὄντ' ἐπίσταμαι.
Χ. Αἶ, αἶ· κέκρανται συμφοραὶ νέων κακῶν·
Οὐδ' ἔστι μοίρας τοῦ χρεών τ' ἀπαλλαγή.
Θ. Μίσει μὲν ἀνδρὸς τοῦ πεπονθότος τάδε,
Λόγοισιν ἥσθην τοῖσδε· νῦν δ' αἰδούμενος
Θεούς τ', ἐκεῖνόν θ', οὕνεκ' ἐστὶν ἐξ ἐμοῦ,
Οὔθ' ἥδομαι τοῖσδ', οὔτ' ἐπάχθομαι, κακοῖς.
Α. Πῶς οὖν; κομίζειν· ἢ τί χρὴ τὸν ἄθλιον
Δράσαντας ἡμᾶς, σῇ χαρίζεσθαι φρενί;
Φρόντιζ'· ἐμοῖς δὲ χρώμενος βουλεύμασιν,
Οὐκ ὠμὸς εἰς σὸν παῖδα δυστυχοῦντ' ἔσῃ.

Quis praeſens vult ſervare virum optimum ?
Multi autem volentes, tardo pede
Nequivimus. Ille vero ſolutus e vinculis
Sectorum lororum, neſcis quomodo,
Cadit, ſpirans adhuc exiguam vitam;
Sed equi occultati ſunt, et infelix caput
Tauri, haud ſcio ubinam terrae montoſae.
Ego vero, o rex, ſum quidem famulus tuarum
Aedium, ſed *tamen* eo nunquam adduci potero,
Ut credam tuum filium eſſe improbum;
Neque ſi totum genus mulierum ſuſpendatur,
Et aliquis literis impleat omnem in Ida monte
Piceam, quandoquidem ſcio eum eſſe probum.
C. Heu, heu! perfectae ſunt calamitates novorum
Malorum, nec eſt fati neceſſitatiſque effugium.
T. Odio quidem viri, qui paſſus eſt haec,
Delectatus ſum iſtis verbis. Nunc autem reveritus
Et deos et illum, propterea quod eſt ex me natus,
Neque delector, neque contriſtor his malis.
N. Quomodo igitur ? ferre, aut quid oportet miſero
Nos facientes gratificari animo tuo ?
Cogita: ſed meo conſilio uſus,
Non eris crudelis in tuum filium infelicem.

T. Adferte ipſum, ut videns coram
Eum, qui negavit ſe polluiſſe meos lectos,
Verbis convincam, deorumque calamitatibus.

MONOSTROPHICA.

C. Tu deorum inflexibilem animum,
Et hominum ducis, o Venus: ſimulque
Ille varia decorus pluma circumfundens
Celerrimis alis:
Volitat enim ſuper terram, et valde-reſonans
Salſum ſuper mare:
Mulcetque Cupido, quem furenti corde
Invaſerit alatus,
Auro fulgens, naturam
Catulorum in montibus diligentium,
Et marinorum, et quaecunque terra alit,
Quam ſol ardens videt,
Et viros. Univerſorum enim
Regium honorem, Venus,
Horum ſola obtines.

ANAPAESTI.

D. Jubeo te nobilem Aegei
Filium audire;
Diana vero filia Latonae compellat te.

Θ. Κομίζετ' αὐτὸν, ὡς ἰδὼν ἐν ὄμμασι
Τὸν τἄμ' ἀπαρνηθέντα μὴ χρᾶναι λέχη,
Λόγοις ἐλέγξω, δαιμόνων τε συμφοραῖς.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Χ. Σὺ τὰν θεῶν ἄκαμπτον φρένα,
Καὶ βροτῶν ἄγεις, Κύπρι· σὺν
Δ' ὁ ποικιλόπτερος ἀμφιβαλὼν
Ὠκυτάτῳ πτερῷ·
Ποτᾶται δ' ἐπὶ γαῖαν, εὐάχητόν
Θ' ἁλμυρὸν ἐπὶ πόντον.
Θέλγει δ' ἔρως, ᾧ μαινομένᾳ κραδίᾳ
Πτανὸς ἐφορμάσει
Χρυσοφαὴς φύσιν
Ὀρεσκόων σκυλάκων,
Πελαγίων θ', ὅσα τε γᾶ τρέφει,
Τὰν ἅλιος αἰθόμενος δέρκεται,
Ἄνδρας τε· συμπάντων δὲ
Βασιληΐδα τιμὰν, Κύπρι,
Τῶνδε μόνα κρατύνεις.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Α. Σὲ τὸν εὐπατρίδαν Αἰγέως κέλομαι
Παῖδ' ἐπακοῦσαι,
Λητοῦς δὲ κόρη σ' Ἄρτεμις αὐδῶ.

Θησεῦ, τί τάλας τοῖσδε συνήδῃ;
Παῖδ' οὐχ ὁσίως σὸν ἀποκτείνας,
Ψευδέσι μύθοις ἀλόχου πεισθείς,
Ἀφανῆ· φανερὰν δ' ἔσχες ἄταν.
Πῶς δ' οὐχ ὑπὸ γῆς τάρταρα κρύπτεις
Δέμας αἰσχυνθείς,
Ἢ πτηνὸς ἄνω μεταβὰς βίοτον,
Πήματος ἔξω πόδα τόνδ' ἀνέχεις;
Ὡς ἔν γ' ἀγαθοῖς ἀνδράσιν οὔ σοι
Κτητὸν βιότου μέρος ἐστίν.

ΙΑΜΒΟΙ.

Ἄκουε, Θησεῦ, σῶν κακῶν κατάστασιν.
Καίτοι προκόψω γ' οὐδέν, ἀλγυνῶ δέ σε.
Ἀλλ' εἰς τόδ' ἦλθον, παιδὸς ἐκδεῖξαι φρένα
Τοῦ σοῦ δικαίαν, ὡς ὑπ' εὐκλείας θάνῃ·
Καὶ σῆς γυναικὸς οἶστρον, ἢ τρόπον τινὰ
Γενναιότητα· τῆς γὰρ ἐχθίστης θεῶν
Ἡμῖν, ὅσαισι παρθένειος ἡδονὴ,
Δηχθεῖσα κέντροις, παιδὸς ἠράσθη σέθεν.
Γνώμῃ δὲ νικᾷν τὴν Κύπριν πειρωμένη,
Τροφοῦ διώλετ' οὐχ' ἑκοῦσα μηχαναῖς,
Ἣ σῷ δι' ὅρκων παιδὶ σημαίνει νόσον.
Ὁ δ', ὥσπερ ἦν δίκαιον, οὐκ ἐφείπετο

O Theſeu, cur miſer iſtis delectaris?
Cum injuſte interfeceris tuum filium,
Falſis verbis perſuaſus uxoris
Incerta: manifeſtam vero nactus es culpam,
Cur non ſub terrae tartara occultas
Corpus, erubeſcens?
Aut alatus ſurſum transferens vitam
Pedem hunc extra noxas elevas?
Quia cum bonis viris, tibi non
Poſſidenda eſt pars vitae.

IAMBI.

Audi, Theſeu, ſtatum tuorum malorum;
Etſi nihil proficiam, tamen dolore afficiam te.
Sed *huc* veni, ut oſtendam animum filii
Tui juſtum; ut in bona fama moreretur,
Et uxoris tuae furorem, aut aliquo modo
Generoſitatem. A Dea enim inviſiſſima
Nobis, quotquot virginitas voluptati eſt,
Morſa ſtimulis, amavit tuum filium.
Ratione autem ſuperare Venerem conans,
Nutricis periit non volens machinis; quae
Tuo filio, jurejurando interpoſito, indicat morbum.
Hic autem, ut juſtum erat, non obtemperabat

Verbis: neque rurſum male tractatus a te,
Irritam fecit fidem jurisjurandi, cum eſſet pius.
Illa vero, timens ne proderetur,
Scripſit falſas literas, et perdidit
Dolo tuum filium; ſed tamen rem perſuaſit tibi.
T. Heu, heu!
D. Mordet te, Theſeu, haec oratio? ſed expecta,
Audiens quae ſequuntur, ut plus plores.
An non ſcis te imprecationes ratas habuiſſe a patre?
Quarum unum tu, o peſſime, tranſtuliſti
In filium tuum, cum poſſes in inimicum aliquem.
Pater quidem marinus, recte ſentiens,
Dedit, quantum oportuit, quandoquidem promiſit.
Tu vero in illum, et in me malus videris,
Qui neque fidem, neque vocem vatum
Expectaſti, neque exploraſti, neque tempori longo
Deliberationem tribuiſti: ſed citius quam te oportebat,
Imprecationes, emiſiſti in filium, eumque occidiſti.
T. Domina, peream. D. Feciſti atrocia; ſed tamen
Adhuc potes horum veniam conſequi.
Nam Venus voluit, fierent ut iſta,
Implens iram *ſuam*. Diis haec eſt lex;

Λόγοισιν· οὐδ' αὖ πρὸς σέθεν κακούμενος,
Ὅρκων ἀφεῖλε πίστιν, εὐσεβὴς γεγώς.
Ἡ δ', εἰς ἔλεγχον μὴ πέσῃ φοβουμένη,
Ψευδεῖς γραφὰς ἔγραψε, καὶ διώλεσε
Δόλοισι σὸν παῖδ', ἀλλ' ὅμως ἔπεισέ σε.
Θ. Οἴμοι.
Α. Δάκνει σε, Θησεῦ, μῦθος, ἀλλ' ἔχ' ἥσυχος,
Τοὐνθένδ' ἀκούσας, ὡς ἂν οἰμώξῃς πλέον.
Ἆρ' οἶσθα πατρὸς τρεῖς ἀρὰς σαφεῖς ἔχων;
Ὧν τὴν μίαν παρεῖλες, ὦ κάκιστε σὺ,
Εἰς παῖδα τὸν σὸν, ἐξὸν εἰς ἐχθρόν τινα.
Πατὴρ μὲν οὖν σοι πόντιος, φρονῶν καλῶς,
Ἔδωκ' ὅσονπερ χρῆν, ἐπείπερ ᾔνεσεν.
Σὺ δ' ἔν τ' ἐκείνῳ κἂν ἐμοὶ φαίνῃ κακὸς,
Ὃς οὔτε πίστιν, οὔτε μάντεων ὄπα,
Ἔμεινας, οὐδ' ἤλεγξας, οὐ χρόνῳ μακρῷ
Σκέψιν γ' ἔνειμας, ἀλλὰ θᾶσσον, ἤ σ' ἐχρῆν,
Ἀρὰς ἀφῆκας παιδὶ, καὶ κατέκτανες.
Θ. Δέσποιν', ὀλοίμαν. Α. Δείν' ἔπραξας· ἀλλ' ὅμως
Ἔτ' ἐστὶ καὶ σοὶ τῶνδε συγγνώμης τυχεῖν.
Κύπρις γὰρ ἤθελ' ὥστε γίγνεσθαι τάδε,
Πληροῦσα θυμόν· θεοῖσι δ' ὧδ' ἔχει νόμος·

Οὐδεὶς ἀπαντᾷν βούλεται προθυμίᾳ
Τῇ τοῦ θέλοντος, ἀλλ᾽ ἀφιστάμεσθ᾽ ἀεί.
Ἐπεὶ σαφ᾽ ἴσθι, Ζῆνα μὴ φοβουμένη,
Οὐκ ἄν ποτ᾽ ἦλθον εἰς τόδ᾽ αἰσχύνης ἐγὼ,
Ὥστ᾽ ἄνδρα πάντων φίλτατον βροτῶν ἐμοὶ
Θανεῖν ἐᾶσαι· τὴν δὲ σὴν ἁμαρτίαν,
Τὸ μὴ εἰδέναι μὲν, πρῶτον ἐκλύει κάκης·
Ἔπειτά δ᾽ ἡ θανοῦσ᾽ ἀνάλωσεν γυνὴ
Λόγων ἐλέγχους, ὥστε σὴν πεῖσαι φρένα.
Μάλιστα μὲν νῦν σοι τάδ᾽ ἔῤῥωγεν κακά.
Λύπη δὲ κἀμοί· τοὺς γὰρ εὐσεβεῖς θεοὶ
Θνήσκοντας οὐ χαίρουσι· τούς γε μὴν κακοὺς
Αὐτοῖς τέκνοισι καὶ δόμοις ἐξόλλυμεν.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Χ. Καὶ μὴν ὁ τάλας ὅδε δὴ στείχει,
Σάρκας νεαρὰς
Ξανθόν τε κάρα διαλυμανθείς.
Ὦ πόνος οἴκων· οἷον ἐκράνθη
Δίδυμον μελάθροις
Πένθος θεόθεν καταληπτόν.
Ι. Αἶ, αἶ, αἶ, αἶ.
Δύστηνος ἐγὼ πατρὸς ἐξ ἀδίκου
Χρησμοῖς ἀδίκοις διελυμάνθην.

Nemo vult *adverſaria* ſtudio
Volentis occurrere, ſed cedimus ſemper.
Alioqui certo ſcito, ſi non timuiſſem Jovem,
Nunquam veniſſem ego eo dedecoris,
Ut virum omnium mihi chariſſimum mortalium
Mori ſinerem. Tuum vero peccatum
Primum ignorantia liberat a malitia:
Deinde vero uxor *tua* defuncta praecidit verborum
Probationes, ne tuum perſuaderent animum.
Nunc maxime tibi haec mala confluxerunt:
Sed et mihi dolor. Pios enim Dii
Mori non gaudent: ſed malos
Cum ipſis liberis, et domibus perdimus.

ANAPAESTI

C. Atqui miſer ille jam venit,
Carnes juveniles
Et flavum caput foede tractatus.
O domus aerumna: qualis accidit
Geminus aedibus
Luctus divinitus invadens.
H. Heu, heu, heu, heu!
Infelix ego ab injuſto patre
Injuſta prece dilaniatus ſum.

Perii miſer, hei mihi, hei mihi.
Dolores eunt per meum caput
Et in cerebro ſalit ſpaſmus:
Sine defatigatum corpus quiete recreem.
Heu, heu!
O odioſum jugum equorum, quos mea
Manu alui,
Perdidiſti me, et occidiſti.
Heu, heu! per Deos placide, ſervi,
Contrectate manibus corpus laceratum.
Quiſnam aſtitit ad dextram lateribus?
Apte me attollite; aequaliter autem trahite,
Infelicem, et execratum
Patris errore. Jupiter, Jupiter, haec vides?
Ille ego caſtus, et cultor deorum,
Ille, qui continentia cunctos ſupero,
Vado ad manifeſtam mortem, prorſus
Amiſſa vita.
Fruſtra vero labores pietatis
In homines exercui.
Heu, heu, heu, heu!
Et nunc dolor me, dolor invadit.
Dimittite miſerum;

Ἀπόλωλα τάλας· οἴ μοι, οἴ μοι·
Διά μȣ κεφαλᾶς ἀΐσσȣσ᾽ ὀδύναι,
Κατά δ᾽ ἐγκέφαλον πηδᾷ σφάκελος.
Σχὲς, ἀπειρηκὸς σῶμ᾽ ἀναπαύσω·
Ἒ, ἒ.
Ὦ ϛυγνὸν ὄχημ᾽ ἵππειον, ἐμῆς
Βόσκημα χερὸς,
Διά μ᾽ ἔφθειρας, κατά δ᾽ ἔκτεινας.
Φεῦ, φεῦ· πρὸς θεῶν ἀτρέμας, δμῶες,
Χροὸς ἑλκώδȣς ἅπτεσθε χεροῖν.
Τίς ἐφέϛηκ᾽ ἐνδεξία πλευροῖς;
Πρόσφορά μ᾽ αἴρετε· σύντονα δ᾽ ἕλκετε
Τὸν κακοδαίμονα, καὶ κατάρατον
Πατρὸς ἀμπλακίᾳ. Ζεῦ, Ζεῦ, τάδ᾽ ὁρᾷς;
Ὅδ᾽ ὁ σεμνὸς ἐγὼ, καὶ θεοσέπτωρ,
Ὅδ᾽ ὁ σωφροσύνῃ πάντας ὑπερέχων,
Προῦπτον ἐς ᾅδην ϛείχω, κατάκρας
Ὀλέσας βίοτον.
Μόχθȣς δ᾽ ἄλλως τῆς εὐσεβίας
Εἰς ἀνθρώπȣς ἐπόνησα.
Αἶ, αἶ, αἶ, αἶ·
Καὶ νῦν ὀδύνα μ᾽, ὀδύνα βαίνει.
Μέθετέ με τάλανα,

Καί μοι θάνατος παιὰν ἔλθοι.
Προσαπόλλυτέ μ', ὄλλυτε τὸν δυσδαί-
μον'· ἀμφιτόμȣ λόγχας ἔραμαι
Διαμοιρᾶσαι,
Διά τ' εὐνᾶσαι τὸν ἐμὸν βίοτον.
Ὦ πατρὸς ἐμȣ͂ δύστηνος ἀρὰ,
Μιαιφόνων τε συγγόνων,
Παλαιῶν προγεννητόρων
Ἐξορίζεται κακὸν, ȣ̓δὲ μέλλει·
Ἔμολέ τ' ἐπ' ἐμὲ, τί ποτε, τὸν ȣ̓δὲν
Ὄντ' ἐπαίτιον κακῶν;
Ἰώ μοί μοι· τί φῶ;
Πῶς δ' ἀπαλλάξω βιοτὰν
Ἐμὰν τȣ͂δ' ἀναλγήτȣ πάθȣς;
Εἴθε με κοιμάσειε τὸν δυσδαίμονα
Ἅδȣ μέλαινα, νύκτερός τ', ἀνάγκα.

ΙΑΜΒΟΙ.

Α. Ὦ τλῆμον, οἵᾳ συμφορᾷ συνεζύγης;
Τό δ' εὐγενές σε τῶν φρενῶν διώλεσεν.
Ι. Ἔα·
Ὦ θεῖον ὀδμῆς πνεῦμα· καὶ γὰρ ἐν κακοῖς
Ὢν ᾐσθόμην σȣ, κἀνεκȣφίσθην δέμας.
Ἔστ' ἐν τόποισι τοῖσδέ γ' Ἄρτεμις θεά.

Et veniat mihi Orcus Medicus :
Perditis me, perditis infe-
licem : ancipitem enſem cupio,
Ut me diſſecem,
Et ſopiam meam vitam.
O infelicem patris mei imprecationem,
Priſcorum progenitorum
Et pollutorum caede cognatorum
Malum terminatur in me, neque cunctatur :
Et venit in me, curnam? illum, qui nullo modo
Eſt *herum* malorum cauſa.
Hei mihi, mihi! quid dicam?
Quomodo vero liberabo vitam
Meam ab hoc immedicabili malo?
Utinam me miſerum conſopiat
Plutonis atra nocturnaque neceſſitas.

IAMBI.

D. O infelix, quali calamitati adſtrictus es!
Generoſus autem animus ille tuus te perdidit.
H. Sine.
O divinum halitum odoris; etenim licet in
Malis ſim, tamen ſenſi te, et levatus ſum corpore.
Eſtne in his locis dea Diana?

D. O miſer, adeſt tibi chariſſima dea.
H. Videſne me, Domina, quam ſim miſer?
D. Video; ſed non fas eſt me lacrymas emittere ex Oculis. H. Non amplius eſt tuus venator, neque Miniſter. D. Non profecto; ſed mihi dilectus periiſti.
H. Neque agitator equorum, neque *tuarum* ſtatuarum Cuſtos. D. Venus enim veteratoria ſic machinata eſt.
H. Heu mihi! Agnoſco jam deam, quae me perdidit.
D. Queſta eſt de honore; infeſta enim tibi fuit, quod Caſtus eras. H. Una perdidit, ut ſentio, nos tres.
D. Patrem, et te, et tertiam, uxorem patris.
H. deploro igitur et patris infortunia.
D. Deceptus eſt conſilio deae.
H. O infelix tu, pater, propter hanc calamitatem.
T. Perii, fili; nec *ulla* mihi voluptas *eſt* vitae.
H. Doleo magis tuam vicem, quam meam, propter hoc Erratum. T. Utinam vero, fili, pro te mortuus eſſem
H. O dona acerba patris tui Neptuni.
T. Utinam nunquam veniſſent mihi in meum os.
H. Quid vero? interfeciſſes me *nihilominus*, adeo tunc Eras iratus. T Mente enim *tunc* eramus a diis privati.
H. Heu!
Utinam *et* mortalium genus Deos execrari

Α. Ὦ τλῆμον, ἔστι· σοί γε φιλτάτη θεῶν.
Ι. Ὁρᾷς με, δέσποιν', ὡς ἔχω, τὸν ἄθλιον;
Α. Ὁρῶ, κατ' ὄσσων δ' οὐ θέμις βαλεῖν δάκρυ.
Ι. Οὐκ ἔστι σοι κυναγὸς, οὐδ' ὑπηρέτης.
Α. Οὐ δῆτ'· ἀτάρ μοι προσφιλής γ' ἀπόλλυσαι.
Ι. Οὐδ' ἱππονώμας, οὐδ' ἀγαλμάτων φύλαξ.
Α. Κύπρις γὰρ ἡ πανοῦργος ὧδ' ἐμήσατο.
Ι. Ὤμοι· φρονῶ δὴ δαίμον', ἥ 'μ' ἀπώλεσε.
Α. Τιμῆς ἐμέμφθη, σωφρονοῦντι δ' ἤχθετο.
Ι. Τρεῖς ὄντας ἡμᾶς ὤλεσ', ᾔσθημαι, μία.
Α. Πατέρα τε, καὶ σὲ, καὶ τρίτην ξυνάορον.
Ι. Ὤιμωξα τοίνυν καὶ πατρὸς δυσπραξίας.
Α. Ἐξηπατήθη δαίμονος βουλεύμασιν.
Ι. Ὦ δυστάλας σὺ τῆσδε συμφορᾶς, πάτερ.
Θ. Ὄλωλα, τέκνον, οὐδέ μοι χάρις βίου.
Ι. Στένω σὲ μᾶλλον, ἢ 'μὲ, τῆς ἁμαρτίας.
Θ. Εἴ γὰρ γενοίμαν, τέκνον, ἀντὶ σοῦ νεκρός.
Ι. Ὦ δῶρα πατρὸς σοῦ Ποσειδῶνος πικρά.
Θ. Ὡς μή ποτ' ἐλθεῖν ὤφελ' εἰς τοὐμὸν στόμα.
Ι. Τί δ'; ἔκτανές τ' ἄν μ', ὡς τότ' ἦσθ', ὠργισμένος.
Θ. Δόξης γὰρ ἦμεν πρὸς θεῶν ἐσφαλμένοι.
Ι. Φεῦ·
Εἴθ' ἦν ἀραῖον δαίμοσι βροτῶν γένος.

Α. Ἔασον· οὐ γὰρ οὐδὲ γῆς ὑπὸ ζόφον
Θεᾶς ἄτιμοι Κύπριδος ἐκ προθυμίας
Ὀργαὶ κατασκήπτουσιν εἰς τὸ σὸν δέμας,
Σῆς εὐσεβείας κἀγαθῆς φρενὸς χάριν.
Ἐγὼ γὰρ αὐτῆς ἄλλον ἐξ ἐμῆς χερὸς,
Ὃς ἂν μάλιστα φίλτατος κυρῇ βροτῶν,
Τόξοις ἀφύκτοις τοῖσδε τιμωρήσομαι.
Σοὶ δ', ὦ ταλαίπωρ', ἀντὶ τῶνδε τῶν κακῶν,
Τιμὰς μεγίστας ἐν πόλει Τροιζηνίᾳ
Δώσω· κόραι γὰρ ἄζυγες γάμων πάρος
Κόμας κεροῦνταί σοι, δι' αἰῶνος μακροῦ
Πένθη μέγιστα δακρύων καρπουμέναι.
Ἀεὶ δὲ μουσοποιὸς εἰς σε παρθένων
Ἔσται μέριμνα, κοὐκ ἀνώνυμος πεσὼν
Ἔρως ὁ Φαίδρας εἰς σὲ σιγηθήσεται.
Σὺ δ', ὦ γεραιοῦ τέκνον Αἰγέως, λάβε
Σὸν παῖδ' ἐν ἀγκάλησι, καὶ προσέλκυσαι·
Ἄκων γὰρ ὤλεσάς νιν· ἀνθρώποισι δὲ,
Θεῶν διδόντων, εἰκὸς ἐξαμαρτάνειν.
Καὶ σοὶ παραινῶ πατέρα μὴ στυγεῖν σέθεν,
Ἱππόλυτ'· ἔχεις γὰρ μοῖραν, ᾗ διεφθάρης.
Καὶ χαῖρ'· ἐμοὶ γὰρ οὐ θέμις φθιτοὺς ὁρᾶν,
Οὐδ' ὄμμα χραίνειν θανασίμοισιν ἐκπνοαῖς.

Poſſet. D. Sine: non enim, non ſub caliginem terra
Deae Veneris vehementia neglectae
Irruunt irae in tuum corpus,
Propter tuam pietatem, et bonam mentem.
Ego enim ipſius alium hac mea manu,
Qui longe chariſſimus *ipſi* fuerit mortalium,
His telis inevitabilibus ulciſcar.
Tibi vero, o miſer, pro his malis,
Maximos honores in urbe Troezenia
Dabo: nam puellae innuptae ante nuptias
Tibi tondebunt crines, per longum aevum
Maximum luctum lacrymarum lucranti.
Semper vero virginum de te muſicum
Studium erit, nec ignotus cadens
In te amor Phaedrae tacebitur.
Tu vero, o fili ſenis Aegei, ſuſcipe
Tuum filium in ulnas, et attrahe;
Invitus enim eum perdidiſti: homines vero
Conſentaneum eſt peccare, diis permittentibus.
Et te adhortor, ut non odio proſequaris tuum
Patrem, Hippolyte: habes enim fatum, quo periiſti,
Et vale: nam non fas eſt mihi intueri mortuos,
Neque polluere oculos anhelitu moribundo:

Video enim te jam vicinum eſſe huic malo.
H. Laeta et tu vade, beata virgo:
Longumque relinquas leviter conſuetudinem.
Querelam vero in patrem dimitto, *ſic* te volente:
Nam et ante *ſemper* tuis obtemperavi verbis.
Heu, heu! venit mihi caligo jam in oculos,
Accipe me, pater, et erige corpus.
T. Hei mihi, fili; quid mihi facis miſero?
H. Perii, et jam video portas inferorum.
T. An relinquens pollutam mentem meam?
H. Nequaquam, quandoquidem te libero ab hac caede
T. Quid ais? dimittis me liberum a culpa necis?
H. Teſtor Dianam ſagittis *feras* domantem.
T. O chariſſime, quam generoſus es erga patrem.
H. O pater, vale et tu, vale plurimum.
T. Heu mentem tuam piam et bonam.
H. Opta te conſequi tales genuinos liberos.
T. Ne utique deſeras me, fili ſed fortis ſis.
H. Quicquid erat mihi forte, abiit: perii enim, pater:
Tegito autem faciem meam quam celerrime peplis.
T. O celebres fines Athenarum, et Palladis,
Quali viro orbabimini! o ego miſer.
Ut ſaepe, o Venus, recordabor tua mala.

Ὁρῶ δὲ σ' ἤδη τοῦδε πλησίον κακοῦ.
Ι. Χαίρουσα καὶ σὺ στεῖχε, παρθέν' ὀλβία·
Μακρὰν δὲ λείποις ῥᾳδίως ὁμιλίαν.
Λύω δὲ νεῖκος πατρὶ, χρῃζούσης σέθεν·
Καὶ γὰρ πάροιθε σαῖς ἐπειθόμην λόγοις.
Αἶ, αἶ· κατ' ὄσσων κιχάνει μ' ἤδη σκότος.
Λαβοῦ, πάτερ μου, καὶ κατόρθωσον δέμας.
Θ. Ὤμοι, τέκνον· τί δρᾷς με τὸν δυσδαίμονα;
Ι. Ὄλωλα, καὶ δὴ νερτέρων ὁρῶ πύλας.
Θ. Ἦ τὴν ἐμὴν ἄναγνον ἐκλιπὼν φρένα;
Ι. Οὐ δῆτ', ἐπεί σε τοῦδ' ἐλευθερῶ φόνου.
Θ. Τί φής; ἀφίης αἵματός μ' ἐλεύθερον;
Ι. Τὴν τοξόδαμνον Ἄρτεμιν μαρτύρομαι.
Θ. Ὦ φίλταθ', ὡς γενναῖος ἐκφαίνῃ πατρί.
Ι. Ὦ χαῖρε καὶ σὺ, χαῖρε πολλά μοι, πάτερ.
Θ. Ὤιμοι φρενὸς σῆς εὐσεβοῦς τε, κἀγαθῆς.
Ι. Τοιῶνδε παίδων γνησίων εὔχου τυχεῖν.
Θ. Μή νῦν προδῷς με, τέκνον, ἀλλὰ καρτέρει.
Ι. Κεκαρτέρηται τἄμ', ὄλωλα γὰρ, πάτερ.
Κρύψον δέ μου πρόσωπον ὡς τάχος πέπλοις.
Θ. Ὦ κλείν' Ἀθηνῶν, Παλλάδος θ' ὁρίσματα,
Οἵου στερήσεσθ' ἀνδρός· ὦ τλήμων ἐγώ·
Ὡς πολλὰ, Κύπρι, σῶν κακῶν μεμνήσομαι.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Χ. Κοινὸν τόδ' ἄχος πᾶσι πολίταις
Ἦλθεν ἀέλπτως.
Πολλῶν δακρύων ἔσται πίτυλος·
Τῶν γὰρ μεγάλων ἀξιοπενθεῖς
Φῆμαι μᾶλλον κατέχουσιν.

ΤΕΛΟΣ.

ANAPAESTI.

C. Commuis hic luctus omnibus civibus
Venit praeter ſpem.
Multarum lacrymarum erit impetus:
Nam de magnis Viris digni luctu
Sermones magis vigent.

FINIS.

Ὁ ΤΟΥ

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΑΛΚΗΣΤΙΣ.

Ὁ ΤΟΥ ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΑΛΚΗΣΤΙΣ.

Τὰ τῦ Δράματος

ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΑΠΟΛΛΩΝ.

ΘΑΝΑΤΟΣ.

ΧΟΡΟΣ.

ἩΜΙΧΟΡΙΟΝ.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ ΑΛΚΗΣΤΙΔΟΣ.

ΑΛΚΗΣΤΙΣ.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ΑΔΜΗΤΟΣ.

ΕΥΜΗΛΟΣ.

ἩΡΑΚΛΗΣ.

ΦΕΡΗΣ.

Προλογίζει δὲ ὁ Ἀπόλλων.

A L C E S T I S.

A P O L L O.

I A M B I.

O Domus Admeti, in qua ſuſtinui ego
Servilem menſam boni-conſulere, quamvis eſſem deus.
Jupiter enim, interfecto filio meo, cauſa,
Aeſculapio, pectoribus immiſſo fulmine.
Cujus *cauſa* ego iratus, fabros dialis ignis,
Occidi Cyclopas: itaque me ſervire pater
Mortalem apud virum, horum multam, coëgit.
Cum igitur veniſſem in hanc terram, boves pavi
Hoſpitis, et ſervavi hanc domum uſque in hunc
Diem. In pium enim virum pius incidi,
Filium Pheretis, quem liberavi a morte,
Parcis deceptis. Promiſerunt enim mihi deae,
Admetum praeſentem mortem effugiturum eſſe,
Alio cadavere inferis facta permutatione dato.
Cumque omnes exploraret et circumiret amicos
Patrem, et anum matrem, quae ipſum peperit,
Neminem tamen invenit praeter conjugem, quae

ΑΛΚΗΣΤΙΣ.

ΑΠΟΛΛΩΝ.

ΙΑΜΒΟΙ.

Ὦ Δώματ' Ἀδμήτει', ἐν οἷς ἔτλην ἐγὼ
Θῆσσαν τράπεζαν αἰνέσαι, θεός περ ὤν.
Ζεὺς γὰρ, κατακτὰς παῖδα τὸν ἐμὸν, αἴτιος,
Ἀσκληπιὸν, ϛέρνοισιν ἐμβαλὼν φλόγα·
Οὗ δὴ χολωθεὶς, τέκτονας δίȣ πυρὸς
Κτείνω Κύκλωπας· καί με θητεύειν πατὴρ
Θνητῷ παρ' ἀνδρὶ τῶνδ' ἄποιν' ἠνάγκασεν.
Ἐλθὼν δὲ γαῖαν τήνδ', ἐβȣφόρβȣν ξένῳ,
Καὶ τόνδ' ἔσωζον οἶκον ἐς τόδ' ἡμέρας.
Ὁσίȣ γὰρ ἀνδρὸς, ὅσιος ὢν ἐτύγχανον,
Παιδὸς Φέρητος, ὃν θανεῖν ἐῤῥυσάμην,
Μοίρας δολώσας· ἤνεσαν δέ μοι θεαὶ,
Ἄδμητον ᾅδην τὸν παραυτίκ' ἐκφυγεῖν,
Ἄλλον διαλλάξαντα τοῖς κάτω νεκρόν.
Πάντας δ' ἐλέγξας καὶ διεξελθὼν φίλȣς,
Πατέρα, γεραιάν θ', ἥ σφ' ἔτικτε, μητέρα,
Οὐχ εὗρε πλὴν γυναικὸς, ἥτις ἤθελε

Θανεῖν πρὸ κείνυ, μηκέτ' εἰσορᾷν φάος.
Ἢ νῦν κατ' οἴκυς ἐν χεροῖν βαϛάζεται
Ψυχοῤῥαγῦσα· τῆδε γάρ σφ' ἐν ἡμέρᾳ
Θανεῖν πέπρωται, καὶ μεταϛῆναι βίυ.
Ἐγὼ δὲ, μὴ μίασμά μ' ἐν δόμοις κιχῇ,
Λείπω μελάθρων τῶνδε φιλτάτην ϛέγην.
Ἤδη δὲ τόνδε Θάνατον εἰσορῶ πέλας,
Ἱερῆ θανόντων, ὅς νιν εἰς ᾅδυ δόμους
Μέλλει κατάξειν, συμμέτρως δ' ἀφίκετο
Φρυρῶν τόδ' ἦμαρ, ᾧ θανεῖν αὐτὴν χρεών.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Θ. Ἆ, ἆ, ἆ, ἆ.
Τί σὺ πρὸς μελάθροις; τί σὺ τῇδε πολεῖς,
Φοῖβ'; ἀδικεῖς αὖ, τιμὰς ἐνέρων
Ἀφοριζόμενος, καὶ καταπαύων.
Οὐκ ἤρκεσέ σοι μόρον Ἀδμήτυ
Διακωλῦσαι, μοίρας δολίῳ
Σφήλαντι τέχνῃ; νῦν δ' ἐπὶ τῇδ' αὖ
Χέρα τοξήρη φρυρεῖς ὁπλίσας,
Ἣ τόδ' ὑπέϛη, πόσιν ἐκλύσα-
σ', αὐτὴ προθανεῖν, Πελίυ παῖς.

ΙΑΜΒΟΙ.

Α. Θάρσει· δίκην τε, καὶ λόγυς κεδνὺς ἔχω.

Vellet mori pro ipſo, et non amplius intueri hanc
Lucem; quae nunc in aedibus manibus geſtatur,
Agens animam: eam enim in hoc die
Fatale eſt mori, et diſcedere ex vita.
Ego vero, ne me piaculum in domo deprehendat,
Relinquam aedium harum chariſſima tecta:
Jam enim hunc Orcum video prope *nos eſſe*,
Sacerdotem mortuorum, qui ipſam ad inferos
Eſt deducturus: convenienter autem advenit,
Hunc diem obſervans, quo fatale eſt eam mori.

ANAPAESTI.

O. Ehem, ehem; ah, ah?
Quid tu ad aedes has? Quid tu verſaris hic,
Phoebe? rurſus injuſte facis, inferorum honores
Carpens et *tollens*.
Non ſatis tibi fuit fatum Admeti
Impedire, Parcas doloſa
Decipienti techna? nunc vero iterum
Manum arcu armans excubas,
Quae hoc promiſit, maritum liberans,
Ipſa pro eo mori, Peliae filiae.

IAMBI.

A. Bono ſis animo, Jus enim et rationes bonas habeo

O. Quid igitur arcu opus eſt, ſi jus habes?
A. Uſitatum eſt mihi ſemper haec geſtare.
O. An etiam injuſte his aedibus opitulari?
A. Angor enim calamitatibus amici viri.
O. Et defraudabis me etiam hoc altero mortuo?
A. At ne illum quidem per vim tibi abſtuli.
O. Quomodo igitur ſupra terram eſt, non autem ſub
Terra? A. Quia uxorem permutavit, ad quam
Abducendam tu nunc venis. O. Et quidem abducam
Sub terram ad inferos. A. Accipiens *eam* abi: neſcio
Enim, an tibi perſuadere poſſim. O. Occidere videlicet
Illumque oportet; ad hoc enim conſtituti ſumus. A. Non:
Sed cunctantes *ſenes* interficere. O. Capio rationem,
Et ſtudium tuum. A. Licetne igitur, ut Alceſtis ad
Senectutem perveniat? O. Non licet: me quoque
Honore delectari putes. A. Certe non plus una
Anima poteris auferre. O. Quum juvenes obeunt,
Majorem conſequor gloriam. A. Si vero anus
Moriatur, ſplendidius ſepelietur. O. Utilem divitibus,
Phoebe, legem ponis. A. Quid dixiſti? an etiam
Fefelliſti, praeditus ſapientia? O. Redimerent,
Quibus facultas adeſt, ut ſenes morerentur. A. An non
Igitur placet tibi dare mihi hoc beneficium? O. Non

Θ. Τί δῆτα τόξων ἔργον, εἰ δίκην ἔχεις;
Α. Σύνηθες αἰεὶ ταῦτα βαστάζειν ἐμοί.
Θ. Καὶ τοῖσδέ γ' οἴκοις ἐκδίκως προσωφελεῖν;
Α. Φίλου γὰρ ἀνδρὸς συμφοραῖς βαρύνομαι.
Θ. Καὶ νοσφιεῖς με τοῦδε δευτέρου νεκροῦ;
Α. Ἀλλ' οὐδ' ἐκεῖνον πρὸς βίαν σ' ἀφειλόμην.
Θ. Πῶς οὖν ὑπὲρ γῆς ἐστι, κοὐ κάτω χθονός;
Α. Δάμαρτ' ἀμείψας, ἣν σὺ νῦν ἥκεις μέτα.
Θ. Κἀπάξομαί γε νερτέραν ὑπὸ χθόνα.
Α. Λαβὼν ἴθ'· οὐ γὰρ οἶδ' ἂν εἰ πείσαιμί σε.
Θ. Κτείνειν, ὃν ἂν χρή; τοῦτο γὰρ τετάγμεθα.
Α. Οὔκ· ἀλλὰ τοῖς μέλλουσι θάνατον ἐμβαλεῖν.
Θ. Ἔχω λόγον γε, καὶ προθυμίαν σέθεν.
Α. Ἔστ' οὖν ὅπως Ἄλκηστις ἐς γῆρας μόλοι;
Θ. Οὐκ ἔστι· τιμαῖς κἀμὲ τέρπεσθαι δόκει.
Α. Οὔτοι πλέον γ' ἂν, ἢ μίαν ψυχὴν λάβοις.
Θ. Νέων φθινόντων, μεῖζον ἄρνυμαι κλέος.
Α. Κἂν γραῦς ὄληται, πλουσίως ταφήσεται.
Θ. Πρὸς τῶν ἐχόντων, Φοῖβε, τὸν νόμον τίθης.
Α. Πῶς εἶπας; ἀλλ' ἦ καὶ σοφὸς λέληθας ὤν;
Θ. Ὠνοῖντ' ἂν, οἷς πάρεστι, γηραιοὺς θανεῖν.
Α. Οὔκουν δοκεῖ σοι τήνδε μοι δοῦναι χάριν;
Θ. Οὐ δῆτ'· ἐπίστασαι δὲ τοὺς ἐμοὺς τρόπους.

Α. Ἐχθρούς γε θνητοῖς, καὶ θεοῖς στυγουμένους.
Θ. Οὐκ ἂν δύναιο πάντ' ἔχειν, ἃ μή σε δεῖ.
Α. Ἦ μὴν σὺ παύσῃ, καίπερ ὠμὸς ὢν ἄγαν,
Τοῖος Φέρητος εἶσι πρὸς δόμους ἀνὴρ,
Εὐρυσθέως πέμψαντος ἵππειον μέτα
Ὄχημα Θρήκης ἐκ τόπων δυσχειμέρων.
Ὃς δὴ, ξενωθεὶς τοῖσδ' ἐν Ἀδμήτου δόμοις,
Βίᾳ γυναῖκα τήνδε σ' ἐξαιρήσεται·
Κοὔθ' ἡ παρ' ἡμῶν σοι γενήσεται χάρις,
Δράσεις θ' ὁμοίως ταῦτ', ἀπεχθήσῃ τ' ἐμοί.
Θ. Πόλλ' ἂν σὺ λέξας, οὐδὲν ἂν πλέον λάβοις.
Ἡ δ' οὖν γυνὴ κάτεισιν εἰς ᾅδου δόμους.
Στείχω δ' ἐπ' αὐτὴν, ὡς κατάρξωμαι ξίφει·
Ἱερὸς γὰρ οὗτος τῶν κατὰ χθονὸς θεῶν,
Ὅτου τόδ' ἔγχος κρατὸς ἁγνίσει τρίχα.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Χ. Τί ποθ' ἡσυχία πρόσθε μελάθρων;
Τί σεσίγηται δόμος Ἀδμήτου;
Η. Ἀλλ' οὐδὲ φίλων τις πέλας οὐδεὶς,
Ὅστις ἂν ἐνέποι, πότερον φθιμένην
Τὴν βασίλειαν χρὴ πενθεῖν, ἢ
Ζῶσ' ἔτι φῶς λεύσσει Πελίου παῖς
Ἄλκηστις, ἐμοὶ πᾶσί τ' ἀρίστη

Certe: noſti enim meos mores. A. Infenſos hominibus,
Et diis inviſos. O. Non potes omnia obtinere, quae
Non convenit te *habere*. A. Certe tu miteſces,
Quanquam ſis valde crudelis: talis vir ad hanc
Pheretis domum venit, mittente Euryſtheo equeſtrem
Ad currum Thraciae ex locis frigidis,
Qui in his Admeti aedibus hoſpitio exceptus,
Per vim tibi hanc mulierem eripiet.
Nec tibi a nobis erit gratia,
Et tamen haec facies, et mihi eris inviſus.
O. Etiamſi tu multa dicas, nihil tamen plus obtinebis:
Haec enim mulier deſcendit in Plutonis domos.
Accedo autem ad eam, ut gladio ſacra auſpicer:
Iſte enim *eſt* ſacer diis inferis,
Cujus hic gladius luſtrarit capillum capitis.

ANAPAESTI.

C. Unde *eſt hoc* ſilentium ante atria?
Cur tacet domus Admeti?
S. Sed neque ullus amicorum prope eſt,
Qui dicat utrum mortuam
Reginam lugere oporteat, an
Adhuc vivens lumen videat Peliae filia
Alceſtis, quae mihi quidem et omnibus aliis optima

Mulier eſt viſa
Erga ſuum maritum fuiſſe.

STROPHE I.

. Auditne aliquis vel ejulatum, vel manuum
Strepitum in aedibus, vel luctum, tanquam re
Confecta? S. Imo vero ne ullus quidem ſervorum
Stat ad portas.
Utinam enim medius inter fluctus hujus calamitatis,
O Paean, appareas.

ANAPAESTI.

S. Non tacerent *intus*, ſi eſſet mortua: non
Enim jam ex aedibus cadaver elatum diſparuit.
S. Unde o, praegeſtis? quid tibi animum addit?
S. Quomodo ſolitarias exequias Admetus
Dilectae conjugis peregiſſet?

STROPHE 2.

S. Non enim video ante fores
Fontanam, ut receptus eſt mos,
Aquam, pro defunctorum foribus,
Comaque nulla ad veſtibulum ſe-
cta *eſt*, quae profecto fiunt *in* luctu mortuorum.
Non plangit manus coetui juvenili mulierum.

Δόξασα γυνὴ
Πόσιν εἰς αὐτῆς γεγενῆσθαι;

ΣΤΡΟΦΗ Α'.

Η. Κλύει τις ἢ στεναγμὸν, ἢ χερῶν κτύπον,
Κατὰ στέγας, ἢ γόον, ὡς πεπραγμένων;
Η. Οὐ μὰν οὐδέ τις ἀμφιπόλων,
Στατίζετ' ἀμφὶ πύλας.
Η. Εἴ γὰρ μετακύμιος ἄτας,
'Ιὼ Παιὰν, φανείης.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Η. Οὔτ' ἂν φθιμένας γ' ἐσιώπων· οὐ
Γὰρ δὴ φροῦδός γ' ἐξ οἴκων νέκυς.
Η. Πόθεν; οὐκ αὐχῶ· τί σε θαρσύνει;
Η. Πῶς ἂν ἔρημον τάφον Ἄδμητος
Κεδνῆς ἂν ἔπραξε γυναικός;

ΣΤΡΟΦΗ Β'.

Η. Πυλῶν πάροιθεν δ' οὐχ ὁρῶ
Πηγαῖον, ὡς νομίζεταί γε,
Χέρνιβ' ἐπὶ φθιτῶν πύλαις,
Χαίτα τ' οὔτις ἐπὶ προθύροις τομαῖ-
ος, ἃ δὴ νεκύων πένθεσι πιτνεῖ·
Οὐδὲ νεολαία δουπεῖ χεὶρ γυναικῶν.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Η. Καὶ μὴν τόδε δὴ κύριον ἦμαρ·
Η. Καὶ τί τόδ᾽ αὐδᾷς;
Η. Ὧ, χρῆν σφε μολεῖν κατὰ γαίας.
Η. Ἔθιγες ψυχᾶς, ἔθιγες δὲ φρενῶν.
Χ. Χρὴ, τῶν ἀγαθῶν διακναιομένων,
Πενθεῖν, ὅστις
Χρηστὸς ἀπ᾽ ἀρχῆς νενόμισται.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ.

Ἀλλ᾽ οὐδὲ ναυκληρίαν
Ἔσθ᾽ ὅποι τις αἴας
Στείλας, ἢ Λυκίας,
Εἴτ᾽ ἐπὶ τὰς ἀνύδρους
Ἀμμωνιάδας ἕδρας,
Δυστάνου παραλῦσαι
Ψυχάν· μόρος γὰρ ἄποτμος
Πλάθει, θεῶν δ᾽ ἐπ᾽ ἐσχάραις
Οὐκ ἔχω ᾽πὶ τίνα
Μηλοθύταν πορευθῶ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

Μόνος δ᾽ ἂν εἰ φῶς τόδ᾽ ἦν
Ὄμμασιν δεδορκὼς

ANAPAESTI.

S. Atqui haec eſt rata dies,

S. Quid hoc ais?

S. Qua fatale erat eam ſub terram ire.

S. Attigiſti animum, attigiſti etiam mentem.

C. Decet, quando boni triſtantur,

Lugere, quiſquis

Bonus exiſtimatur ab initio.

ANTISTROPHICA.

STROPHE.

Verum neque navem,

Eſt quo terrarum aliquis

Mittens, vel in Lyciae,

Vel ad ſiccas

Hammonis ſedes,

Hujus miſerae liberare poſſit

Animam. Fatum enim crudele

Appropinquat. Deorum vero ad aras

Nullam amplius habeo

Sacerdotem, ad quem accedam.

ANTISTROPHE.

Solus vero ſi in hac luce eſſet

Oculis videns,

Phoebi filius *Aeſculapius*, relictis
Rediret *Alceſtis* tenebricoſis ſedibus,
Et portis Plutonis;
Mortuos enim reſuſcitabat,
Priuſquam eum interfecit a Jove vibratum
Telum ignis fulminei.
Nunc vero quam vitae
Spem expecto?

ANAPAESTI.

Omnia enim nunc tentata ſunt regibus;
Ad omnes autem aras deorum
Cruenta ſacrificia plene cumulantur
Et tamen horum malorum nullum eſt remedium.

IAMBI.

Sed ecce quaedam famularum ex aedibus egreditur
Lacrymans: quem eventum audiam?
Lugere quidem, ſi quid heris accidit,
Veniam meretur: utrum autem adhuc ſit viva mulier,
An vero perierit, ſcire velimus.
AN. Et vivam dicere, et mortuam licet tibi.
C. Quomodo autem idem poteſt mortuus eſſe, et
Vivere? AN. Jam *morti* eſt vicina, et agit animam.
C. O miſer, quali qualis exiſtens *uxore* privaris!

Φοίϐυ παῖς, προλιπὺ-
σ' ἦλθεν ἕδρας σκοτίυς,
Αἴδα τε πύλας·
Δμαθέντας γὰρ ἀνίςη,
Πρὶν αὐτὸν εἷλε διόϐολον
Πλᾶκτρον πυρὸς κεραυνίυ.
Νῦν δὲ τίνα βίυ
Ἐλπίδα προσδέχομαι;

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Πάντα γὰρ ἤδη τετέλεςαι βασιλεῦσι,
Πάντων δὲ θεῶν ἐπὶ βωμοῖς
Αἱμόῤῥαντοι θυσίαι πλήρεις·
Οὐδ' ἔςι κακῶν ἄκος ὐδέν.

ΙΑΜΒΟΙ.

Ἀλλ' ἥδ' ὀπαδῶν ἐκ δόμων τις ἔρχεται
Δακρυῤῥοῦσα· τίνα τύχην ἀκύσομαι;
Πενθεῖν μὲν, εἴ τι δεσπόταισι τυγχάνει,
Συγγνωςόν· εἰ δ' ἔτ' ἐςὶν ἔμψυχος γυνὴ,
Εἴτ' ὖν ὄλωλεν, εἰδέναι βυλοίμεθ' ἄν.
ΘΕ. Καὶ ζῶσαν εἰπεῖν καὶ θανῦσαν ἔςι σοι.
Χ. Καὶ πῶς ἂν ωὑτὸς καΐθάνοι τε καὶ βλέποι;
ΘΕ. Ἤδη προνωπής ἐςι, καὶ ψυχοῤῥαγεῖ.
Χ. Ὦ τλῆμον, οἵας οἷος ὢν ἁμαρτάνεις.

ΘΕ. Οὔπω τόδ' οἶδε δεσπότης, πρὶν ἂν πάθοι.
Χ. Ἐλπὶς μὲν οὐκ ἔτ' ἐστι σώσασθαι βίον;
ΘΕ. Πεπρωμένη γὰρ ἡμέρα βιάζεται.
Χ. Οὐκοῦν ἐπ' αὐτῇ πράσσεται τὰ πρόσφορα;
ΘΕ. Κόσμος γ' ἕτοιμος, ᾧ σφε συνθάψει πόσις.
Χ. Ἴστω νῦν εὐκλεής γε κατθανουμένη,
Γυνή γ' ἀρίστη τῶν ὑφ' ἡλίῳ μακρῷ.
ΘΕ. Πῶς δ' οὐκ ἀρίστη; τίς δ' ἐναντιώσεται;
Τί χρὴ γενέσθαι τὴν ὑπερβεβλημένην
Γυναῖκα; πῶς δ' ἂν μᾶλλον ἐνδείξαιτό τις
Πόσιν προτιμῶσ', ἢ θέλουσ' ὑπερθανεῖν;
Καὶ ταῦτα μὲν δὴ πᾶσ' ἐπίσταται πόλις.
Ἃ δ' ἐν δόμοις ἔδρασε, θαυμάσῃ κλύων.
Ἐπεὶ γὰρ ᾔσθεθ' ἡμέραν τὴν κυρίαν
Ἥκουσαν, ὕδασι ποταμίοις λευκὸν χρόα
Ἐλούσατ'· ἐκ δ' ἑλοῦσα κεδρίνων δόμων
Ἐσθῆτα, κόσμον τ', εὐπρεπῶς ἠσκήσατο.
Καὶ, στᾶσα πρόσθεν ἑστίας, κατηύξατο·
Δέσποιν', ἐγὼ γὰρ ἔρχομαι κατὰ χθονὸς,
Πανύστατόν σε προσπιτνοῦσ' αἰτήσομαι,
Τέκν' ὀρφανεῦσαι τἀμά· καὶ τῷ μὲν, φίλην
Σύζευξον ἄλοχον, τῇ δὲ, γενναῖον πόσιν·
Μηδ' ὥσπερ αὐτῶν ἡ τεκοῦσ' ἀπόλλυμαι,

AN. Nondum hoc ſcit dominus priuſquam acciderit.
C. Nulla ſpes igitur ſervandae vitae ſupereſt?
AN. Fatalis enim dies violenter accedit.
C. Num igitur fiunt illi ſolennia?
AN. Ornatus eſt paratus, quo eam ſepeliet maritus.
C. Scito nunc *illa*, quod glorioſe morietur,
Et longe optima mulier omnium, quae ſub ſole ſunt.
AN. Quomodo vero non optima? quis vero
Contradicet? quid convenit aliud fieri praeſtantiſſimam
Mulierem? quomodo enim magis oſtendat ulla
Se magni facere maritum, quam ſi velit pro *eo* mori?
Et haec quidem univerſa civitas novit:
At quae domi egit, miraberis audiens.
Poſtquam enim ſenſit fatalem diem
Adeſſe, fluviali aqua candidum corpus
Lavit, et accipiens ex cedrinis arcis
Veſtes, et ornamenta, decore ſe ornavit,
Et ſtans ante focum precabatur:
O domina, ego enim infra terras eo,
Poſtremum te adorans petam,
Ut orphanos meos cures, et alteri quidem charam
Jungas conjugem, alteri vero generoſum maritum:
Neque, quemadmodum *ipſorum* parens perit,

Liberi moriantur immature : ſed felices
In ſolo patrio jucundam vitam impleant.
Ad omnes porro aras, quae erant in aedibus Admeti,
Acceſſit, illaſque coronavit, et precata eſt,
Avellens a myrti ramis frondem
Sine ejulatu, ſine gemitu : neque venturum
Malum mutabat florentem colorem cutis.
Deinde vero irruens in thalamum, et in lectum,
Ibi tunc lacrymari coepit, et dixit haec:
O lecte, in quo virgineam ſolvi ego
Puellae zonam cum hoc viro, pro quo *jam* morior,
Vale: non enim te odi. Perdidiſti tamen me
Solam. Verita enim te prodere, et maritum,
Morior : alia vero aliqua mulier te poſſidebit,
Non quidem caſtior, ſed fortaſſe felicior.
Oſculabatur autem *eum* advoluta : totus vero lectus
Ex oculis manante rigabatur proluvie.
Poſtquam autem multarum lacrymarum habuit
Satietatem, procedit extra thalamum, diſcedens a lecto:
Et ſaepe egreſſa ex thalamo, *eodem* rediit,
Et abjecit ſe in lectum iterum atque iterum.
Liberi vero a matris veſte pendentes
Plorabant: illa vero ſuſcipiens in ulnas,

Θανεῖν ἀώρους παῖδας, ἀλλ' εὐδαίμονας
Ἐν γῇ πατρῴᾳ τερπνὸν ἐκπλῆσαι βίον.
Πάντας δὲ βωμοὺς, οἳ κατ' Ἀδμήτου δόμους,
Προσῆλθε, κἀξέστεψε, καὶ προσηύξατο,
Πτόρθων ἀποσχίζουσα μυρσινῶν φόβην,
Ἄκλαυστος, ἀστένακτος, οὐδὲ τοὐπιὸν
Κακὸν μεθίστη χρωτὸς εὐειδῆ φύσιν.
Κἄπειτα θάλαμον εἰσπεσοῦσα, καὶ λέχος,
Ἐνταῦθα δὴ δάκρυσε, καὶ λέγει τάδε·
Ὦ λέκτρον, ἔνθα παρθένει' ἔλυσ' ἐγὼ
Κορεύματ' ἐκ τοῦδ' ἀνδρὸς, οὗ θνήσκω πέρι,
Χαῖρ'· οὐ γὰρ ἐχθαίρω σ'· ἀπώλεσας δέ με
Μόνην· προδοῦναι γάρ σ' ὀκνοῦσα καὶ πόσιν,
Θνήσκω· σὲ δ' ἄλλη τις γυνὴ κεκτήσεται,
Σώφρων μὲν οὐκ ἂν μᾶλλον, εὐτυχὴς δ' ἴσως.
Κύνει δὲ προσπιτνοῦσα· πᾶν δὲ δέμνιον
Ὀφθαλμοτέγκτῳ δεύετο πλημμυρίδι.
Ἐπεὶ δὲ πολλῶν δακρύων εἶχεν κόρον,
Στείχει προνωπὴς, ἐκπεσοῦσα δεμνίων.
Καὶ πολλὰ θάλαμον ἐξιοῦσ' ἐπεστράφη,
Κἄῤῥιψεν αὐτὴν αὖθις ἐς κοίτην πάλιν.
Παῖδες δὲ, πέπλων μητρὸς ἐξηρτημένοι,
Ἔκλαιον· ἡ δὲ, λαμβάνουσ' ἐν ἀγκάλαις,

Ἠσπάζετ' ἄλλοτ' ἄλλον, ὡς θανουμένη·
Πάντες δ' ἔκλαιον οἰκέται κατὰ στέγας,
Δέσποιναν οἰκτείροντες· ἡ δὲ δεξιὰν
Προύτειν' ἑκάστῳ, κοὔτις ἦν οὕτω κακὸς,
Ὃν οὐ προσεῖπε, καὶ προσερῥήθη πάλιν.
Τοιαῦτ' ἐν οἴκοις ἐστὶν Ἀδμήτου κακά.
Καὶ κατθανών γ' ἂν ὤλετ'· ἐκφυγὼν δ' ἔχει
Τοσοῦτον ἄλγος, οὔποτ' ἐκλελήσεται.
Χ. Ἦπου στενάζει τοῖσιδ' Ἄδμητος κακοῖς,
Ἐσθλῆς γυναικὸς εἰ στερηθῆναί σφε χρή.
Θε. Κλαίει γ', ἄκοιτιν ἐν χεροῖν φίλην ἔχων,
Καὶ μὴ προδοῦναι λίσσεται, τἀμήχανα
Ζητῶν· φθίνει γὰρ, καὶ μαραίνεται νόσῳ.
Παρειμένη δὲ χειρὸς ἄθλιον βάρος,
Ὅμως δὲ, καίπερ σμικρὸν ἐμπνέουσ' ἔτι,
Βλέψαι πρὸς αὐγὰς βούλεται τὰς ἡλίου,
Ὡς οὔποτ' αὖθις, ἀλλὰ νῦν πανύστατον,
Ἀκτῖνα κύκλον θ' ἡλίου προσόψεται.
Ἀλλ' εἶμι, καὶ σὴν ἀγγελῶ παρουσίαν·
Οὐ γάρ τι πάντες εὖ φρονοῦσι κοιράνοις,
Ὥστ' ἐν κακοῖσιν εὐμενεῖς παρεστάναι·
Σὺ δ' εἶ παλαιὸς δεσπόταις ἐμοῖς φίλος.

Salutabat alias alium, tanquam jam moritura.
Omnes autem famuli in aedibus plorabant,
Dominam miſerantes: illa vero dextram
Porrigebat ſingulis: et nullus erat tam vilis,
Quem non alloqueretur, et compellaretur ab eo
Viciſſim. Haec mala ſunt in aedibus Admeti:
Et mortuus quidem periiſſet; nunc vero cum *mortem*
Effugerit, tantum dolorem habet, cujus nunquam
Obliviſcetur. C. Certe his malis gemet Admetus,
Siquidem eum oportet privari bona conjuge.
AN. Jam plorat, in manibus habens charam
Conjugem et precatur eam, ne ſe deſerat, impoſſibilia
Quaerens: conſumitur enim, et contabeſcit morbo.
Jam enim reſoluta miſerum manuum pondus,
Tamen, quamvis paululum, adhuc ſpirans,
Vult intueri ſplendidum lumen ſolis,
Quod nunquam rurſus, at nunc poſtremum
Radios globumque ſolis ſit viſura.
Sed abibo, et tuam nunciabo praeſentiam:
Non enim omnes ſubditi bene volunt dominis,
Ut benevoli accedant in malis:
Tu vero es vetus amicus dominis meis.

STROPHE I.

C. O Jupiter! quis tandem exitus ex malis
Erit, et remedium fortunae,
Quae *noſtris* adeſt dominis?
Egreditur aliquis: an radam comam?
An atrum cultum veſtium
Induemus jam?
A. Manifeſta quidem,
Manifeſta certe, o Amici, ſed tamen Deos precemur:
Deorum enim *eſt* potentia maxima.
O rex Apollo,
Invenias aliquam Admeto malorum vitandorum
Rationem. Largire jam, largire *eam*,
Nam et antehac inveniſti:
Nunc quoque ſias liberator ex morte,
Mortiferumque profliga Plutonem.

ANTISTROPHE I.

Papae! papae! heu, heu! Io, io.
Fili Pherètis, qualia pateris
Uxore tua privatus.
Heu, heu! digna et haec *ſunt* caede,
Et plus, quam laqueo collum
Sublimi admovere,

ΣΤΡΟΦΗ Α΄.

Χ. Ἰὼ Ζεῦ, τίς ἂν πόρος κακῶν
Γένοιτο, καὶ λύσις τύχας, ἃ
Πάρεστιν κοιράνοις.
Ἔξεισίν τις· ἢ τεμῶ τρίχα,
Καὶ μέλανα στολμὸν πέπλων
Ἀμφιβαλώμεθ' ἤδη;
ΘΕ. Δῆλα μὲν, φίλοι,
Δῆλά γ', ἀλλ' ὅμως θεοῖσιν εὐ-
χώμεθα· θεῶν γὰρ ἁ δύναμις μεγίστα.
Ὦ 'ναξ Παιὰν,
Ἔξευρε μηχανὰν τιν' Ἀδμήτῳ κακῶν·
Πόριζε δὴ, πόριζε·
Καὶ πάρος γὰρ τοῦδ' ἐφεῦρες, καὶ νῦν
Λυτήριος ἐκ θανάτου γενοῦ,
Φόνιόν τ' ἀπόπαυσον αἴδαν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α΄.

Χ. Παπαὶ, φεῦ, φεῦ, ἰὼ, ἰώ.
Ὦ παῖ Φέρητος, οἷ' ἔπραξας
Δάμαρτος σῆς στερηθείς.
Αἶ, αἶ· ἄξια καὶ σφαγᾶς τάδε
Καὶ πλεῖον ἢ βρόχῳ δέρην
Οὐρανίῳ πελάσαι.

Τὰν γὰρ ȣ̓ φίλαν
Ἀλλὰ φιλτάτην γυναῖκα
Κατθανȣ̃σαν ἐν ἤματι τῷδ' ἐσόψει.
Ἰδȣ̀, ἰδȣ́.
Ἤδ' ἐκ δόμων δὴ καὶ πόσις πορεύεται·
Βόασον ὦ, ϛέναξον
Ὦ Φεραία χθὼν, τὰν ἀρίϛαν
Γυναῖκα μαραινομέναν νόσῳ
Κατὰ γᾶν, χθόνιον παρ' ᾅδαν.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Οὔ ποτε φήσω γάμον εὐφραίνειν.
Πλέον, ἢ λυπεῖν,
Τοῖς τε πάροιθεν τεκμαιρόμενος,
Καὶ τάσδε τύχας λεύσσων βασιλέως·
Ὅϛις ἀρίϛης ἀμπλακὼν ἀλόχȣ
Τῆσδ', ἀβίωτον
Τὸν ἔπειτα χρόνον βιοτεύσει.

ΣΤΡΟΦΗ β'.

ΑΛ. Ἅλιε, καὶ φάος ἡμέρας,
Οὐράνιαί τε δῖναι
Νεφέλας δρομαίȣ.
ΑΔ. Ὁρᾷ σὲ, κἀμὲ, δύο κακῶς πεπραγότας,
Οὐδὲν θεȣ̀ς δράσαντας, ἀνθ' ὅτȣ θανῇ.

Non tantum enim charam,
Sed *etiam* chariſſimam conjugem
Hoc die mortuam cernes.
Vide, vide.
Haec ex aedibus jam, et maritus egreditur.
Geme, o vociferare,
O Pheraea tellus, optimam
Mulierem contabeſcentem morbo
Sub terra, infernum ad Plutonem.

ANAPAESTI.

Nunquam firmabo nuptias
Plus habere voluptatis, quam doloris:
Conjecturam faciens et ex iis, quae antea *vidi*,
Et hanc regis fortunam videns:
Qui amiſſa optima conjuge
Hac non vitalem
Vivet poſthac vitam.

STROPHE 2.

AL. O Sol et lumen diei,
Et caeleſtes turbines
Nubium volitantium.
AD. Videt te et me ambos calamitoſos,
Nihil in deos peccantes, pro quo moriaris.

ANTISTROPHE 2.

AL. O terra, et atriorum tecta,
Nuptialeſque thalami,
Paternae Iolci.
AD. Erige te ipſam, o miſera, ne *me* prodas:
Et precare deos *rerum* dominos, ut tui miſereantur.

STROPHE 3.

AL. Video biremem, video ſcapham,
Mortuorum autem portitor, habens manum ad
Contum, Charon me jam vocat: quid, inquit,
Cunctaris? feſtina, tu remoraris. At parata ſunt,
Iratus quae ille accelerat.
AD. Heu mihi, acerbam hanc mihi navigationem
Dixiſti: o miſera, quam acerbe affligimur.

ANTISTROPHE 3

AL. Abducit me, abducit me quis, non vides?
In aulam mortuorum, ex caeruleis ſuperciliis
Torvum tuens alatus Pluto.
Quid agis? dimitte: qualem viam ego miſer-
rima ingredior?
AD. Calamitoſam amicis, horum vero mihi
Maxime, et liberis, quibus hic luctus communis *eſt*.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β'.

ΑΛ. Γαῖά τε, καὶ μελάθρων ςέγαι,
Νυμφίδιαί τε κοῖται
Πατρῴας Ἰωλκȣ̃.
ΑΔ. Ἔπαιρε σαυτὴν, ὦ τάλαινα, μὴ προδῷς,
Λίσσȣ δὲ τȣ̀ς κρατȣ̃ντας οἰκτεῖραι θεȣ́ς.

ΣΤΡΟΦΗ Γ'.

ΑΛ. Ὁρῶ δίκωπον, ὁρῶ σκάφος,
Νεκύων δὲ πορθμεὺς, ἔχων χέρ' ἐπὶ κοντῷ,
Χάρων μ' ἤδη καλεῖ· τί μέλλεις;
Ἐπείγȣ σύ· κατείργεις· τά δ' ἕτοιμ' ἃ
Σπερχόμενος ταχύνει.
ΑΔ. Οἴμοι· πικράν γε τήνδε μοι ναυκληρίαν
Ἔλεξας· ὦ δύσδαιμον, οἷα πάσχομεν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Γ'.

ΑΛ. Ἄγει μ', ἄγει μέ τις, ȣ̓χ ὁρᾷς,
Νεκύων ἐς αὐλὰν, ὑπ' ὀφρύσι κυαναυ-
γέσι βλέπων πτερωτὸς ᾅδας;
Τί ῥέζεις; ἄφες· οἵαν ὁδὸν ἁ δει-
λαιοτάτα προβαίνω.
ΑΔ. Οἰκτρὰν φίλοισιν, ἐκ δὲ τῶν, μάλιςʼ ἐμοὶ,
Καὶ παισὶν, οἷς δὴ πένθος ἐν κοινῷ τόδε.

ΕΠΩΔΟΣ.

ΑΛ. Μέθετε· μέθετέ μ' ἤδη·
Κλίνατέ μ'· ὠ σθένω
Πόσι, πλησίον ᾅδας·
Σκοτία δ' ἐπ' ὄσσοισι νὺξ ἐφέρπει.
Τέκνα, τέκν', ὐκ ἔτι δὴ,
Οὐκ ἔτι δὴ μάτηρ σφῷν ἐςιν·
Χαίροντες, ὦ τέκνα, τόδε φάος ὁρῷτον.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΑΔ. Ὦ, μοι· τόδ' ἔπος λυπρὸν ἀκύω,
Καὶ παντὸς ἐμοὶ θανάτυ μεῖζον.
Μὴ πρὸς των θεῶν τλῇς με προδῦναι,
Μὴ πρὸς παίδων, ὓς ὀρφανιεῖς,
Αλλ' ἀνατόλμα.
Σῦ γὰρ φθιμένης, ὐκ ἔτ' ἂν εἴην·
Ἐν σοὶ δ' ἐσμὲν καὶ ζῆν, καὶ μή·
Σὴν γὰρ φιλίαν σεβόμεσθα.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΑΛ. Ἄδμηθ', ὁρᾷς γὰρ τἀμὰ πράγμαθ' ὡς ἔχει.
Λέξαι θέλω σοι, πρὶν θανεῖν, ἃ βύλομαι.
Ἐγώ σε πρεσβεύυσα, κἀντὶ τῆς ἐμῆς
Ψυχῆς καταςήσασα φῶς τόδ' εἰσορᾷν,
Θνήσκω, παρόν μοι μὴ θανεῖν, ὑπὲρ σέθεν.

EPODUS.

AL. Dimittite, dimittite me jam:
Inclinate me; non valeo
Pedibus, prope mors *adeſt.*
Tenebroſa vero nox ad oculos ſerpit.
O liberi, liberi, non amplius jam,
Non amplius jam veſtra mater ſupereſt,
Laeti, o filii, hoc lumen intueamini.

ANAPAESTI.

AD. Heu mihi, audio hunc triſtem ſermonem,
Et qualibet morte mihi majorem,
Per deos, ne velis me deſerere,
Ne, per liberos, quos derelinques:
Sed animum recipe:
Te enim mortua ego non amplius ero.
Penes enim te eſt, ut vivam, vel non vivam:
Tuam enim amicitiam veneramur.

IAMBI.

AL. Admete, vides enim quomodo ſe res meae
Habent, dicere cupio tibi, priuſquam moriar, quae volo
Ego te honore afficiens, et pro mea
Vita conſtituens te, ut lucem hanc aſpicias,
Morior pro te: cum liceret mihi non mori,

Sed habere virum Theſſalum, quemcunque vellem,
Et habitare domum beatam regno.
Non volui vivere a te avulſa
Cum liberis orbis patre, nec peperci mihi,
Juventutis habens dona, quibus oblectarer.
Atqui pater tuus, et mater *te* prodiderunt,
Cum ipſis, quoad aetatem, pulchre ſederet mori,
Pulchre etiam ſervare filium, et glorioſe mori.
Solum enim ipſis eras: nec ulla ſpes erat,
Te mortuo, ipſos genituros aliam ſobolem.
Et ego vixiſſem, et tu, reliquum tempus,
Nec tu orbatus tua conjuge gemeres,
Neque liberos orbos educares. Verum haec quidem
Deorum aliquis effecit ut ita ſe haberent.
Sed ſit ita. Tu vero nobis hanc memento habere
Gratiam: nunquam enim a te dignam poſtulabo,
Nam nihil eſt vita precioſius.
Juſtam tamen, ut ipſe dices, hos enim amas
Non minus quam ego liberos ſiquidem ſapis,
Hos patere dominos meae domus *eſſe*:
Et non ſuperinducas novercam his liberis;
Quae cum me deterior ſit mulier, ex invidia
Meis et tuis liberis manus injiciet.

Ἀλλ' ἄνδρα τε σχεῖν Θεσσαλῶν ὃν ἤθελον,
Καὶ δῶμα ναίειν ὄλβιον τυραννίδι,
Οὐκ ἠθέλησα ζῆν ἀποσπασθεῖσά σου
Σὺν παισὶν ὀρφανοῖσιν· οὐδ' ἐφεισάμην,
Ἥβης ἔχουσα δῶρ', ἐν οἷς ἐτερπόμην.
Καί τοι σ' ὁ φύσας χ' ἡ τεκοῦσα προὔδοσαν,
Καλῶς μὲν αὐτοῖς κατθανεῖν ἧκον βίου,
Καλῶς δὲ σῶσαι παῖδα, κεὐκλεῶς θανεῖν·
Μόνος γὰρ αὐτοῖς ἦσθα· κοὔτις ἐλπὶς ἦν,
Σοῦ κατθανόντος, ἄλλα φιτύσειν τέκνα·
Κἀγώ τ' ἂν ἔζην, καὶ σὺ τὸν λοιπὸν χρόνον,
Κοὐκ ἂν μονωθεὶς σῆς δάμαρτος ἔστενες,
Καὶ παῖδας ὠρφάνευες· ἀλλὰ ταῦτα μὲν
Θεῶν τις ἐξέπραξεν, ὥσθ' οὕτως ἔχειν.
Εἶεν· σὺ δή μοι τήνδ' ἀπόμνησαι χάριν,
Αἰτήσομαι γάρ σ' ἀξίαν μὲν οὔποτε·
Ψυχῆς γὰρ οὐδέν ἐστι τιμιώτερον·
Δίκαια δ', ὡς φήσεις σύ· τούσδε γὰρ φιλεῖς
Οὐχ ἧσσον, ἢ 'γὼ, παῖδας, εἴπερ εὖ φρονεῖς.
Τούτους ἀνάσχου δεσπότας ἐμῶν δόμων,
Καὶ μὴ 'πιγήμῃς τοῖσδε μητρυιὰν τέκνοις,
Ἥτις κακίων οὖσ' ἐμοῦ γυνὴ φθόνῳ
Τοῖς σοῖσι κἀμοῖς παισὶ χεῖρα προσβαλεῖ.

Μὴ δῆτα δράσῃς ταῦτά γ', αἰτοῦμαί σ' ἐγώ.
Ἐχθρὰ γὰρ ἡ 'πιοῦσα μητρυιὰ τέκνοις
Τοῖς πρόσθ', ἐχίδνης οὐδὲν ἠπιωτέρα.
Καὶ παῖς μὲν ἄρσην, πατέρ' ἔχει πύργον μέγαν,
Ὃν καὶ προσεῖπε, καὶ προσερρήθη πάλιν·
Σὺ δ', ὦ τέκνον μοι, πῶς κορευθήσῃ καλῶς;
Ποίας τυχοῦσα συζύγου τῷ σῷ πατρὶ,
Μή σοι τίν' αἰσχρὰν προσβαλοῦσα κληδόνα,
Ἥβης ἐν ἀκμῇ σοὺς διαφθείρῃ γάμους;
Οὐ γάρ σε μήτηρ οὔτε νυμφεύσει ποτὲ,
Οὔτ' ἐν τόκοισι σοῖσι θαρσυνεῖ, τέκνον,
Παροῦσ', ἵν' οὐδὲν μητρὸς εὐμενέστερον.
Δεῖ γὰρ θανεῖν με· καὶ τόδ' οὐκ εἰς αὔριον,
Οὐδ' ἐς τρίτην μοι μηνὸς ἔρχεται κακὸν,
Ἀλλ' αὐτίκ' ἐν τοῖς οὐκ ἔτ' οὖσι λέξομαι.
Χαίροντες, εὐφραίνοισθε· καὶ σοὶ μὲν, πόσι,
Γυναῖκ' ἀρίστην ἔστι κομπάσαι λαβεῖν,
Ὑμῖν δὲ, παῖδες, μητρὸς ἐκπεφυκέναι.
Χ. Θάρσει· πρὸ τούτου γὰρ λέγειν οὐ χάζομαι·
Δράσει τάδ', ἤνπερ μὴ φρενῶν ἁμαρτάνῃ.
ΑΔ. Ἔσται τάδ', ἔσται, μὴ τρέσῃς· ἐπεί σ' ἐγὼ
Καὶ ζῶσαν εἶχον, καὶ θανοῦσ' ἐμὴ γυνὴ
Μόνη κεκλήσῃ, κοὔτις ἀντὶ σοῦ ποτε

Ne facias igitur haec, abs te peto.
Noverca enim *uxori* ſuccedens, liberis *eſt* inimica
Prioribus, nihilo mitior quam vipera.
Et filius quidem maſculus, patrem habet magnum
Propugnaculum. quem jam affatus eſt, et compellatus
Eſt viciſſim. Tu vero, o filia mea, quomodo educaberis
Honeſte? qualem nacta conjugem tui patris,
Ne tibi aliquam turpem imponens famam,
In ipſo pubertatis flore corrumpat tuas nuptias?
Non enim mater te unquam nuptui dabit,
Nec in partu tuo *te* confirmabit animum addens, o
Filia, praeſens, ubi nihil *eſt* matre gratius.
Oportet enim me mori: et hoc non in craſtinum,
Neque in tertium *diem* Parcae malum adventat:
Sed ſtatim inter mortuos numerabor.
Valete hilares: et tibi quidem, marite,
Licet gloriari, te habuiſſe optimam conjugem:
Vobis vero, liberi, vos eſſe matre natos optima.
C. Bono ſis animo: pro hoc enim dicere non vereor:
Faciet haec, ſi modo de ſano mentis ſtatu non excidit.
AD. Fient haec, fient, ne metuas: poſtquam *enim*
Ego te viventem habui, et mortua mea conjunx
Sola vocaberis, et nulla pro te

Sponſa Theſſala me compellabit virum ſuum.
Nulla eſt tam nobili patre nata,
Nulla alioqui forma eminentiſſima mulier.
Satis enim liberorum *habeo*; horumque fruitionem
Precor deos mihi contingere: te enim non fruimur,
Feram autem luctum non tantum annuum
Sed donec vita mea duraverat, o conjunx,
Adverſatus, quae me peperit, odioque habens meum
Patrem: nomine enim erant amici, non re.
Tu vero dans chariſſima pro mea
Vita, ſervaſti *me*: an non igitur gemere adeſt,
Amittenti te talem conjugem?
Tollam vero comeſſationes, et convivarum ſodalitia
Et coronas et muſam, quae occupavit meam domum
Non enim unquam amplius attingam barbitum,
Neque animam erigam canere ad Libycam
Tibiam: tu enim eripuiſti mihi oblectationem vitae.
Solerti vero manu artificum corpus tuum
Effictum in lecto collocabitur:
Cui adjacebo et circumjiciens manus,
Vocans tuum nomen, charam in ulnis
Videbor habere conjugem, quamvis non habeam.
Frigidam quidem opinor oblectationem, ſed tamen

Τόνδ' ἄνδρα νύμφη Θεσσαλὶς προσθέγξεται.
Οὐκ ἔστιν οὕτως οὔτε πατρὸς εὐγενοῦς,
Οὔτ' εἶδος ἄλλως ἐκπρεπεστάτη γυνή.
Ἄλις δὲ παίδων· τῶνδ' ὄνησιν εὔχομαι
Θεοῖς γενέσθαι· σοῦ γὰρ οὐκ ὠνήμεθα.
Οἴσω δὲ πένθος οὐκ ἐτήσιον τόδε,
Ἀλλ' ἔς τ' ἂν αἰὼν οὑμὸς ἀντέχῃ, γύναι,
Στυγῶν μὲν ἥ μ' ἔτικτεν, ἐχθαίρων δ' ἐμὸν
Πατέρα· λόγῳ γὰρ ἦσαν, οὐκ ἔργῳ, φίλοι.
Σὺ δ', ἀντιδοῦσα τῆς ἐμῆς τὰ φίλτατα
Ψυχῆς, ἔσωσας· ἆρά μοι στένειν πάρα,
Τοιᾶσδ' ἁμαρτάνοντι συζύγου σέθεν;
Παύσω δὲ κώμους, συμποτῶν θ' ὁμιλίας,
Στεφάνους τε, μοῦσάν θ', ἣ κατεῖχ' ἐμοὺς δόμους.
Οὐ γάρ ποτ' οὔτ' ἂν βαρβίτου θίγοιμ' ἔτι,
Οὔτ' ἂν φρέν' ἐξαίροιμι πρὸς Λίβυν λακεῖν
Αὐλόν· σὺ γάρ μου τέρψιν ἐξεῖλου βίου.
Σοφῇ δὲ χειρὶ τεκτόνων δέμας τὸ σὸν
Εἰκασθὲν ἐν λέκτροισιν ἐκταθήσεται,
Ὧι προσπεσοῦμαι, καὶ περιπτύσσων χέρας,
Ὄνομα καλῶν σὸν, τὴν φίλην ἐν αγκάλαις
Δόξω γυναῖκα, καίπερ οὐκ ἔχων, ἔχειν.
Ψυχρὰν μὲν οἶμαι τέρψιν· ἀλλ' ὅμως βάρος

Ψυχῆς ἀπαντλοίην ἄν· ἐν δ' ὀνείρασι
Φοιτῶσά μ' εὐφραίνοις ἄν· ἡδὺ γὰρ φίλος
Κἂν νυκτὶ λεύσσειν, ὅντιν' ἂν παρῇ χρόνον.
Εἰ δ' Ὀρφέως μοι γλῶττα καὶ μέλος παρῆν,
Ὡς τὴν κόρην Δήμητρος, ἢ κείνης πόσιν
Ὕμνοισι κηλήσαντά σ' ἐξ ᾅδου λαβεῖν,
Κατῆλθον ἄν· καί μ' οὔθ' ὁ Πλούτωνος κύων,
Οὔθ' οὑ 'πὶ κώπῃ ψυχοπομπὸς ἂν Χάρων
Ἔσχον, πρὶν εἰς φῶς σὸν καταστῆσαι βίον.
Ἀλλ' οὖν ἐκεῖσε προσδόκα μ', ὅταν θάνω,
Καὶ δῶμ' ἑτοίμαζ', ὡς συνοικήσουσά μοι.
Ἐν ταῖσιν αὐταῖς γάρ μ' ἐπισκήψω κέδροις
Σοὶ τούσδε θεῖναι, πλευρά τ' ἐκτεῖναι πέλας
Πλευροῖσι τοῖς σοῖς· μὴ δὲ γὰρ θανών ποτε
Σοῦ χωρὶς εἴην, τῆς μόνης πιστῆς ἐμοί.
Χ. Καὶ μὴν ἐγώ σοι πένθος, ὡς φίλος φίλῳ,
Λυπρὸν συνοίσω τῆσδε· καὶ γὰρ ἀξία.
ΑΛ. Ὦ παῖδες, αὐτοὶ δὴ τάδ' εἰσηκούσατε
Πατρὸς λέγοντος, μὴ γαμεῖν ἄλλην ποτὲ
Γυναῖκ' ἐφ' ὑμῖν, μήδ' ἀτιμάσειν ἐμέ.
ΑΔ. Καὶ νῦν γέ φημι, καὶ τελευτήσω τάδε.
ΑΛ. Ἐπὶ τοῖσδε παῖδας χειρὸς ἐξ ἐμῆς δέχου.
ΑΔ. Δέχομαι φίλον γε δῶρον ἐκ φίλης χερός.

Onus animae exhauriam; in ſomnis vero
Occurrens oblectabis me. Gratum enim eſt amicus,
Etiam noctu videri, quocunque tempore adfuerit:
Si vero mihi Orphei adeſſet lingua, et carmen,
Ut filiam Cereris, aut ejus maritum
Demulcens carmine, ab inferis reducere te poſſem,
Deſcenderem: nec me Plutonis canis,
Neque deductor animarum Charon qui ad remum
Sedet, cohiberent, priuſquam te in vitam reducerem.
Verum illic me expecta, quando moriar,
Praeparaque domicilium, ut mecum habitatura.
Mandabo enim in iiſdem cedrinis arcis mea
Tecum hi ponant, *et* ut latera componant prope
Latera tua: utinam enim ne mortuus quidem unquam
A te ſejunctus ſim, quae ſola mihi fuiſti fida.
C. Et ego ſane hunc luctum, ut amicus cum amico,
Triſtem propter hanc una tecum feram: ipſa enim
Eſt digna. AL. O liberi, vos jam audiviſtis haec
Patrem dicentem, ſe nullam aliam ducturum unquam
Uxorem vobis, neque me neglecturum.
AD. Et nunc affirmo *eadem*, et faciam haec.
AL. Hac conditione accipe liberos ex manibus meis.
AD. Accipio gratum certe munus ex amica manu.

AL. Tu nunc ſis iſtis mater pro me liberis.

AD. Ingens certe neceſſitas orbatis te talem me eſſe

AL. O liberi, cum vivere me decebat, ad inferos eo.

AD. Hei mihi, quid igitur faciam te orbatus ?

AL. Tempus minuet tibi luctum : mortuus nihil eſt.

AD. Duc me tecum per deos oro, duc ad inferos.

AL. Nos ſufficimus, qui pro te morimur.

AD O fatum, quali conjuge me privas ?

AL. Atqui tenebricoſi mei gravantur oculi.

AD. Perii igitur, ſi me jam reliqueris, mulier.

AL. Ut non amplius viventem, nihil me dixeris *eſſe*.

AD. Erige faciem, ne relinquas tuos liberos.

AL. Non quidem volens: ſed valeant liberi.

AD. Intuere eos, intuere. AL. Nihil amplius ſum.

AD. Quid agis ? deſeris *nos* ? AL. Vale. AD. Perii miſer.

C. Exceſſit, non amplius eſt Admeti conjunx.

ANTISTROPHICA.

STROPHE.

E. Hei mihi propter calamitatem : mater jam ad
Inferos abiit : non amplius eſt, o
Pater, ſub ſole :

ΑΛ. Σὺ νῦν γενοῦ τοῖσδ' ἀντ' ἐμοῦ μήτηρ τέκνοις.
ΑΔ. Πολλή γ' ἀνάγκη σοῦ γ' ἀπεστερημένοις.
ΑΛ. Ὦ τέκν', ὅτε ζῆν χρῆν μ', ἀπέρχομαι κάτω.
ΑΔ. Οἴμοι, τί δράσω δῆτα σοῦ μονούμενος;
ΑΛ. Χρόνος μαλάξει σ'· οὐδέν ἐσθ' ὁ κατθανών.
ΑΔ. Ἄγου με σὺν σοὶ πρὸς θεῶν, ἄγου κάτω.
ΑΛ. Ἀρκοῦμεν ἡμεῖς οἱ προθνήσκοντες σέθεν.
ΑΔ. Ὦ δαῖμον, οἵας συζύγου μ' ἀποστερεῖς.
ΑΛ. Καὶ μὴν σκοτεινὸν ὄμμά μου βαρύνεται.
ΑΔ. Ἀπωλόμην ἄρ', εἴ με δὴ λείψεις, γύναι.
ΑΛ. Ὡς οὐκ ἔτ' οὖσαν, οὐδὲν ἂν λέγοις ἐμέ.
ΑΔ. Ὄρθου πρόσωπον, μὴ λίπῃς παῖδας σέθεν.
ΑΛ. Οὐ δῆθ' ἑκοῦσά γ', ἀλλὰ χαίρετ', ὦ τέκνα.
ΑΔ. Βλέψον πρὸς αὐτοὺς, βλέψον. ΑΛ. Οὐδέν
εἰμ' ἔτι.
ΑΔ. Τί δρᾷς; προλείπεις; ΑΛ. Χαῖρ'.
Αδ. Ἀπωλόμην τάλας.
Χ. Βέβηκεν, οὐκ ἔτ' ἔστιν Ἀδμήτου γυνή.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ.

Ε. Ἰώ μοι τύχας· μαῖα δὴ κάτω
Βέβηκεν· οὐκ ἔτ' ἔστιν, ὦ
Πάτερ, ὑφ' ἁλίῳ·

Προλιποῦσα δ' ἀμὸν βίον,
Ὠρφάνισε τλάμων.
Ἴδε γὰρ, ἴδε βλέφαρον, καὶ
Παρατόνους χέρας.
Ὑπάκουσον, ἄκουσον, ὦ
Μᾶτερ, ἀντιάζω·
Ἐγώ, σ' ἐγὼ, μᾶτερ, νῦν γε καλοῦμαι,
Ὁ σὸς ποτὶ σοῖσι πιτνῶν στόμασιν νεοσσός.
ΑΔ. Τὴν οὐ κλύουσα, οὐδ' ὁρῶσαν· ὥστ' ἐγὼ
Καὶ σφὼ βαρείᾳ συμφορᾷ πεπλήγμεθα.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

Ε. Νέος ἐγὼ, πάτερ, λείπομαι, φίλας
Μονόστολός τε ματρός· ὦ
Σχέτλια δὴ παθὼν
Ἐγὼ ἔργα,
* * * * * * * *
Σύ τ' ἐμοὶ, σύγκασι κούρα,
Συνέτλας· ὦ πάτερ,
Ἀνόνητ', ἀνόνητ' ἐνύμ-
φευσας, οὐδε γήρως
Ἔβας τέλος σὺν τᾷδ'· ἔφθιτο γὰρ πά-
ρος· οἰχομένας δέ σου, μᾶτερ, ὄλωλεν οἶκος.

Deſerens autem vitam,
Fecit me orphanum miſera.
Vide enim, vide palpebras, et
Reſolutas manus.
Audi, audi, o
Mater, *te* obſecro,
Ego te, ego, o mater, nunc ſaltem voco,
Tuus pullus, ad os tuum cadens.
AD. *Vocas* neque audientem neque videntem: itaque
Ego et vos gravi calamitate percuſſi ſumus.

ANTISTROPHE.

E. Ego juvenis adhuc relinquor a chara, o pater,
Soluſque matre, o
Triſtia utique paſſus
Ego mala,
* * * * * * * *
Tuque mecum, ſoror puella,
Eadem ſuſtines. O pater
Fruſtra, fruſtra, uxorem du-
xiſti, neque *ad* ſenectae
Finem perveniſti cum iſta; prius enim eſt mortua:
Te autem moriente, o mater, domus periit.

IAMBI.

C. Admete, neceſſe eſt hanc calamitatem ferre.
Tu enim neque primus, neque poſtremus mortalium
Uxore bona privatus es: ſcias autem
Quod omnibus nobis mors debetur.
AD. Scio ſane, nec ſubito hoc malum
Advolavit: cum vero ſcirem haec, cruciabar
Jampridem. Sed, enim cadaveris faciam ſolennem
Elationem, adeſte, et una per vices canite
Lugubre carmen inferorum implacabili Deo:
Omnibus vero Theſſalis, quibus ego praeſum,
Jubeo participes eſſe luctus hujus mulieris,
Caeſarie raſa, et nigra veſte:
Quadrigaſque, ſi qui jungitis, et ſingularibus
Equis ferro ſecate cervicis jubam.
Tibiarum vero ne per urbem, neque lyrae ſtrepitus
Sit, duodecim integris menſibus. Non enim ullum
Aliud charius cadaver ſepeliam, quam hoc, neque
Quod ſit plus de me meritum: digna autem eſt, quae
Honore a me afficiatur ſiquidem pro me eſt mortua ſola.

ANTISTROPHICA.

STROPHE I.

C. O Peliae filia,

ΙΑΜΒΟΙ.

Χ. Ἄδμητ᾽, ἀνάγκη τάσδε συμφορὰς φέρειν.
Οὐ γάρ τι πρῶτος, οὐδὲ λοίσθιος βροτῶν,
Γυναικὸς ἐσθλῆς ἤμπλακες· γίγνωσκε δὲ
Ὡς πᾶσιν ἡμῖν κατθανεῖν ὀφείλεται.
ΑΔ. Ἐπίσταμαί γε, κοὐκ ἄφνω κακὸν τόδε
Προσέπτατ᾽· εἰδὼς δ᾽ αὔτ᾽, ἐτειρόμην πάλαι.
Ἀλλ᾽, ἐκφορὰν γὰρ τοῦδε θήσομαι νεκροῦ,
Πάρεστε· καὶ μένοντες, ἀντηχήσατε
Παιᾶνα τῷ κάτωθεν ἀσπόνδῳ θεῷ.
Πᾶσιν δὲ Θεσσαλοῖσιν, ὧν ἐγὼ κρατῶ,
Πένθος γυναικὸς τῆσδε κοινοῦσθαι λέγω,
Κουρᾷ ξυρηκεῖ, καὶ μελαμπέπλῳ στολῇ.
Τέθριππά τε ζεύγνυσθε, καὶ μονάμπυκας
Πώλους σιδήρῳ τέμνετ᾽ αὐχένων φόβην.
Αὐλῶν δὲ μὴ κατ᾽ ἄστυ, μὴ λύρας κτύπος
Ἔστω, σελήνας δώδεκ᾽ ἐκπληρουμένας.
Οὐ γάρ τιν᾽ ἄλλον φίλτερον θάψω νεκρὸν
Τοῦδ᾽, οὐδ᾽ ἀμείνον᾽ εἰς ἔμ᾽· ἀξία δέ μοι
Τιμῆς, ἐπεὶ τέθνηκεν ἀντ᾽ ἐμοῦ μόνη.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ Α'.

Χ. Ὦ Πελίου θύγατερ,

Χαίρȣσά μοι εἰν Ἀΐδα δόμοισι
Τὸν ἀνάλιον οἶκον οἰκετεύοις.
Ἴϛω δ' Ἀΐδης ὁ μελαγχαίτας
Θεὸς, ὃς τ' ἐπὶ κώπᾳ
Πηδαλίῳ τε γέρων
Νεκροπομπὸς ἵζει,
Πολὺ δὴ, πολὺ δὴ γυναῖκ' ἀρίϛαν
Λίμναν Ἀχεροντίαν πορεύσας
Ἐλάτᾳ δικώπῳ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α'.

Πολλά σε μȣσοπόλοι
Μέλψȣσι, καθ' ἑπτάτονον τ' ὀρείαν
Χέλυν, ἔν τ' ἀλύροις κλείοντες ὕμνοις.
Σπάρτᾳ, κύκλος ἀνίκα Καρνείȣ
Περινείσεται ὥρα
Μηνὸς, ἀειρομένας
Παννύχȣ σελάνας,
Λιπαραῖσί τ' ἐν ὀλϐίαις Ἀθάναις.
Τοίαν ἔλιπες θανȣ̃σα μολπὰν
Μελέῳν ἀοιδοῖς.

ΣΤΡΟΦΗ Β'.

Εἴθ' ἐπ' ἐμοὶ μὲν εἴη,
Δυναίμαν δέ σε πέμψαι

Laeta mihi in Plutonis regno
Tenebricoſam domum colas.
Sciat autem Pluto nigricomus
Deus, et qui ad remum,
Et ad gubernaculum ſenex
Mortuorum deductor ſedet,
Se jam longe longe optimam mulierum
Tranſvexiſſe trans paludem Acherontiam
Cymbia biremi.

ANTISTROPHE I.

Multum te Poëtae
Canent, et in montana habente ſeptem fides
Lyra, et in hymnis ſine lyra cantatis celebrantes,
Spartae, quando annuum Carnei
Redit tempus
Menſis, tenente coelum
Per totam noctem luna,
Et in divitibus beatis Athenis.
Talem reliquiſti moriens cantilenam
Carminum cantoribus.

STROPHE 2.

Utinam penes me eſſet,
Poſſemque te emittere

In lucem ex Plutonis tectis,
Et *ex* Cocyti fluentis
Fluviatili et infernali remo.
Tu enim, o unica, et chara mulierum,
Tu tuum ſuſtinuiſti
Maritum pro tua permutare
Vita ex inferis: levis
Terra cadat ſuper te, mulier.
Si quod vero novum elegerit maritus connubium
Profecto valde mihi erit
Odioſus, liberiſque tuis.

ANTISTROPHE 2.

Cum *ejus* mater non voluerit
Pro filio terra condere
Corpus, neque pater ſenex
[Mortem a ſuo filio depellere]
Quem genuerunt, nec ſuſtinuerunt
Deteſtandi, habentes canam comam.
Tu vero in pubertate juvenili
Pro viro juvene moriens abis.
Tali contingat mihi potiri
Conjuge chara lecti ſocia:
Haec enim ſors in vita *eſt* rara.

Φάος ἐξ ἀΐδου τεράμνων,
Καὶ κωκυτοῖο ῥεέθρων,
Ποταμίᾳ νερτέρᾳ τε κώπᾳ.
Σὺ γὰρ, ὦ μόνα, ὦ φίλα γυναικῶν,
Σύ γε τὸν σαυτᾶς ἔτλας
Πόσιν ἀντὶ σᾶς ἀμεῖψαι
Ψυχᾶς ἐξ ᾅδαο· κοῦφα σοι
Χθὼν ἐπάνω πέσειε, γύναι.
Εἰ δέ τι καινὸν ἕλοιτο πόσις λέχος,
Ἦ μάλ' ἔμοι γ' ἂν εἴη
Στυγηθεὶς, τέκνοις τε τοῖς σοῖς.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β'.

Ματέρος οὐ θελούσας
Πρὸ παιδὸς χθονὶ κρύψαι
Δέμας, οὐδὲ πατρὸς γεραιοῦ,
* * * * * * * *
Ὃν ἔτεκον, οὐκ ἔτλαν ῥύσασθαι
Σχετλίω πολιὰν ἔχοντε χαίταν.
Σὺ δ' ἐν ἥβᾳ νέᾳ νέου
Προθανοῦσα φωτὸς οἴχῃ.
Τοιαύτας εἴη με κυρῆσαι
Συνδυάδος φίλας ἀλόχου·
Τοῦτο γὰρ ἐν γε βίῳ σπάνιον μέρος·

Ἦ γάρ ἐμοί γ' ἄλυπος
Δι' αἰῶνος ἂν ξυνείη.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΗΡ. Ξένοι, Φεραίας τῆσδε κωμῆται χθονὸς,
Ἄδμητον ἐν δόμοισιν ἆρα κιγχάνω;
Χ. Ἔς' ἐν δόμοισι παῖς Φέρητος, Ἡράκλεις.
Ἀλλ' εἰπὲ, χρεία τίς σε Θεσσαλῶν πόλιν
Πέμπει, Φεραίων ἄςυ προβῆναι τόδε;
ΗΡ. Τιρυνθίῳ πράσσω τίν' Εὐρυσθεῖ πόνον.
Χ. Καὶ ποῖ πορεύῃ; τῷ συνέζευξαι πλάνῳ;
ΗΡ. Θρηκὸς τέτρωρον ἅρμα Διομήδους μέτα.
Χ. Πῶς οὖν δυνήσῃ; μῶν ἄπειρος εἶ ξένου;
ΗΡ. Ἄπειρος· οὔπω Βιςόνων ἦλθον χθόνα.
Χ. Οὐκ ἔςιν ἵππων δεσπόσαι σ' ἄνευ μάχης.
ΗΡ. Ἀλλ' οὐδ' ἀπειπεῖν μ' ἦν πόνους οἷόν τέ μοι.
Χ. Κτανὼν ἄρ' ἥξεις, ἢ θανὼν αὐτοῦ μενεῖς;
ΗΡ. Οὐ τόνδ' ἀγῶνα πρῶτον ἂν δράμοιμ' ἐγώ.
Χ. Τί δ' ἂν, κρατήσας δεσπότην, πλέον λάβοις;
ΗΡ. Πώλους ἀπάξω κοιράνῳ Τιρυνθίῳ.
Χ Οὐκ εὐμαρὲς χαλινὸν ἐμβαλεῖν γνάθοις.
ΗΡ. Εἰ μή γε πῦρ πνέουσι μυκτήρων ἄπο.
Χ. Ἀλλ' ἄνδρας ἀρταμοῦσι λαιψηραῖς γνάθοις.
ΗΡ. Θηρῶν ὀρείων χόρτον, οὐχ ἵππων, λέγεις.

Certe mecum ſine moleſtia
Per omne aevum viveret.

IAMBI.

HER. O hoſpites, hujus Pheraeae terrae incolae,
Admetum in aedibus an invenio?
C. Eſt domi filius Pheretis, o Hercules. Verum
Dicito, quae cauſa te *in* Theſſalorum regionem
Mittit, ut *ad* hanc Pheraeorum civitatem accedas?
HER. Tirynthio Euryſtheo quendum conficio
Laborem C. Et quo vadis? cui adſtrictus es errationi?
HER. Ad quadrijugum currum Diomedis Thracis
Auferendum. C. Quomodo igitur *hoc* poteris? an
Es inſcius hoſpitis? HER. Inſcius; nondum veni in
Biſtonum agrum. C. Non poteris fieri dominus
Equorum ſine pugna. HER. Sed non erat mihi
Poſſibile labores *iſtos* recuſare. C. Interfecto igitur eo
Redibis aut *interfectus* ibi manebis. HER. Non hoc
Certamen primum curram ego. C. Quid vero lucri-
Facies victo domino? HER. Equos adducam Tirynthio
Regi. C. Non facile *eſt* fraenum injicere genis.
HER. Niſi ſpirent ignem e naribus.
C. At homines lacerant rapidis genis.
HER. Pabulum dicis montanarum ferarum, non

Equorum. C. Videbis praeſepia ſanguine conſperſa.
HER. Ipſe vero qui aluit, cujus patris filium ſe jactat?
C. Martis, *Thracicarum* peltarum auro abundantium
Rex. HER. Et hunc meo fato congruum laborem
Narras: durum enim ſemper *eſt*, et in arduum tendit.
Nempe oportet me cum filiis, quos Mars genuit,
Pugnam committere; primum quidem cum Lycaone,
Deinde vero Cygno: hoc vero tertium venio
Certamen commiſſurus cum equis, et domino.
Sed nemo eſt, qui Alcmenae filium
Unquam viſurus ſit metuentem hoſtilem manum.
Atqui ecce dominus hujus terrae
Admetus, egreditur ex aedibus.
AD. Salve, fili Jovis, Perſeique a ſanguine *orte*.
HER. Et tu ſalve, rex Theſſalorum, Admete.
AD. Optarim quidem: ſcio te mihi eſſe benevolum.
HER. Quam *ob* rem tonſura hac lugubri inſignis
Es? AD. Sepulturus ſum hodie quoddam cadaver.
HER. Deus igitur arceat malum a tuis liberis.
AD. Vivunt in aedibus liberi, quos ego
Genui. HER. Pater vero fortaſſe aevo maturus *obiit*.
Si modo obiit. AD. Vivit et ille, et mater mea, o
Hercules. HER. Num vero Alceſtis tua uxor obiit?

Χ. Φάτνας ἴδοις ἂν αἵμασιν πεφυρμένας.
ΗΡ. Τίνος δ' ὁ θρέψας παῖς πατρὸς κομπάζεται;
Χ. Ἄρεος, ζαχρύσου Θρακίας πέλτης ἄναξ.
ΗΡ. Καὶ τόνδε τοὐμοῦ δαίμονος πόνον λέγεις;
Σκληρὸς γὰρ αἰεὶ, καὶ πρὸς αἶπος ἔρχεται·
Εἰ χρή με παισὶν, οἷς Ἄρης ἐγείνατο,
Μάχην συνάψαι, πρῶτα μὲν Λυκάονι,
Αὖθις δὲ Κύκνῳ· τόνδε δ' ἔρχομαι τρίτον
Ἀγῶνα πώλοις δεσπότῃ τε συμβαλῶν.
Ἀλλ' οὔτις ἐστὶν, ὃς τὸν Ἀλκμήνης γόνον
Τρέσαντα χεῖρα πολεμίων ποτ' ὄψεται.
Χ. Καὶ μὴν ὅδ' αὐτὸς, τῆσδε κοίρανος χθονὸς,
Ἄδμητος ἔξω δωμάτων πορεύεται.
ΑΔ. Χαῖρ', ὦ Διὸς παῖ, Περσέως τ' ἀφ' αἵματος.
ΗΡ. Ἄδμητε, καὶ σὺ χαῖρε, Θεσσαλῶν ἄναξ.
ΑΔ. Θέλοιμ' ἄν· εὔνουν ὄντα σ' ἐξεπίσταμαι.
ΗΡ. Τί χρῆμα κουρᾷ τῇδε πενθίμῳ πρέπεις;
ΑΔ. Θάπτειν τιν' ἐν τῇδ' ἡμέρᾳ μέλλω νεκρόν.
ΗΡ. Ἀπ' οὖν τέκνων σῶν πημονὴν εἴργοι θεός.
ΑΔ. Ζῶσιν κατ' οἴκους παῖδες, οὓς ἔφυσ' ἐγώ.
ΗΡ. Πατήρ γε μὴν ὡραῖος, εἴπερ οἴχεται.
ΑΔ. Κἀκεῖνός ἐστι, χ' ἡ τεκοῦσά μ', Ἡράκλεις.
ΗΡ. Οὐ μὴν γυνή γ' ὄλωλεν Ἄλκηστις σέθεν;

ΑΔ. Διπλοῦς ἐπ' αὐτῇ μῦθος ἐστί μοι λέγειν.
ΗΡ. Πότερα θανούσης εἶπας, ἢ ζώσης πέρι;
ΑΔ. Ἔστιν τε, κοὐκ ἔτ' ἔστιν, ἀλγύνει τ' ἐμέ.
ΗΡ. Οὐδέν τι μᾶλλον οἶδ'· ἄσημα γὰρ λέγεις.
ΑΔ. Οὐκ οἶσθα, μοίρας ἧς τυχεῖν αὐτὴν χρεών;
ΗΡ. Οἶδ' ἀντὶ σοῦ γε κατθανεῖν ὑφειμένην.
ΑΔ. Πῶς οὖν ἔτ' ἐστὶν, εἴπερ ἤνεσεν τάδε;
ΗΡ. Ἆ. μὴ πρόκλαι' ἄκοιτιν, εἰς τόδ' ἀναβαλοῦ.
ΑΔ. Τέθνηχ' ὁ μέλλων, χ' ὡ θανὼν οὐκ ἔστ' ἔτι.
ΗΡ. Χωρὶς τό, τ' εἶναι καὶ τὸ μὴ, νομίζεται.
ΑΔ. Σὺ τῇδε κρίνεις, Ἡράκλεις, κείνῃ δ' ἐγώ.
ΗΡ. Τί δῆτα κλαίεις; τίς φίλων ὁ κατθανών;
ΑΔ. Γυνή. γυναικὸς ἀρτίως μεμνήμεθα.
ΗΡ. Ὀθνεῖος, ἢ σοι συγγενὴς γεγῶσά τις;
ΑΔ. Ὀθνεῖος, ἄλλως δ' ἦν ἀναγκαία δόμοις.
ΗΡ. Πῶς οὖν ἐν οἴκοις σοῖσιν ὤλεσεν βίον;
ΑΔ. Πατρὸς θανόντος, ἐνθάδ' ὠρφανεύετο.
ΗΡ. Φεῦ· εἴθ' εὕρομεν σ', Ἄδμητε, μὴ λυπούμενον.
ΑΔ. Ὡς δὴ τί δράσων τόνδ' ὑποῤῥάπτεις λόγον;
ΗΡ. Ξένων πρὸς ἄλλην ἑστίαν πορεύσομαι.
ΑΔ. Οὐκ ἔστιν, ὦ 'ναξ· μὴ τοσόνδ' ἔλθοι κακόν.
ΗΡ. Λυπουμένοις ὀχληρὸς, εἰ μόλοι, ξένος.
ΑΔ. Τεθνᾶσιν οἱ θανόντες, ἀλλ' ἴθ' ἐς δόμους.

AD. Dupliciter de ea poſſum reſpondere.

HER. Utrum de mortua, an de viva dicis?

AD. Eſt et non eſt, et dolore afficit me.

HER. Nihilo plus ſcio; obſcura enim dicis.

AD. Non ſcis fatum, quod ſubire eam oportet?

HER. Scio, eam aſſenſiſſe pro te mori. AD. Quomodo Igitur adhuc eſt, ſiquidem haec promiſit?

HER. Ah! ne ante *tempus* uxorem luge, id hoc differ.

AD. Obiit qui moriturus et qui mortuus eſt, non Amplius in vivis eſt. HER. Aliquid *tamen* intereſſe Exiſtimatur inter eſſe et non eſſe. AD. Tu ſic ſentis, Hercules, ego vero aliter. HER. Cur ergo ploras? Quis amicorum mortuus eſt? AD. Mulier; mulieris Modo meminimus. HER. Utrum alienigena, an quae Tibi cognata fuerit? AD. Alienigena; ſed tamen Erat neceſſaria *meis* aedibus. HER. Quomodo igitur in Tuis aedibus vitam amiſit? AD. Hic educata eſt Pupilla, patre mortuo. HER. Heu! Utinam inveniſſemus Te, Admete, non dolentem. AD. Ut vero quid Facturus hunc ſubſuis ſermonem? HER. Hoſpitis ad Aliam domum ibo. AD. Non licet, o rex: ne tantum *Mihi* veniat malum. HER. Si hoſpes ad lugentes, veniat, Moleſtus *eſt*. AD. Mortui ſunt mortui: ſed tu veni

In aedes. HER. Turpe eſt apud lugentes epulari
Hoſpites. AD. Seorſim hoſpitium coenacula ſunt,
In quae te introducemus. HER. Dimitte me, et tibi
Maximam habebo gratiam. AD. Non licet tibi ire in
Alterius viri domum. Praecede tu harum aedium
Externis *i. e. poſticis* hoſpitiis apertis, et *horum*
Praefectis dic, ciborum ut adſit copia: intus vero
Claudite fores intermedias aularum; non decet *enim*
Epulantes audire lamenta, neque dolore affici,
Hoſpites. C. Quid agis? propoſita tanta calamitate,
Audes, Admete, excipere hoſpites? num inſanis?
AD. An ſi ex aedibus ipſum, et urbe expuliſſem
Hoſpitem *ad me* profectum, magis me laudares?
Non certe, nihilo enim mea calamitas
Minor fieret, et ego eſſem inhoſpitalior:
Et ad mala, aliud hoc accederet malum,
Quod mea domus vocaretur inhoſpitalis.
Ego enim optimum hunc habeo hoſpitem,
Quum *in* Argorum ſiticuloſum eo ſolum.
C. Quomodo igitur celaſti praeſentem calamitatem,
Cum vir amicus venerit, ſicut tu dicis?
AD. Nunquam voluiſſet intrare *meam* domum,
Si quod meorum reſciviſſet malorum. Atque huic

ΗΡ. Αἰσχρὸν παρὰ κλαίουσι θοινᾶσθαι φίλοις.
ΑΔ. Χωρὶς ξενῶνές εἰσιν, οἷς σ' εἰσάξομεν.
ΗΡ. Μέθες με, καί σοι μυρίαν ἕξω χάριν.
ΑΔ. Οὐκ ἔστιν ἄλλου σ' ἀνδρὸς ἑστίαν μολεῖν.
Ἡγοῦ σὺ, τῶνδε δωμάτων ἐξωπίους
Ξενῶνας οἴξας, τοῖς τ' ἐφεστῶσι φράσον,
Σίτων παρεῖναι πλῆθος· ἐν δὲ κλήσατε
Θύρας μεσαύλους· οὐ πρέπει θοινωμένους
Κλύειν στεναγμῶν, οὐδὲ λυπεῖσθαι ξένους.
Χ. Τί δρᾷς, τοσαύτης συμφορᾶς προκειμένης,
Ἄδμητε; τολμᾷς ξενοδοχεῖν; τί μῶρος εἶ;
ΑΔ. Ἀλλ' εἰ δόμων σφε καὶ πόλεως ἀπήλασα
Ξένον μολόντα, μᾶλλον ἄν μ' ἐπῄνεσας;
Οὐ δῆτ', ἐπεί μοι συμφορὰ μὲν οὐδὲν ἂν
Μείων ἐγίνετ', ἀξενώτερος δ' ἐγώ.
Καὶ πρὸς κακοῖσιν ἄλλο τοῦτ' ἂν ἦν κακὸν,
Δόμους καλεῖσθαι τοὺς ἐμοὺς ἐχθροξένους.
Αὐτὸς δ' ἀρίστου τοῦδε τυγχάνω ξένου,
Ὅτανπερ Ἄργους διψίαν ἔλθω χθόνα.
Χ. Πῶς οὖν ἔκρυπτες τὸν παρόντα δαίμονα,
Φίλου μολόντος ἀνδρὸς, ὡς αὐτὸς λέγεις;
ΑΔ. Οὐκ ἄν ποτ' ἠθέλησεν εἰσελθεῖν δόμους,
Εἰ τῶν ἐμῶν τι πημάτων ἐγνώρισε.

Καὶ τῷ μὲν, οἶμαι, δρῶν τάδ', οὐ φρονεῖν δοκῶ,
Οὐδ' αἰνέσει με· τἀμὰ δ' οὐκ ἐπίσταται
Μέλαθρ' ἀπωθεῖν, οὐδ' ἀτιμάζειν ξένους.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ Α'.

Χ. Ὦ πολύξενος καὶ ἐλεύθερος
Ἀνδρὸς ἀεί ποτ' οἶκος·
Σέ τοι καὶ ὁ Πύθιος
Εὐλύρας Ἀπόλλων
Ἠξίωσε ναίειν·
Ἔτλη δὲ σοῖσι μηλονόμας
Ἐν δόμοις γενέσθαι,
Δοχμιᾶν διὰ κλιτύων
Βοσκήμασι σοῖσι συρίζων
Ποιμνίτας ὑμεναίους.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α'.

Σὺν δ' ἐποιμαίνοντο χαρᾷ μελέ-
ων βαλιαί τε λύγκες,
Ἔβα δὲ, λιποῦσ' Ὄθρυ-
ος νάπαν, λεόντων
Ἁ δαφοινὸς ἴλα·
Ἐχόρευσε δ' ἀμφὶ σὰν κιθάραν,
Φοῖβε, ποικιλόθριξ

Quidem, opinor, haec faciens, ſapere non videor,
Neque laudabit me: mea autem non ſciunt
Atria repellere neque contemnere hoſpites.

ANTISTROPHICA.

STROPHE I.

C O multorum hoſpita, et liberalis,
Viri ſemper domus!
Te quoque Pythius
Bonus lyrae magiſter Apollo
Dignatus eſt habitare,
Et ſuſtinuit opilio tuis
In paſcuis fieri,
Per obliquos colles
Canens tuis pecudibus
Paſtorales hymenaeos.

ANTISTROPHE I.

Et ſimul paſcebantur oblectatione carminum
Maculoſae lynces.
Ivit autem, linquens Othryum
Saltum, leonum
Fulva cohors.
Saltavit autem circa tuam citharam,
O Phoebe, vario-villo-praeditus

Hinnulus, ſupra alticomas
Abietes ſaliens levi pede.
Gaudens laeto carmine.

STROPHE 2.

Ergo ovibus ditiſſimam
Domum habitas, circa pulchrifluam
Boebiam paludem, arviſque terram
Et camporum ſolo fines,
Circa ſolis occiduum,
Stationem, coelum,
Moloſſorum habet,
Et marinum Aegaeona ad littus
Importuoſum Pelii, tenet imperio.

ANTISTROPHE 2.

Et nunc aperiens domum,
Accipiet hoſpitem, humidis palpebris,
Plorans charae conjugis cadaver in
Aedibus recens-mortuum. Nam
Generoſa natura effertur ad pudorem;
In bonis enim
Omnia inſunt ſapientiae *dona.*
In mea vero anima fiducia ſedet,
Pium virum laeta ſorte potiturum.

Νεβρὸς, ὑψικόμων πέραν
Βαίνουσ᾽ ἐλατᾶν σφυρῷ κούφῳ,
Χαίρουσ᾽ εὔφρονι μολπᾷ.

ΣΤΡΟΦΗ Β΄.

Τοιγὰρ πολυμηλοτάταν
Ἑστίαν οἰκεῖς, περὶ καλλίναον
Βοιβίαν λίμναν· ἀρότοις δὲ γύαν,
Καὶ πεδίων δαπέδοις ὅρον,
Ἀμφὶ μὲν ἀελίου κνεφαίαν
Ἱππόστασιν, αἰθέρα,
Τὰν Μολοσσῶν τίθεται,
Πόντιόν τ᾽ Αἰγαῖον ἐπ᾽ ἀκτὰν
Ἀλίμενον Πηλίου κρατύνει.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β΄.

Καὶ νῦν, δόμον ἀμπετάσας,
Δέξεται ξεῖνον, νοτερῷ βλεφάρῳ
Τᾶς φίλας κλαίων ἀλόχου νέκυν ἐν
Δώμασιν ἀρτιθανῆ· τὸ γὰρ
Εὐγενὲς ἐκφέρεται πρὸς αἰδῶ.
Ἐν τοῖς ἀγαθοῖσι δὲ
Πάντ᾽ ἔνεστιν σοφίας·
Πρὸς δ᾽ ἐμᾷ ψυχᾷ θάρσος ἧσται,
Θεοσεβῆ φῶτα κεδνὰ πράξειν.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΑΔ. Ἀνδρῶν Φεραίων εὐμενὴς παρȣσία,
Νέκυν μὲν ἤδη πάντ' ἔχοντα πρόσπολοι
Φέρȣσιν ἄρδην πρὸς τάφον τε, καὶ πυράν.
Ὑμεῖς δὲ τὴν θανȣ͂σαν, ὡς νομίζεται,
Προσείπατ' ἐξιȣ͂σαν ὑςάτην ὁδόν.
Χ. Καὶ μὴν ὁρῶ σὸν πατέρα γηραιῷ ποδὶ
Στείχοντ', ὀπαδȣ́ς τ' ἐν χεροῖν δάμαρτι σῇ
Κόσμον φέροντας, νερτέρων ἀγάλματα.
Φ. Ἥκω κακοῖσι σοῖσι συγκάμνων, τέκνον·
Ἐσθλῆς γὰρ, ȣ̓δεὶς ἀντερεῖ, καὶ σώφρονος
Γυναικὸς ἡμάρτηκας· ἀλλὰ ταῦτα μὲν
Φέρειν ἀνάγκη, καίπερ ὄντα δύσφορα.
Δέχȣ δὲ κόσμον τόνδε, καὶ κατὰ χθονὸς
Ἴτω· τὸ ταύτης σῶμα τιμᾶσθαι χρεών
Ἥτις γε τῆς σῆς πρȣ̈́θανε ψυχῆς, τέκνον,
Καί μ' ȣ̓κ ἄπαιδ' ἔθηκεν, ȣ̓δ' εἴασέ σȣ
Στερέντα, γήρᾳ πενθίμῳ καταφθινεῖν·
Πάσαις δ' ἔθηκεν εὐκλεέςατον βίον
Γυναιξὶν, ἔργον τλᾶσα γενναῖον τόδε.
Ὦ τόνδ' ἐμὸν σώσασ', ἀναςήσασα δὲ
Ἡμᾶς πιτνȣ͂ντας, χαῖρε, κἀν ᾅδȣ δόμοις,
Εὖ σοι γένοιτο· φημὶ τοιȣ́τȣς γάμȣς

IAMBI.

AD. Virorum Pheraeorum o benevola praeſentia:
Mei quidem miniſtri cadaver jam omni cultu
Ornatum ferunt ſublime ad ſepulturam, et rogum:
Vos vero mortuam, ut fert conſuetudo,
Salutate egredientem poſtremam viam.
C. Atqui video tuum patrem ſenili pede,
Venientem, et famulos in manibus tuae conjugi
Ferentes ornatum, mortuorum grata munera.
P. Venio malis tuis tecum laborans, fili:
Bonam enim, et pudicam, nemo contradicet,
Conjugem amiſiſti: verum haec quidem
Ferre neceſſe eſt, quanquam ſint latu gravia.
Accipe vero hunc ornatum, et ſub terram
Eat: hujus corpus honore affici decet,
Quae mortua eſt pro tua vita, fili,
Et fecit ne orbarer liberis, neque permiſit
Me privatum contabeſcere lugubri ſenecta.
Omnibus vero fecit laudatiſſimam vitam
Mulieribus, auſa hoc generoſum facinus.
O quae ſervaſti hunc meum *filium*, et rurſus erexiſti
Nos cadentes, vale, et in Plutonis aedibus
Bene ſit tibi: dico tales nuptias utiles

Eſſe mortalibus, aut uxorem ducere non expedire.
AD. Non veniſti vocatus a me ad hoc funus,
Neque tuam praeſentiam mihi gratam eſſe dico.
Et tuum ornatum haec nunquam induet:
Non enim tuarum rerum indigens ſepelietur.
Tunc te dolere oportuit, quando ego peribam:
Tu vero ſtans eminus, et relinquens alium mori
Juniorem, cum tu ſis ſenex, jam deflebis hunc
Mortuum? non fuiſti igitur vere mei corporis pater,
Neque illa, quae dicitur me peperiſſe, et vocatur
Mater, me peperit: ſed a ſervili ſanguine
Suppoſitus ſum clanculum uberibus tuae conjugis.
Oſtendiſti quis ſis, ad experimentum veniens,
Neque exiſtimo me eſſe filium tuum:
Profecto omnes excellis timiditate,
Qui tam grandis natu, et ad vitae metam veniens,
Non voluiſti, neque auſus es mori
Pro tuo filio: ſed hanc ſiviſtis
Mulierem alienigenam, quam ego et matrem
Et patrem meum juſte ſolam exiſtimarim *eſſe*.
Atqui decertaſſes hoc egregium certamen,
Si mortuus eſſes pro tuo filio: breve enim tibi
Omnino reliquum erat tempus vitae conceſſum;

Λύειν βροτοῖσιν, ἢ γαμεῖν οὐκ ἄξιον.
ΑΔ. Οὔτ' ἦλθες εἰς τόνδ' ἐξ ἐμοῦ κληθεὶς τάφον,
Οὔτ' ἐν φίλοισι σὴν παρουσίαν λέγω.
Κόσμον δὲ τὸν σὸν οὔ ποθ' ἥδ' ἐνδύσεται·
Οὐ γάρ τι τῶν σῶν ἐνδεὴς ταφήσεται.
Τότε ξυναλγεῖν χρῆν σ', ὅτ' ὠλλύμην ἐγώ.
Σὺ δ' ἐκποδὼν στὰς, καὶ παρεὶς ἄλλῳ θανεῖν
Νέῳ, γέρων ὤν, τόνδ' ἀποιμώζεις νεκρόν;
Οὐκ ἦσθ' ἄρ' ὀρθῶς τοῦδε σώματος πατὴρ,
Οὐδ' ἡ τεκεῖν φάσκουσα, καὶ κεκλημένη
Μήτηρ, μ' ἔτικτε· δουλίου δ' ἀφ' αἵματος
Μαστῷ γυναικὸς σῆς ὑπεβλήθην λάθρα.
Ἔδειξας εἰς ἔλεγχον ἐξελθὼν, ὃς εἶ·
Καί μ' οὐ νομίζω παῖδα σὸν πεφυκέναι.
Ἦτ' ἄρα πάντων διαπρέπεις ἀψυχίᾳ,
Ὃς τηλικόσδ' ὢν, κἀπὶ τέρμ' ἥκων βίου,
Οὐκ ἠθέλησας οὐδ' ἐτόλμησας θανεῖν
Τοῦ σοῦ πρὸ παιδός· ἀλλὰ τήνδ' εἰάσατε
Γυναῖκ' ὀθνείαν, ἣν ἐγὼ καὶ μητέρα,
Πατέρα τέ γ' ἐνδίκως ἂν ἡγοίμην μόνην.
Καί τοι καλόν γ' ἂν τόνδ' ἀγῶν' ἠγωνίσω,
Τοῦ σοῦ πρὸ παιδὸς κατθανών· βραχὺς δέ σοι
Πάντως ὁ λοιπὸς ἦν βιώσιμος χρόνος·

Κἀγώ τ' ἂν ἔζων, χ' ἥδε, τὸν λοιπὸν χρόνον,
Κοὐκ ἂν μονωθεὶς ἔστενον κακοῖς ἐμοῖς.
Καὶ μὴν, ὅσ' ἄνδρα χρὴ παθεῖν εὐδαίμονα,
Πέπονθας· ἥβησας μὲν ἐν τυραννίδι,
Παῖς δ' ἦν ἐγώ σοι τῶνδε διάδοχος δόμων.
Ὥστ' οὐκ, ἄτεκνος κατθανὼν, ἄλλοις δόμον
Λείψειν ἔμελλες ὀρφανὸν διαρπάσαι.
Οὐ μὴν ἐρεῖς γέ μ' ὡς, ἀτιμάζοντα σὸν
Γῆρας, θανεῖν προὔδωκας· ὅστις αἰδόφρων
Πρός σ' ἦν μάλιστα· κἀντὶ τῶνδέ μοι χάριν
Τοιάνδε καὶ σὺ χ' ἡ τεκοῦσ' ἠλλαξάτην.
Τοιγὰρ φυτεύων παῖδας οὐκ ἔτ' ἂν φθάνοις,
Οἳ γηροβοσκήσουσι, καὶ θανόντά σε
Περιστελοῦσι, καὶ προθήσονται νεκρόν·
Οὐ γάρ σ' ἔγω γε τῇδ' ἐμῇ θάψω χερί.
Τέθνηκα γὰρ δὴ τοὐπί σ'· εἰ δ', ἄλλου τυχὼν
Σωτῆρος, αὐγὰς εἰσορῶ, κείνου λέγω
Καὶ παῖδά μ' εἶναι, καὶ φίλον γηροτρόφον.
Μάτην ἄρ' οἱ γέροντες εὔχονται θανεῖν,
Γῆρας ψέγοντες, καὶ μακρὸν χρόνον βίου·
Ἢν δ' ἐγγὺς ἔλθῃ θάνατος, οὐδεὶς βούλεται
Θνήσκειν· τὸ γῆρας δ' οὐκ ἔτ' ἔστ' αὐτοῖς βαρύ.
Χ. Παύσασθ'· ἅλις γὰρ ἡ παροῦσα συμφορά,

Et ego vixiſſem et iſta reliquam aetatem,
Nec orbus *uxore* gemerem mea mala.
Atqui omnia, quae viro beato contingere poſſunt,
Potitus es: juventutem quidem egiſti in regno,
Et ego eram tibi filius, haeres hujus regni,
Itaque non moriens ſine liberis, aliis hanc domum
Relicturus eras orbam diripiendam: haud tamen
Dicere poteris, quod me velut contemptorem tuae
Senectae, morti prodideris; qui nempe obſervantiſſimus
Tui ſemper fuerim, et pro his mihi gratiam
Talem, et tu, et mater mihi retuliſtis.
Fac igitur *alios* liberos quam ocyſſime procrees,
Qui te ſenem alant, et mortuum te
Ornent, et in publico ſtatuant cadaver.
Non enim ego te hac mea manu ſepeliam.
Mortuus enim ſum, quantum in te *eſt*: ſi vero,
Nactus alium ſervatorem, lucem aſpicio, hujus dico
Et filium me eſſe, et charum ſenectutis curatorem.
Fruſtra igitur ſenes optant mori,
Vituperantes ſenectam, et longum vitae tempus.
Si enim prope veniat Mors, nemo vult
Mori: ſenectus vero non amplius eſt ipſis gravis.
C. Definite: ſatis enim eſt praeſens calamitas,

O fili; patris vero ne exaſperes mentem. P. O fili,
Quem tu gloriaris, utrum Lydum, an Phrygem
Pecunia-comparatum *ſervum* tuum *te* conviciis
Exagitare? an neſcis me *eſſe* Theſſalum, ex
Theſſalo patre natum, vere liberum?
Nimis me contumelioſe tractas, et juveniles ſermones
Jaciens in nos; non ita abibis jaciens.
Ego enim te *meae* domus dominum *futurum* genui,
Et educavi, ut juvarem, non ut pro te morerer:
Non enim hunc paternum morem accepi, ut parentes
Morerentur pro liberis, neque Graecis receptum.
Tibi enim ipſi, ſive ſis infortunatus, ſive fortunatus,
Natus es: quae vero a nobis oportebat te habere,
Haec habes. Imperas enim multis, et multorum
Jugerum arva tibi relinquam: nam et haec accepi a
Patre *meo*. Qua igitur injuria te affeci? qua re te
Privo? ne moriaris pro hoc viro, neque ego pro te.
Gaudes videns lumen? et putas patrem non
Gaudere? certe reputo longum apud inferos
Tempus: brevis enim *eſt* vita, ſed tamen dulcis.
Impudenter autem tu digladiatus es ne morereris.
Et vivis *nunc* praetergreſſus fatalem diem,
Hac occiſa. Deinde *vero* meam timiditatem

Ὦ παῖ, πατρὸς δὲ μὴ παροξύνῃς φρένα.
Φ. Ὦ παῖ, τίν' αὐχεῖς; πότερα Λυδὸν, ἢ Φρύγα
Κακοῖς ἐλαύνειν ἀργυρώνητον σέθεν;
Οὐκ οἶσθα Θεσσαλόν με, κἀπὸ Θεσσαλοῦ
Πατρὸς γεγῶτα γνησίως ἐλεύθερον;
Ἄγαν ὑβρίζεις, καὶ νεανίας λόγους
Ῥίπτων εἰς ἡμᾶς, οὐ βαλὼν οὕτως ἄπει.
Ἐγὼ δέ σ' οἴκων δεσπότην ἐγεινάμην,
Κἄθρεψ', ὀφείλων οὐχ ὑπερθνήσκειν σέθεν·
Οὐ γὰρ πατρῷον τόνδ' ἐδεξάμην νόμον,
Παίδων προθνήσκειν πατέρας, οὐδ' Ἑλληνικόν.
Σαυτῷ γὰρ, εἴτε δυστυχὴς εἴτ' εὐτυχὴς,
Ἔφυς· ἃ δ' ἡμῶν χρῆν σε τυγχάνειν, ἔχεις.
Πολλῶν μὲν ἄρχεις, πολυπλέθρους δέ σοι γύας
Λείψω· πατρὸς γὰρ ταῦτ' ἐδεξάμην πάρα.
Τί δῆτά σ' ἠδίκηκα; τοῦ σ' ἀποστερῶ;
Μὴ θνῆσχ' ὑπὲρ τοῦδ' ἀνδρὸς, οὐδ' ἐγὼ πρὸ σοῦ.
Χαίρεις ὁρῶν φῶς; πατέρα δ' οὐ χαίρειν δοκεῖς;
Ἦ μὴν πολύν γε τὸν κάτω λογίζομαι
Χρόνον· τὸ δὲ ζῆν σμικρὸν, ἀλλ' ὅμως γλυκύ.
Σύ γ' οὖν ἀναιδῶς διεμάχου τὸ μὴ θανεῖν,
Καὶ ζῇς παρελθὼν τὴν πεπρωμένην τύχην,
Ταύτην κατακτάς· εἶτ' ἐμὴν ἀψυχίαν

Ψέγεις, γυναικὸς, ὦ κάκιστ᾽, ἡσσημένος,
Ἣ τοῦ καλοῦ σοῦ προὔθανεν νεανίου.
Σοφῶς δ᾽ ἐφεῦρες, ὥστε μὴ θανεῖν ποτε,
Εἰ τὴν παροῦσαν κατθανεῖν πείσειας ἂν
Γυναῖχ᾽ ὑπὲρ σοῦ, κᾆτ᾽ ὀνειδίζεις φίλοις,
Τοῖς μὴ θέλουσι δρᾷν τάδ᾽, αὐτὸς ὢν κακός.
Σίγα· νόμιζε δ᾽, εἰ σὺ τὴν σαυτοῦ φιλεῖς
Ψυχὴν, φιλεῖν ἅπαντας· εἰ δ᾽ ἡμᾶς κακῶς
Ἐρεῖς, ἀκούσῃ πολλὰ κοὐ ψευδῆ κακά.
Χ. Πλείω λέλεκται νῦν τε, καὶ τὰ πρὶν, κακά.
Παῦσαι δὲ, πρέσβυ, παῖδα σὸν κακοῤῥοθῶν.
ΑΔ. Λέγ᾽, ὡς ἐμοῦ λέξαντος· εἰ δ᾽ ἀλγεῖς κλύων
Τἀληθὲς, οὐ χρῆν σ᾽ εἰς ἔμ᾽ ἐξαμαρτάνειν.
Φ. Σοῦ δ᾽ ἂν προθνήσκων, μᾶλλον ἐξημάρτανον.
ΑΔ. Ταυτὸν γὰρ ἡβῶντ᾽ ἄνδρα, καὶ πρέσβυν, θανεῖν;
Φ. Ψυχῇ μιᾷ ζῆν, οὐ δυοῖν, ὀφείλομεν.
ΑΔ. Καὶ μὴν Διός γε μείζον᾽ ἂν ζώοις χρόνον.
Φ. Ἀρᾷ γονεῦσιν, οὐδὲν ἔκδικον παθών;
ΑΔ. Μακροῦ βίου γὰρ ᾐσθόμην ἐρῶντά σε.
Φ. Ἀλλ᾽ οὐ σὺ νεκρὸν ἀντὶ σοῦ τόνδ᾽ ἐκφέρεις;
ΑΔ. Σημεῖα τῆς σῆς, ὦ κάκιστ᾽, ἀψυχίας.
Φ. Οὔτοι πρὸς ἡμῶν γ᾽ ὤλετ᾽· οὐκ ἐρεῖς τόδε.

Accuſas, o timidiſſime, a muliere victe,
Quae pro te pulchro adoleſcentulo mortua eſt.
Aſtute autem hoc excogitaſti, ut nunquam moriaris,
Modo perſuaſeris mori praeſentem
Uxorem pro te: deinde vero exprobras amicis,
Qui haec nolunt facere, cum tu ipſe ſis timidus.
Tace: et exiſtima, ſi tu tuam amas
Vitam, et omnes *ſuam* amare: ſi vero nobis male
Dixeris, audies multa, et non falſa mala.
C. Nimis multa dicta ſunt et nunc, et ante, mala:
Deſine vero ſenex filium tuum maledictis inſectari.
AD. Vitupera, quippe a me vituperatus: ſi vero doles,
Audiens verum, non oportebat te in me delinquere
P. Magis utique peccaſſem, ſi fuiſſem mortuus pro te.
AD. Idemne vero eſt juvenem mori, et
ſenem?
P. Debemus una anima vivere, non duabus.
AD. Atqui Jove longius vivas in tempus.
P. An imprecaris parentibus, nulla injuria affectus?
AD. Sentio enim te amare longam vitam.
P. At nonne tu hoc cadaver pro te effers?
AD. Indicia tuae, o ignaviſſime, timiditatis.
P. Nequaquam a nobis periit: non dices hoc.

AD. Heu!

Utinam hoc viro indigeas aliquando.

P. Duc *uxores* multas, ut plures pro te moriantur.

AD. Tibi hoc *eſt* probroſum, tu enim non voluiſti mori,

P. Dulcis *eſt* lux iſta Dei, dulcis *eſt*.

AD. Malum *eſt* hoc tuum ingenium, nec virile.

P. Nonne rideres vetulum efferens cadaver?

AD. Morieris certe inglorius quum moreris.

P. Male audire mortuus non curo.

AD. Heu, heu! ſenectus quam plena *eſt* impudentiae.

P. Haec non erat impudens: hanc nactus es ſtultam.

AD. Abi tu, et ſine me ſepelire hoc meum cadaver.

P. Abeo: tu ipſe vero, qui es ipſius interfector, *ipſam*

Sepelies. Et inſuper poenam dabis tuis affinibus:

Vel certe Acaſtus non amplius erit inter viros *habendus*,

Niſi poenas de te ſumpſerit pro ſanguine ſororis.

AD. Pereas nunc ipſe, et tua conjunx;

Liberis-orbi, vivo filio, ſicut digni *eſtis*,

Seneſcite: nunquam enim mecum venietis ſub idem

Tectum: abite. Si vero deceret me per praecones

Interdicere *tibi* tua paterna domo, interdicerem.

Nos vero, praeſens enim malum *eſt* ferendum,

Eamus, ut in rogo ponamus cadaver.

ΑΔ. Φεῦ.
Εἴθ' ἀνδρὸς ἔλθοις τοῦδέ γ' εἰς χρείαν ποτέ.
Φ. Μνήστευε πολλὰς, ὡς θάνωσι πλείονες.
ΑΔ. Σοὶ τοῦτ' ὄνειδος· οὐ γὰρ ἤθελες θανεῖν.
Φ. Φίλον τὸ φέγγος τοῦτο τοῦ θεοῦ, φίλον.
ΑΔ. Κακὸν τὸ λῆμα, κοὐκ ἐν ἀνδράσιν, τὸ σόν.
Φ. Οὐκ ἐγγελᾷς γέροντα βαστάζων νεκρόν.
ΑΔ. Θανῇ γε μέντοι δυσκλεὴς ὅταν θάνῃς.
Φ. Κακῶς ἀκούειν οὐ μέλει θανόντι μοι.
ΑΔ. Φεῦ, φεῦ· τὸ γῆρας ὡς ἀναιδείας πλέον.
Φ. Ἥδ' οὐκ ἀναιδής· τήνδ' ἐφεῦρες ἄφρονα.
ΑΔ. Ἄπελθε, καί με τόνδ' ἔα θάψαι νεκρόν.
Φ. Ἄπειμι· θάψεις δ' αὐτὸς ὢν αὐτῆς φονεύς·
Δίκας δὲ δώσεις σοῖσι κηδεσταῖς ἔτι.
Ἦτ' ἄρ' Ἄκαστος οὐκ ἔτ' ἔστ' ἐν ἀνδράσιν,
Εἰ μή σ' ἀδελφῆς αἷμα τιμωρήσεται.
ΑΔ. Ἔρροις νῦν αὐτὸς, χ' ἡ ξυνοικήσασά σοι,
Ἄπαιδε παιδὸς ὄντος, ὥσπερ ἄξιοι,
Γηράσκετ'· οὐ γὰρ τῷδ' ἴτ' εἰς ταυτὸ στέγος.
Νεῖσθ'· εἰ δ' ἀπειπεῖν χρῆν με κηρύκων ὕπο
Τὴν σὴν πατρῴαν ἑστίαν, ἀπεῖπον ἄν.
Ἡμεῖς δὲ, τοὐν ποσὶ γὰρ οἰστέον κακὸν,
Στείχωμεν, ὡς ἂν ἐν πυρᾷ θῶμεν νεκρόν.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Χ. Ὦ σχετλία τόλμης, γενναία,
Καὶ μέγ' ἀρίστα,
Χαῖρε· πρόφρων σε χθόνιός θ' Ἑρμῆς,
Αΐδης τε δέχοιτ'· εἰ δέ τι κἀκεῖ
Πλέον ἐστ' ἀγαθοῖς, τούτων μετέχουσ'
Αΐδου νύμφᾳ παρεδρεύοις.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΘΕ. Πολλοὺς μὲν ἤδη, κἀπὸ παντοίας χθονὸς,
Ξένους μολόντας οἶδ' ἐς Ἀδμήτου δόμους,
Οἷς δεῖπνα προὔθηκ'· ἀλλὰ τοῦδ' οὔπω ξένου
Κακίον' ἐς τήνδ' ἑστίαν ἐδεξάμην.
Ὃς, πρῶτα μὲν πενθοῦντα δεσπότην ὁρῶν,
Εἰσῆλθε, κἀτόλμησ' ἀμείψασθαι πύλας·
Ἔπειτα δ' οὔτι σωφρόνως ἐδέξατο
Τὰ προστυχόντα ξένια, συμφορὰν μαθὼν,
Ἀλλ', εἴ τι μὴ φέροιμεν, ὤτρυνεν φέρειν.
Ποτῆρα δ' ἐν χείρεσσι κίσσινον λαβὼν,
Πίνει μελαίνης μητρὸς εὔζωρον μέθυ,
Ἕως ἐθέρμην' αὐτὸν ἀμφιβᾶσα φλὸξ
Οἴνου· στέφει δὲ κρᾶτα μυρσίνης κλάδοις,
Ἄμουσ' ὑλακτῶν· δισσὰ δ' ἦν μέλη κλύειν,
Ὁ μὲν γὰρ ᾖδε, τῶν ἐν Ἀδμήτου κακῶν

ANAPAESTI.

C. O miſera, o propter audaciam generoſa,
Et longe praeſtantiſſima,
Vale : benevolus vero te ſubterraneus Mercurius,
Et Pluto, excipiat : ſi quid vero et illic
Plus contingit bonis, horum particeps
Plutonis conjugi aſſideas.

IAMBI.

S. Multos quidem jam ex omni terra
Hoſpites in Admeti aedes profectos ſcio,
Quibus adpoſui cibos : verum nondum hoc hoſpite
Deteriorem in hanc domum recepi.
Qui primum quidem lugentem herum videns,
Introivit, et auſus eſt tranſire fores.
Deinde vero non modeſte accepit
Quae praeſto zenia, cognita calamitate *domus :*
Sed ſiquid non afferremus, ultro jubebat ferre.
Arripiens autem hederaceum poculum in manus,
Bibit merum vinum nigrae matris,
Donec calefecit ipſum circumdans flamma
Vini : et coronat caput myrti ramis,
Abſurda latrans : erat autem geminum melos :
Hic enim cantabat, mala, quae in Admeti *domo erant*

Nihil curans: nos vero ſervi plorabamus
Heram: oculum tamen non oſtendebamus hoſpiti
Madefacientes: ſic enim mandaverat Admetus.
Et nunc ego quidem in aedibus convivio excipio
Hoſpitem, verſutum furem, et praedonem quendam.
Haec vero *domina* ex aedibus abiit, nec *eam* ſum
Proſecutus, neque extendi mànum, lugens meam
Dominam, quae mihi et omnibus ſervis erat
Mater: liberavit enim *nos* ex innumeris malis,
Mollieñs viri iram: nonne igitur hunc hoſpitem
Juſte odi, qui luctus tempore advenit?
HER. Heus tu: quid ita tueris ſerium et cogitabundum?
Non oportet triſtem miniſtrum hoſpitibus
Adeſſe, verum excipere *eos* animo comi.
Tu veró amicum virum heri *tui* praeſentem cernens,
Triſti vultu èt contractis ſuperciliis
Excipis, externi mali curam gerens.
Huc accede, ut fias ſapientior.
Scis, quam naturam res mortalium habeant?
Puto te adhuc neſcire: unde didiciſſes? itaque ex me
Audi. Omnes homines debent mori;
Et nemo mortalium eſt, qui ſciat,
An ſit victurus in craſtinum diem futurum.

Οὐδὲν προτιμῶν· οἰκέται δ᾽ ἐκλαίομεν
Δέσποιναν· ὄμμα δ᾽ οὐκ ἐδείκνυμεν ξένῳ
Τέγγοντες· Ἄδμητος γὰρ ὧδ᾽ ἐφίετο.
Καὶ νῦν ἐγὼ μὲν ἐν δόμοισιν ἑςιῶ
Ξένον, πανοῦργον κλῶπα, καὶ λῃςήν τινα.
Ἣδ᾽ ἐκ δόμων βέβηκεν, οὐδ᾽ ἐφεσπόμην,
Οὐδ᾽ ἐξέτεινα χεῖρ᾽, ἀποιμώζων ἐμὴν
Δέσποιναν, ἥ μοι πᾶσί τ᾽ οἰκέταισιν ἦν
Μήτηρ· κακῶν γὰρ μυρίων ἐῤῥύετο,
Ὀργὰς μαλάσσουσ᾽ ἀνδρός· ἆρα τὸν ξένον
Στυγῶ δικαίως, ἐν κακοῖς ἀφιγμένον;
ΗΡ. Οὗτος, τί σεμνὸν καὶ πεφροντικὸς βλέπεις;
Οὐ χρὴ σκυθρωπὸν τοῖς ξένοις τὸν πρόσπολον
Εἶναι, δέχεσθαι δ᾽ εὐπροσηγόρῳ φρενί.
Σὺ δ᾽, ἄνδρ᾽ ἑταῖρον δεσπότου παρόνθ᾽ ὁρῶν,
Στυγνῷ προσώπῳ, καὶ συνωφρυωμένῳ
Δέχῃ, θυραίου πήματος σπουδὴν ἔχων.
Δεῦρ᾽ ἔλθ᾽, ὅπως ἂν καὶ σοφώτερος γένῃ.
Τὰ θνητὰ πράγματ᾽ οἶδας ἣν ἔχει φύσιν;
Οἶμαι μὲν οὔ· πόθεν γάρ; ἀλλ᾽ ἄκουέ μου.
Βροτοῖς ἅπασι κατθανεῖν ὀφείλεται,
Κοὐκ ἔςι θνητῶν, ὅςις ἐξεπίςαται
Τὴν αὔριον μέλλουσαν εἰ βιώσεται.

Τὸ τῆς τύχης γὰρ ἀφανὲς οἷ προβήσεται,
Κἄστ' οὐ διδακτὸν, οὐδ' ἁλίσκεται τέχνῃ.
Ταῦτ' οὖν ἀκούσας καὶ μαθὼν ἐμοῦ πάρα,
Εὔφραινε σαυτὸν, πῖνε· τὸν καθ' ἡμέραν
Βίον, λογίζου σόν· τὰ δ' ἄλλα, τῆς τύχης.
Τίμα δὲ καὶ τὴν πλεῖστον ἡδίστην θεῶν
Κύπριν βροτοῖσιν· εὐμενὴς γὰρ ἡ θεός.
Τὰ δ' ἄλλ' ἔασον ταῦτα, καὶ πείθου λόγοις
Ἐμοῖσιν, εἴπερ ὀρθά σοι δοκῶ λέγειν.
Οἶμαι μέν· οὔκουν, τὴν ἄγαν λύπην ἀφεὶς,
Πίῃς μεθ' ἡμῶν, τάσδ' ὑπερβαλὼν πύλας,
Στεφάνοις πυκασθείς· καὶ σάφ' οἶδ' ὅθ' οὕνεκα
Τοῦ νῦν σκυθρωποῦ καὶ ξυνεστῶτος φρενῶν
Μεθορμιεῖ σε πίτυλος ἐμπεσὼν σκύφου.
Ὄντας δὲ θνητοὺς, θνητὰ καὶ φρονεῖν χρεὼν,
Ὡς τοῖς γε σεμνοῖς καὶ συνωφρυωμένοις
Ἅπασιν ἐστὶν, ὥς γ' ἐμοὶ χρῆσθαι κριτῇ,
Οὐ βίος ἀληθῶς ὁ βίος, ἀλλὰ συμφορά.
ΘΕ. Ἐπιστάμεσθα ταῦτα· νῦν δὲ πράσσομεν,
Οὐχ οἷα κώμου καὶ γέλωτος ἄξια.
ΗΡ. Γυνὴ θυραῖος ἡ θανοῦσα, μὴ λίαν
Πένθει, δόμων γὰρ ζῶσι τῶνδε δεσπόται.
ΘΕ. Τί ζῶσιν; οὐ κάτοισθα τὰν δόμοις κακά.

Curſus enim fortunae incertus *eſt*, quo evadat,
Neque diſci poteſt, neque arte *ulla* deprehenditur.
Haec igitur cum audiveris et didiceris ex me,
Exhilara teipſum, bibe; quotidianam
Vitam tuam ducas *eſſe*, reliqua vero fortunae.
Cole etiam plurimum ſuaviſſimam dearum
Venerem mortalibus, comis enim *eſt* haec dea.
Reliqua vero haec omitte, et obtempera verbis
Meis, ſi modo videor tibi recte praecipere:
Id quod certe puto. Itaque, magnam moeſtitiam
Omittens, bibe nobiſcum, limen hoc ſupervadens,
Coronis ornatus: et certo ſcio, quod ex
Illa nunc triſti et contracta mente,
Alio deducet te impulſio poculi incidens, *i. e. libera Compotatio*. Cum ſumus autem mortales, decet nos
Mortalia ſapere: triſtibus enim et auſteris
Omnibus eſt, ſi me utantur judice,
Vita, non revera vita, ſed calamitas. S. Scimus
Haec: nunc autem rem gerimus, quae comeſſatione
Et riſu non *eſt* digna. HER. Mulier mortua *eſt*
Alienigena; ne nimium lugeas, domini enim hujus
Domus vivunt. S. Quid vivunt? nondum ſcis mala,
Quae *ſunt* in aedibus. HER. Niſi tuus dominus

Fefellit me. S. Nimium ille, nimium eſt amans
Hoſpitum. HER. An ob peregrinum cadaver non
Oportuit me genio indulgere ? S. Imo vero profecto
Cadaver hoc valde et nimis domeſticum erat. HER. An
Igitur calamitatem aliquam domeſticam ille non dixit
Mihi ? S. Tu laetus abi : nobis curae ſunt mala
Dominorum. HER. Hic ſermo non externorum
Malorum eſt initium. S. Haud enim tunc triſtarer
Videns te convivantem. HER. At profecto gravem
Injuriam accepi ab hoſpitibus meis. S. Non enim *in*
Aedes opportune veniſti, ut *te* exciperemus ; nos
Enim ſumus in luctu, et raſuram vides, et nigras
veſtes. HER. Quis ergo eſt mortuus ?
Num aliquis liberorum, an ſenex pater mortuus eſt ?
S. Imo vero conjunx Admeti periit, o hoſpes.
HER. Quid ais ? et nihilominus tamen me hoſpitio
Excepit ? S. Verebatur enim te repellere ab hac domo.
HER O miſer, qualem amiſiſti conjugem ?
S. Periimus omnes, non illa tantum.
HER. At ſenſi quidem, videns oculos lacrymantes,
Et raſuram, et faciem : ſed perſuaſit mihi dicens
Se peregrinum funus ad ſepulturam proſequi.
Invito autem animo has ſupervadens fores,

ΗΡ. Εἰ μή τι σός με δεσπότης ἐψεύσατο.
ΘΕ. Ἄγαν γ᾽ ἐκεῖνος ἔστ᾽ ἄγαν φιλόξενος.
ΗΡ. Οὐ χρῆν μ᾽ ὀθνείου γ᾽ οὕνεκ᾽ εὖ πάσχειν νεκροῦ;
ΘΕ. Ἦ κάρτα μέντοι καὶ λίαν γ᾽ οἰκεῖος ἦν.
ΗΡ. Μῶν ξυμφοράν τιν᾽ οὖσαν οὐκ ἔφραζέ μοι;
ΘΕ. Χαίρων ἴθ᾽· ἡμῖν δεσποτῶν μέλει κακά.
ΗΡ. Ὅδ᾽ οὐ θυραίων πημάτων ἄρχει λόγος.
ΘΕ. Οὐ γάρ σε κωμάζοντ᾽ ἂν ἠχθόμην ὁρῶν.
ΗΡ. Ἀλλ᾽ ἦ πέπονθα δείν᾽ ὑπὸ ξένων ἐμῶν;
ΘΕ. Οὐκ ἦλθες ἐν δέοντι δέξασθαι δόμους.
Πένθος γὰρ ἡμῖν ἐστὶ, καὶ κουρὰν βλέπεις,
Μελαμπέπλους στολμούς τε. ΗΡ. Τίς δ᾽ ὁ κατθανών;
Μῶν ἢ τέκνων τις φροῦδος, ἢ γέρων πατήρ;
ΘΕ. Γυνὴ μὲν οὖν ὄλωλεν Ἀδμήτου, ξένε.
ΗΡ. Τί φής; ἔπειτα δῆτά μ᾽ ἐξενίζετε;
ΘΕ. Ἠδεῖτο γάρ σε τῶνδ᾽ ἀπώσασθαι δόμων.
ΗΡ. Ὦ σχέτλι᾽, οἵας ἤμπλακες ξυναόρου.
ΘΕ. Ἀπωλόμεσθα πάντες, οὐ κείνη μόνη.
ΗΡ. Ἀλλ᾽ ᾐσθόμην μὲν, ὄμμ᾽ ἰδὼν δακρυῤῥοῦν
Κουράν τε, καὶ πρόσωπον· ἀλλ᾽ ἔπειθέ με
Λέγων θυραῖον κῆδος ἐς τάφον φέρειν.
Βίᾳ δὲ θυμοῦ τάσδ᾽ ὑπερβαλὼν πύλας

Ἔπινον ἀνδρὸς ἐν φιλοξένου δόμοις,
Πράσσοντος οὕτω, κἀπεκώμαζον, κάρα
Στεφάνοις πυκασθείς· ἀλλὰ σοῦ, τὸ μὴ φράσαι,
Κακοῦ τοσούτου δώμασι προκειμένου.
Ποῦ καί σφε θάπτει; ποῦ νιν εὑρήσω μολών;
ΘΕ. Ὀρθὴν παρ' οἶμον, ἢ 'πὶ Λάρισσαν φέρει,
Τύμβον κατόψει ξεστὸν ἐκ προαστίου.
ΗΡ. Ὦ πολλὰ τλᾶσα καρδία, ψυχή τ' ἐμὴ,
Νῦν δεῖξον, οἷον παῖδά σ' ἡ Τιρυνθία
Ἠλεκτρυῶνος γείνατ' Ἀλκμήνη Διΐ.
Δεῖ γάρ με σῶσαι τὴν θανοῦσαν ἀρτίως
Γυναῖκα, κεἰς τόνδ' αὖθις ἱδρῦσαι δόμον
Ἄλκηστιν, Ἀδμήτῳ θ' ὑπουργῆσαι χάριν.
Ἐλθὼν δ' ἄνακτα τὸν μελάμπεπλον νεκρῶν
Θάνατον φυλάξω· καί νιν εὑρήσειν δοκῶ,
Πίνοντα τύμβου πλησίον προσφαγμάτων.
Κἄνπερ λοχήσας αὐτὸν, ἐξ ἕδρας συθεὶς,
Μάρψω, κύκλῳ δὲ περιβάλω χεροῖν ἐμαῖν,
Οὐκ ἔστιν ὅστις αὐτὸν ἐξαιρήσεται
Μογοῦντα πλευρὰ, πρὶν γυναῖκ' ἐμοὶ μεθῇ.
Ἢν δ' οὖν ἁμάρτω τῆσδ' ἄγρας, καὶ μὴ μόλῃ
Πρὸς αἱματηρὸν πέλανον, εἶμι τὴν κάτω,
Κόρης, ἄνακτός τ' εἰς ἀνηλίους δόμους,

Bibi in domo viri hoſpitalis,
In hac fortuna verſantis, et commeſſatus ſum, caput
Coronis redimitus. Sed tua culpa eſt, quod non
Dixiſti, tanto malo *veſtram* domum invadente.
Ubi eam ſepeliit? ubi inveniam eam vadens?
S. Recta via, quae ducit Lariſſam, videbis tumulum
Politum extra ſuburbium. HER. O cor, quod
Multa ſuſtinuit, et o mea anima, nunc oſtende,
Qualem te filium Tirynthia Alcmena,
Electryonis filia, Jovi genuerit. oportet enim
Me *nunc* ſervare recens-mortuam mulierem, et
Reſtituere in hanc domum Alceſtin, Admetoque
Gratiam referre. Profectus igitur mortuorum
Regem alis nigrantem, orcum obſervabo, et ſpero
Me inventurum ipſum, bibentem apud tumulum
De victimarum mactatarum ſanguine. Et ſi inſidiis
Illi ſtructis ex *mea* ſede properans *eum* corripiam,
Et undique complexus premam meis manibus, nullus
Eſt, qui mihi ipſum eripiat dolentem latera,
Priuſquam mulierem mihi dimiſerit. Si vero hac
Praeda fruſtratus fuero, et non venerit ad cruentam
Molam, deſcendam ad inferos, in obſcuram domum
Proſerpinae et Plutonis, et poſtulabo: et confido

Me reducturum eſſe ſurſum Alceſtin, ut tradam
Eam in manus mei hoſpitis, qui me excepit
Hoſpitio, nec abegit, quamvis eſſet gravi
Calamitate percuſſus, ſed occultavit generoſus
Animi, venerans me. Quis ex omnibus Theſſalis
Magis eſt iſto hoſpitalis ? quis etiam ex Graeciae
Incolis ? Quamobrem non dicet ſe ingrato
Benefeciſſe viro, cum ipſe ſit animo generoſo.

ANAPAESTI.

AD. Io, io !
Triſtis acceſſus, triſtiſque aſpectus
Viduarum aedium : hei mihi, heu mihi ! ae, ae !
Quo vadam ? ubi conſiſtam ? quid dico ? quid vero
Non ? quomodo queam perire?
Profecto valde infelicem mater me peperit.
Beatos duco mortuos ; illos amo :
Illam domum habitare expeto.
Non enim laetor lucem intuens,
Nec in terra pedem eundo figens ;
Talem obſidem mihi ereptum
Plutoni mors tradidit.

Αἰτήσομαί τε· καὶ πέποιθ' ἄξειν ἄνω
Ἄλκηςιν· ὥςε χερσὶν ἐνθεῖναι ξένȣ,
Ὅς μ' εἰς δόμȣς ἐδέξατ', οὐδ' ἀπήλασε,
Καίπερ βαρείᾳ συμφορᾷ πεπληγμένος,
Ἔκρυπτε δ', ὢν γενναῖος, αἰδεσθεὶς ἐμέ.
Τίς τȣ̃δε μᾶλλον Θεσσαλῶν φιλόξενος;
Τίς Ἑλλάδ' οἰκῶν; τοιγὰρ οὐκ ἐρεῖ, κακὸν
Εὐεργετῆσαι φῶτα, γενναῖος γεγώς.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΑΔ. Ἰὼ, ἰώ·
Στυγναὶ πρόσοδοι, ςυγναὶ δ' ὄψεις
Χήρων μελάθρων· ἰώ μοι· αἶ, αἶ·
Ποῖ βῶ; πῆ ςῶ; τί λέγω; τί δὲ μή;
Πῶς ἂν ὀλοίμαν;
Ἦ βαρυδαίμονα μήτηρ μ' ἔτεκεν.
Ζηλῶ φθιμένους, κείνων ἔραμαι,
Κεῖν' ἐπιθυμῶ δώματα ναίειν.
Οὔτε γὰρ αὐγὰς χαίρω προσορῶν,
Οὔτ' ἐπὶ γαίας πόδα πεζεύων·
Τοῖον ὅμηρόν μ' ἀποσυλήσας
Ἀΐδῃ θάνατος παρέδωκεν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ Α'.

Χ. Πρόβα, πρόβα· βᾶθι κεῦθος οἴκων.
ΑΔ. Αἶ, αἶ.
Χ. Πέπονθας ἄξι' αἰαγμάτων.
ΑΔ. Ἔ, ἔ.
Χ. Δι' ὀδύνας ἔβας· σάφ' οἶδα.
ΑΔ. Φεῦ, φεῦ.
Χ. Τὰν νέρθεν οὐδὲν ὠφελεῖς,
ΑΔ. Ἰώ μοί, μοι.
Χ. Τὸ μή ποτ' εἰσιδεῖν φιλίας ἀλόχου
Πρόσωπον ἄντα λυπρόν.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΑΔ. Ἔμνησας, ὅ μου φρένας ἥλκωσεν·
Τί γὰρ ἀνδρὶ κακὸν μεῖζον, ἁμαρτεῖν
Πιστῆς ἀλόχου; μή ποτε γήμας
Ὤφελον οἰκεῖν μετὰ τῆσδε δόμους.
Ζηλῶ δ' ἀγάμους ἀτέκνους τε βροτῶν·
Μία γὰρ ψυχή· τῆσδ' ὑπεραλγεῖν,
Μέτριον ἄχθος·
Παίδων δὲ νόσους, καὶ νυμφιδίους
Εὐνὰς θανάτοις κεραϊζομένας,
Οὐ τλητὸν ὁρᾶν, ἐξὸν ἀτέκνοις

ANTISTROPHICA.

STROPHE I.

C. Procede, procede: abi *in* latebras aedium.

AD. Ae, ae.

C. Paſſus es digna lamentis.

AD. Heu, heu!

C. Es in dolore, bene ſcio.

AD. Heu, heu!

C. Nihil tamen juvas mortuam.

AD. Hei mihi, mihi!

C. Non amplius intueri charae conjugis
Vultum coram, triſte *eſt*.

ANAPAESTI.

AD. Meminiſti *rei*, quae ſauciavit meum animum:
Quod enim homini majus malum accidere poteſt,
Quam amittere charam conjugem? utinam nunquam
Uxore ducta, habitaſſem cum hac *iſtas* aedes.
Felices duco caelibes et ſine liberis mortales.
Una enim anima eſt: pro hac dolore,
Mediocre *eſt* onus.
Liberorum autem morbos, et nuptiales
Lectos morte vaſtatos,
Intolerabile *eſt* aſpicere; cum licuiſſet ſine liberis

Et ſine conjuge ſemper vivere.

ANTISTROPHE 1.

C. Fatum, fatum ineluctabile venit.

AD. Heu, heu!

C. Nullum vero finem facis dolorum.

AD. Heu, heu!

C. Triſtia quidem *ſunt haec* latu: ſed tamen——

AD. Heu, heu!

C. Perfer, non *enim* tu primus amiſiſti——

AD. Hei mihi, mihi!

C. Conjugem: alios enim alia calamitas

Premit apparens mortalium.

ANAPAESTI.

AD. O longi luctus et o dolores propter amicos,

Qui ſub terra! Cur prohibuiſti,

Ne me projicerem in cavam ſepulchri foſſam,

Et cum illa longe praeſtantiſſima

Jacerem mortuus?

Duas enim animas pro una Pluto

Coërcuiſſet ſimul fideliſſimas,

Tranſgreſſas paludem infernam.

STROPHE 2.

C. Mihi quidem erat cognatus,

Ἀγάμοις τ' εἶναι διαπαντός.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α'.

Χ. Τύχα, τύχα δυσπάλαιστος ἥκει.
ΑΔ. Αἶ, αἶ.
Χ. Πέρας δ' οὐδὲν τιθεῖς ἀλγέων.
ΑΔ. Ἒ, ἔ.
Χ. Βαρέα μὲν φέρειν, ὅμως δέ—
ΑΔ. Φεῦ, φεῦ.
Χ. Τλᾶθ'· οὐ σὺ πρῶτος ὤλεσας—
ΑΔ. Ἰώ μοί, μοι·
Χ. Γυναῖκα· συμφορὰ δ' ἑτέρους ἑτέρα
Πιέζει φανεῖσα θνατῶν.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΑΔ. Ὦ μακρὰ πένθη, λῦπαί τε φίλων
Τῶν ὑπὸ γαῖαν, τί μ' ἐκώλυσας
Ῥίψαι τύμβου τάφρον ἐς κοίλην,
Καὶ μέτ' ἐκείνης τῆς μέγ' ἀρίστης
Κεῖσθαι φθίμενον;
Δύο δ' ἀντὶ μιᾶς Ἅδης ψυχὰς
Τὰς πιστοτάτας γε συνέσχεν ὁμοῦ,
Χθονίαν λίμναν διαβάντε.

ΣΤΡΟΦΗ Β'.

Χ. Ἐμοί τις ἦν ἐν γένει,

Ὦ κόρος ἀξιόθρηνος
Ὤιχετ' ἐν δόμοισι
Μονόπαις· ἀλλ' ἔμπας
Ἔφερε κακὸν
Ἅλις, ἄτεκνος ὤν,
Πολιὰς ἐπὶ χαίτας
Ἤδη προπετὴς ὤν,
Βιότου τε πρόσω.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΑΔ. Ὦ σχῆμα δόμων, πῶς εἰσέλθω;
Πῶς δ' οἰκήσω, μεταπίπτοντος
Δαίμονος; οἴμοι, πολὺ γὰρ τὸ μέσον.
Τότε μὲν πεύκαις σὺν Πηλιάσιν,
Σύν θ' ὑμεναίοις, ἔστειχον ἔσω,
Φιλίας ἀλόχου χέρα βαστάζων·
Πολυάχητος δ' εἵπετο κῶμος,
Τήν τε θανοῦσαν κἄμ' ὀλβίζων,
Ὡς εὐπατρίδαι, κἀπ' ἀμφοτέρων
Ὄντες ἀρίστων, σύζυγες εἰμέν.
Νῦν δ' ὑμεναίων γόος ἀντίπαλος,
Λευκῶν τε πέπλων μέλανες στολμοὶ,
Πέμπουσί μ' ἔσω,
Λέκτρων κοίτας ἐς ἐρήμους.

Cui filius lamentatione dignus
Periit in aedibus
Unicus: ſed tamen
Ferebat *hoc* malum
Moderate, quamvis eſſet ſine liberis,
Canas ad comas
Jam praeceps exiſtens,
Et aetate provecta.

ANAPAESTI.

AD. O facies aedium, quomodo ingrediar?
Quomodo vero habitabo mutata
Fortuna? Hei mihi: magnum enim *eſt* diſcrimen.
Tunc enim cum tedis ex monte Pelio ſectis,
Et cum cantu intro ibam,
Charae conjugis manum tenens:
Perſtrepenſque carmine ſequebatur ſodalium coetus,
Illam, quae jam eſt mortua, et me, beatos eſſe
Praedicans, quod nobiles, et utrinque
Ex nobiliſſimo genere conjuges eſſemus:
Nunc autem lamentatio hymenaeo contraria,
Et *pro* candidis veſtibus atrae veſtes,
Me deducunt intro
In deſertum thalami cubile.

ANTISTROPHE B.

C. Ad proſperam tibi ſortem
Venit, nondum experto mala,
Hic dolor : ſed ſervaſti
Vitam *tuam* et animam,
Obiit uxor,
Reliquit amorem ;
Quid novi hoc *eſt* ? Multos
Jam ſpoliavit
Mors uxore.

IAMBI.

AD. O amici, conjugis fortunam beatiorem mea
Eſſe duco : quamvis non ſic viſam nihilominus.
Hanc enim nullus dolor attinget poſthac, et cum
Magna gloria liberata eſt a multis doloribus. Ego
Vero, quem non oportebat vivere, praetergreſſus fatum,
Triſtem degam vitam, nunc primum intelligens.
Quomodo enim ſuſtinebo ingreſſum hujus domus ?
Quem compellaturus ? et a quo compellatus,
Jucundum habebo ingreſſum ? quo me vertam ?
Solitudo enim quae intus *eſt*, perdet me,
Uxore vacuos quum aſpiciam lectos,
Sellaſque in quibus ſedebat, et in aedibus

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β'.

Χ. Παρ' εὐτυχῆ σοι πότμον
Ἦλθεν ἀπειροκάκῳ τό-
δ' ἄλγος· ἀλλ' ἔσωσας
Βίοτον, καὶ ψυχάν.
Ἔθανε δάμαρ,
Ἔλιπε φιλίαν.
Τί νέον τόδε; πολλοὺς
Ἤδη παρέλυσε
Θάνατος δάμαρτος.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΑΔ. Φίλοι, γυναικὸς δαίμον' εὐτυχέστερον
Τοὐμοῦ νομίζω, καίπερ οὐ δοκοῦνθ' ὅμως.
Τῆς μὲν γὰρ οὐδὲν ἄλγος ἅψεταί ποτε,
Πολλῶν δὲ μόχθων εὐκλεὴς ἐπαύσατο.
Ἐγὼ δ', ὃν οὐ χρὴ ζῆν, παρεὶς τὸ μόρσιμον,
Λυπρὸν διάξω βίοτον, ἄρτι μανθάνων.
Πῶς γὰρ δόμων τῶνδ' εἰσόδους ἀνέξομαι;
Τίν' ἂν προσειπών, τοῦ δὲ προσρηθεὶς ὕπο,
Τερπνῆς τύχοιμ' ἂν εἰσόδου; ποῖ τρέψομαι;
Ἡ μὲν γὰρ ἔνδον ἐξολεῖ μ' ἐρημία,
Γυναικὸς εὐνὰς εὖτ' ἂν εἰσίδω κενὰς,
Θρόνους τ' ἐν οἷσιν ἷζε, καὶ κατὰ στέγας

Αὐχμηρὸν οὖδας· τέκνα δ', ἀμφὶ γούνασι
Πίπτοντα, κλαίῃ μητέρ'· οἱ δὲ δεσπότην
Στένωσιν, οἵαν ἐκ δόμων ἀπώλεσαν.
Τὰ μὲν κατ' οἴκους, τοιάδ'· ἔξωθεν δέ με
Γάμοι γ' ἐλῶσι Θεσσαλῶν, καὶ ξύλλογοι
Γυναικοπληθεῖς· οὐ γὰρ ἐξανέξομαι
Λεύσσων δάμαρτος τῆς ἐμῆς ὁμήλικας.
Ἐρεῖ δέ μ', ὅστις ἐχθρὸς ὢν κυρεῖ, τάδε·
Ἰδοῦ τὸν αἰσχρῶς ζῶνθ', ὃς οὐκ ἔτλη θανεῖν,
Ἀλλ', ἣν ἔγημεν ἀντιδοὺς, ἀψυχίᾳ
Πέφευγεν ᾅδην· κᾆτ' ἀνὴρ εἶναι δοκεῖ,
Στυγεῖ δὲ τοὺς τεκόντας, αὐτὸς οὐ θέλων
Θανεῖν· τοιάνδε πρὸς κακοῖσι κληδόνα
Ἕξω· τί μοι ζῆν δῆτα κύδιον, φίλοι,
Κακῶς κλύοντι, καὶ κακῶς πεπραγότι;

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ Α'.

Χ. Ἐγὼ καὶ διὰ μούσας
Καὶ μετάρσιος ᾖξα, καὶ
Πλείστων ἁψάμενος λόγων,
Κρεῖσσον οὐδὲν ἀνάγκας
Εὗρον· οὐδέ τι φάρμακον
Θρῄσσαις ἐν σανίσι, τὰς

Squalidum ſolum: liberi vero genubus
Accidentes, plorabunt matrem: alii vero dominam
Gement, qualem amiſerint ex domo.
Domi quidem talia; foris vero me
Conjuges Theſſalorum agitabunt, et coetus
Frequentes mulierum: non enim ſuſtinebo
Aſpicere conjugis meae coaetaneas.
Quiſquis vero mihi inimicus eſt, dicet haec:
Vide iſtum turpiter viventem, qui non ſuſtinuit mori,
Sed ſuam conjugem pro ſe prodens prae ignavia,
Effugit mortem: deinde tamen ſe virum eſſe putat,
Et odit parentes, cum ipſe noluerit
Mori: talem famam praeter reliqua mala
Habebo: quid igitur mihi vita optanda *eſt*, amici,
Male audienti: et male rem gerenti?

ANTISTROPHICA.

STROPHE I.

C. Ego et per Muſas,
Et coeleſtia ſpeculans ivi, et
Multum tractans ſtudia,
Nihil Neceſſitate potentius
Inveni: nec ullum pharmacum
Thraciis in tabulis, quas

Orphei conſcripſit
Vox. Neque quaecunque Phoebus
Aeſculapii poſteris tradidit
Pharmaca, aerumnoſis
Adverſus *aerumnas* paebens mortalibus.

ANTISTROPHE. 1.

Solius vero *Neceſſitatis* nec ad aras
Venire, nec *ad* ſimulachrum Deae
Licet: non exaudit victimas.
Ne mihi, veneranda, violentior
Venias, quam prius in vita.
Etenim quicquid Jupiter annuerit,
Tecum hoc perficit:
Et quod apud Chalybes
Ferrum *naſcitur*, vi tu domas.
Nec ullus praefractae
Menti ineſt pudor.

STROPHE 2.

Et te, *Admete*, inevitabilibus manuum
Cepit Dea vinculis.
Perdura tamen: non enim redu-
ces unquam ab Inferis
Flendo defunctos ad ſuperos:

Ὀρφεία κατέγραψε
Γῆρυς· ἐδ' ὅσα Φοῖβος
Ἀσκληπιάδαις παρέδωκε
Φάρμακα, πολυπόνοις
Ἀντιτεμὼν βροτοῖσι.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α'.

Μόνας δ' οὔτ' ἐπὶ βωμὲς
Ἐλθεῖν οὔτε βρέτας θεᾶς
Ἐςὶν, ἐ σφαγίων κλύει.
Μή μοι, πότνια, μείζων
Ἔλθοις, ἢ τοπρὶν ἐν βίῳ.
Καὶ γὰρ Ζεὺς ὅ, τι νεύσει,
Σὺν σοὶ τῦτο τελευτᾷ.
Καὶ τὸν ἐν Χαλύβοισι
Δαμάζεις σὺ βίᾳ σίδαρον.
Οὐδέ τις ἀποτόμε
Λήματός ἐςιν αἰδώς.

ΣΤΡΟΦΗ Β'.

Καί σ' ἐν ἀφύκτοισι χερῶν
Εἷλε θεὰ δεσμοῖς.
Τόλμα δ', ἐ γὰρ ἀνά-
ξεις πότ' ἔνερθεν
Κλαίων τὲς φθιμένες ἄνω·

Tacentem: ego enim tuis malis volebam
Prope diſtans explorari amicus.
Tu vero non dixiſti propoſitum cadaver
Tuae conjugis; ſed me excepiſti hoſpitio,
Tanquam curam habens alieni mali.
Et coronavi caput, et libavi diis
Libationes tuis aedibus moerentibus.
Quamobrem queror ſane, queror haec paſſus:
Non tamen te volo contriſtare malis.
Cujus vero rei cauſa venio huc, reverſus denuo
Dicam. Hanc mulierem ſerves mihi acceptam,
Donec adducens Thracios equos huc rediero,
Interfecto tyranno Biſtonum: nactus vero ſortem,
Quam avertant Dii: utinam enim redeam,
Do hanc ancillam tuae familiae.
Venit autem in meas manus *cum* multo labore.
Invenio enim aliquos publicum certamen
Ponentes athletis, dignum labore: unde abduco
Hanc, praemium victoriae accipiens. Illis
Enim, qui *in* levioribus vincebant, licebat equos
Abducere. Illis vero, qui *in* gravioribus vincebant
In pugilatu et lucta, armenta; mulier vero
Praeterea ſequebatur: *mihi* vero incidenti, turpe

Σιγῶντ'· ἐγὼ δὲ σοῖς κακοῖσιν ἠξίουν
Ἐγγὺς παρεστὼς ἐξετάζεσθαι φίλος.
Σὺ δ' οὐκ ἔφραζες σῆς προκείμενον νέκυν
Γυναικός· ἀλλά μ' ἐξένιζες ἐν δόμοις,
Ὡς δὴ θυραίου πήματος σπουδὴν ἔχων·
Κἄστεψα κρᾶτα, καὶ θεοῖς ἐσπεισάμην
Σπονδὰς, ἐν οἴκοις δυστυχοῦσι τοῖσι σοῖς.
Καὶ μέμφομαι δὴ, μέμφομαι παθὼν τάδε.
Οὐ μήν σε λυπεῖν ἐν κακοῖσι βούλομαι.
Ὧν δ' οὕνεχ' ἥκω, δεῦρ' ὑποστρέψας πάλιν,
Λέξω· γυναῖκα τήνδε μοι σῶσαι λαβὼν,
Ἕως ἂν ἵππους δεῦρο Θρηκίας ἄγων
Ἔλθω, τύραννον Βιστόνων κατακτανών.
Πράξας δ', ὃ μὴ τύχοιμι, νοστήσαιμι γὰρ,
Δίδωμι τήνδε σοῖσι πρόσπολον δόμοις.
Πολλῷ δὲ μόχθῳ χεῖρας ἦλθεν εἰς ἐμάς.
Ἀγῶνα γὰρ πάνδημον εὑρίσκω τινὰς
Τιθέντας ἀθληταῖσιν, ἄξιον πόνου·
Ὅθεν κομίζω τήνδε, νικητήρια
Λαβών· τὰ μὲν γὰρ κοῦφα τοῖς νικῶσιν, ἦν
Ἵππους ἄγεσθαι· τοῖσι δ' αὖ τὰ μείζονα
Νικῶσι, πυγμὴν καὶ πάλην, βουφόρβια·
Γυνὴ δ' ἐπ' αὐτοῖς εἵπετ'· ἐντυχόντι δὲ,

Αἰσχρὸν παρεῖναι κέρδος ἦν τόδ' εὐκλεές.
Ἀλλ', ὥσπερ εἶπον, σοὶ μέλειν γυναῖκα χρή·
Οὐ γὰρ κλοπαίαν, ἀλλὰ σὺν πόνῳ, λαβὼν
Ἥκω· χρόνῳ δὲ καὶ σύ μ' αἰνέσεις ἴσως.
ΑΔ. Οὔτοι σ' ἀτίζων, οὐδ' ἐν ἐχθροῖσιν τιθεὶς,
Ἔκρυψ' ἐμῆς γυναικὸς ἀθλίους τύχας·
Ἀλλ' ἄλγος ἄλγει τοῦτ' ἂν ἦν προσκείμενον,
Εἴπερ πρὸς ἄλλου δώμαθ' ὡρμήθης ξένου.
Ἅλις δὲ κλαίειν τοὐμὸν ἦν ἐμοὶ κακόν.
Γυναῖκα δ', εἴ πως ἐστὶν, αἰτοῦμαί σ', ἄναξ,
Ἄλλόν τιν', ὅστις μὴ πέπονθεν, οἷ' ἐγὼ,
Σώζειν ἄνωχθι Θεσσαλῶν· πολλοὶ δέ σοι
Ξένοι Φεραίων· μή μ' ἀναμνήσῃς κακῶν.
Οὐκ ἂν δυναίμην, τήνδ' ὁρῶν ἐν δώμασιν,
Ἄδακρυς εἶναι· μὴ νοσοῦντί μοι νόσον
Προσθῇς· ἅλις γὰρ συμφορᾷ βαρύνομαι.
Ποῦ καὶ τρέφοιτ' ἂν δωμάτων νέα γυνή;
Νέα γὰρ, ὡς ἐσθῆτι καὶ κόσμῳ πρέπει.
Πότερα κατ' ἀνδρῶν δῆτ' ἐνοικήσει στέγην;
Καὶ πῶς ἀκραιφνὴς, ἐν νέοις στρωφωμένη,
Ἔσται; τὸν ἡβῶνθ', Ἡράκλεις, οὐ ῥᾴδιον
Εἴργειν· ἐγὼ δέ σου προμηθίαν ἔχω.
Ἢ, τῆς θανούσης θάλαμον εἰσβήσας, τρέφω;

Fuiſſet glorioſum hoc lucrum negligere. Verum,
Ut dixi, tibi oportet curae eſſe hanc mulierem: non
Enim furtivam, ſed cum labore adeptus venio;
Tempore autem et tu mihi gratias ages fortaſſe.
AD. Neque te contemnens, neque inter inimicos
Ponens, celavi meae conjugis miſeras calamitates;
Sed fuiſſet mihi dolor hic additus dolori,
Si iviſſes ad alius hoſpitis-aedes: ſatis enim mihi
Fuit hoc meum deplorare malum. Mulierem vero,
Si quo modo licet, oro te, rex, alium aliquem, qui
Non ſit paſſus qualia ego, ſervare jube Theſſalorum:
Multi vero tibi *ſunt* hoſpites inter Pheraeos:
Ne redigas mihi in memoriam *meam* mala.
Non poſſem, videns hanc in domo,
Sine lacrymis eſſe: ne dolenti mihi dolorem
Addas: ſatis enim *mea* calamitate gravor.
In qua parte aedium educabitur juvencula?
Nam juvencula eſt, ut ex veſte et ornatu videtur.
Utrum igitur in virorum habitabit tectis?
Et quomodo pura, verſans inter juvenes,
Erit? non eſt facile juvenes, o Hercules,
Coërcere: ego vero tui providam curam gero.
An alam *eam*, in thalamum mortuae?

Et quomodo admittam hanc in lectum illius ?
Duplicem metuo reprehenſionem, et ex civibus
Ne quis me reprehendat, quod *uxórem* de me
Bene-meritam prodens, in alterius juvenculae lectis
Jaceam: et hujus mortuae, digna enim eſt quae a me
Colatur, oportet me habere rationem. Tu autem, o
Mulier, quaecunque tandem tu ſis, ſimilem habere
Te Alceſtidi formae modum ſcito, et eſſe ſimilis
Corpore. Heu mihi! aufer per deos a meis oculis
Iſtam mulierem, ne me occidas perditum. Videor
Enim ipſam intuens, conjugem intueri meam:
Offuſcat autem animum, et ex oculis fontes erumpunt:
O me miſerum, ut nunc primum luctum hunc acerbum
Eſſe experior. C. Ego quidem non poſſem laudare
Praeſentem fortunam, oportet autem *te*, quiſquis ſis tu,
Suſtinere quod deus dat. HER. Utinam vero tantam
Vim haberem tuam, ut in lucem reducerem ex
Inferorum aedibus conjugem, et tibi hoc
Praeſtarem officium! AD. Satis ſcio tuam
Voluntatem: ſed ubi hoc fieri poteſt? Impoſſibile
Eſt mortuos redire in vitam. HER. Ne nunc
Tranſgrediaris modum, ſed feras moderate. AD. Facilius
Eſt, quam miſeriam ſuſtinere, alios monere.

Καὶ πῶς ἐπεισφρῶ τήνδε τῷ κείνης λέχει;
Διπλῆν φοβοῦμαι μέμψιν, ἔκ τε δημοτῶν
Μή τις μ' ἐλέγξῃ, τὴν ἐμὴν εὐεργέτιν
Προδόντ', ἐν ἄλλης δεμνίοις πιτνεῖν νέας·
Καὶ τῆς θανούσης, ἀξία δέ μοι σέβειν,
Πολλὴν πρόνοιαν δεῖ μ' ἔχειν· σὺ δ', ὦ γύναι,
Ἥτις ποτ' εἶ σὺ, ταὔτ' ἔχουσ' Ἀλκήστιδι
Μορφῆς μέτρ' ἴσθι, καὶ προσήϊξαι δέμας.
Οἴμοι· κόμιζε πρὸς θεῶν ἀπ' ὀμμάτων
Γυναῖκα τήνδε, μή μ' ἕλῃς ἡρημένον.
Δοκῶ γὰρ, αὐτὴν εἰσορῶν, γυναῖχ' ὁρᾷν
Ἐμήν· θολοῖ δὲ καρδίαν· ἐκ δ' ὀμμάτων
Πηγαὶ κατεῤῥώγασιν· ὦ τλήμων ἐγὼ,
Ὡς ἄρτι πένθους τοῦδε γεύομαι πικροῦ.
Χ. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἔχοιμ' ἂν εὖ λέγειν τύχην·
Χρὴ δ', ὅστις εἶ σὺ, καρτερεῖν θεοῦ δόσιν.
ΗΡ. Εἰ γὰρ τοσαύτην δύναμιν εἶχον, ὥστε σὴν
Εἰς φῶς πορεῦσαι νερτέρων ἐκ δωμάτων
Γυναῖκα, καὶ σοὶ τήνδε πορσῦναι χάριν.
ΑΔ. Σάφ' οἶδα βούλεσθαί σ' ἄν· ἀλλὰ ποῦ τόδε;
Οὐκ ἔστι τοὺς θανόντας ἐς φάος μολεῖν.
ΗΡ. Μὴ νῦν ὑπέρβαιν', ἀλλ' ἐναισίμως φέρε.
ΑΔ. Ῥᾷον παραινεῖν, ἢ παθόντα καρτερεῖν.

ΗΡ. Τί δ' ἂν προκόπτοις, εἰ θέλοις ἀεὶ στένειν;
ΑΔ. Ἔγνωκα καὐτὸς, ἀλλ' ἔρως τίς μ' ἐξάγει.
ΗΡ. Τὸ γὰρ φιλῆσαι τὸν θανόντ', ἄγει δάκρυ.
ΑΔ. Ἀπώλεσέν με, κἄτι μᾶλλον, ἢ λέγω.
ΗΡ. Γυναικὸς ἐσθλῆς ἤμπλακες· τίς ἀντερεῖ.
ΑΔ. Ὥστ' ἄνδρα τόνδε μηκέθ' ἥδεσθαι βίῳ.
ΗΡ. Χρόνος μαλάξει· νῦν δ' ἔθ' ἡβᾷ σοὶ κακόν.
ΑΔ. Χρόνον λέγοις ἄν, εἰ χρόνος τὸ κατθανεῖν.
ΗΡ. Γυνή σε παύσει, καὶ νέου γάμου πόθος.
ΑΔ. Σίγησον· οἷον εἶπας· οὐκ ἂν ᾠόμην.
ΗΡ. Τί δ'; οὐ γαμεῖς γὰρ, ἀλλὰ χηρεύσει λέχος;
ΑΔ. Οὐκ ἔστιν ἥτις τῷδε συγκλιθήσεται.
ΗΡ. Μῶν τὴν θανοῦσαν ὠφελεῖν τι προσδοκᾷς;
ΑΔ. Κείνην, ὅπου πέρ ἐστι, τιμᾶσθαι χρεών.
ΗΡ. Αἰνῶ μὲν, αἰνῶ· μωρίαν δ' ὀφλισκάνεις.
ΑΔ. Ὡς μήποτ' ἄνδρα τόνδε νυμφίον καλῶν.
ΗΡ. Ἐπῄνεσ', ἀλόχῳ πιστὸς οὕνεκ' εἶ φίλος.
ΑΔ. Θάνοιμ', ἐκείνην, καίπερ οὐκ οὖσαν, προδούς.
ΗΡ. Δέχου νῦν εἴσω τήνδε γενναίαν δόμων.
ΑΔ. Μὴ πρὸς σὲ τοῦ σπείραντος ἄντομαι Διός.
ΗΡ. Καὶ μὴν ἁμαρτήσῃ γε, μὴ δράσας τάδε.
ΑΔ. Καὶ δρῶν γε, λύπῃ καρδίαν δηχθήσομαι.
ΗΡ. Πιθοῦ· τάχ' ἂν γὰρ εἰς δέον πέσοι χάρις.

HER. Quid vero proficies, ſi ſemper gemere velis?
AD. Scio et ipſe: ſed amor quidam *ad hoc* me rapit.
HER. Diligere enim mortuum, elicit lacrymas.
AD. Perdidit me, et multo magis quam dicere poſſum.
HER. Amiſiſti bonam conjugem: quis contradicet?
AD. Ita ut hic vir non amplius delectetur *vita*.
HER. Tempus molliet: nunc vero malum tuum adhuc
Juveneſcit. AD. Tempus dixeris, ſi tempus eſt mori.
HER. Mulier abducet te a luctu, et deſiderium novarum
Nuptiarum. A. Taec: quid dixiſti: nunquam *hoc* putaſſem.
HER. Quid? non duces igitur uxorem, ſed manebit
Viduus torus? AD. Nulla *mulier* eſt, quae cum hoc ſit
Cubitura. HER. Num ſperas aliquid te prodeſſe
Mortuae? AD. Illam decet honore affici, ubicunque eſt
HER. Laudo quidem *hoc*, laudo: ſed ſtultitiae obnoxius
Es. AD. Ut nunquam virum hunc ſponſum vocaturus.
HER. Laudo, quia conjugi fidus es amicus.
AD. Moriar, ſi illam prodidero, quamvis non ſit
Amplius *in vivis*. HER. Recipias ſodes in domum
Iſtam generoſam. AD. *Ne*, oro te per Jovem patrem
Tuum. HER. Atqui peccabis, non faciens hoc.
AD. Faciens autem, mordebor dolore *in* corde.
HER. Obtempera: fortaſſe enim in commodum

Aliquod gratia excidet. AD. Heu ! Utinam ex
Certamine hanc nunquam accepiſſes. HER. Cum
Tamen ego vinco, tu una mecum vincis. AD. Recte
Dixiſti, ſed mulier haec abeat. HER. Abibit, ſi oportet'
Sed primum vide, an ſit utile. AD. Oportet;
Tu mihi niſi iraſceris. HER. Sciens quiddam et ego,
Tantum adhibeo ſtudium. AD. Vince itaque: non
Tamen grata mihi facis. HER. Sed erit tempus, cum
Laudabis nos: obtempera ſolum. AD. Deducite,
Siquidem oportet hanc recipere in aedes. HER. Non
Committam hanc mulierem miniſtris. AD. Tu igitur
Ipſe ipſam introducito, ſi placet, in domum. HER. Imo
Vero ego in tuas manus tradam. AD. Non attingam
Eam: licet vero intrare domum. HER. Commendo eam
Tantum tuae dextrae. AD. Cogis me, rex, non
Volentem facere. HER. Auſis extendere manum, et
Attingere hoſpitam. AD. Atqui extendo *eam*, ut
Gorgoni caput-reſectae. HER. Habes? AD. Etiam
habeo. HER. Serva nunc eam: et Jovis
Filium olim dices eſſe egregium hoſpitem.
Intuere eam, nunquid videatur eſſe ſimilis
Tuae conjugi: et tu beatus jam recede a dolore.
AD. O dii, quid dicam miraculum hoc inſperatum

ΑΔ. Φεῦ·
Εἴθ' ἐξ ἀγῶνος τήνδε μὴ 'λάβες ποτέ.
ΗΡ. Νικῶντι μέν τοι καὶ σὺ συννικᾷς ἐμοί.
ΑΔ. Καλῶς ἔλεξας· ἡ γυνὴ δ' ἀπελθέτω.
ΗΡ. Ἄπεισιν, εἰ χρή· πρῶτα δ', εἰ χρεὼν, ὅρα.
ΑΔ. Χρὴ, σοῦ γε μὴ μέλλοντος ὀργαίνειν ἐμοί.
ΗΡ. Εἰδώς τι κἀγὼ τήνδ' ἔχω προθυμίαν.
ΑΔ. Νίκα νῦν· οὐ μὴν ἀνδάνοντά μοι ποιεῖς.
ΗΡ. Ἀλλ' ἔσθ' ὅθ' ἡμᾶς αἰνέσεις· πιθοῦ μόνον.
ΑΔ. Κομίζετ', εἰ χρὴ τήνδε δέξασθαι δόμοις.
ΗΡ. Οὐκ ἂν μεθείην τὴν γυναῖκα προσπόλοις.
ΑΔ. Σὺ δ' αὐτὸς αὐτὴν εἴσαγ', εἰ δοκεῖ, δόμοις.
ΗΡ. Εἰς σὰς μὲν οὖν ἔγωγε θήσομαι χέρας.
ΑΔ. Οὐκ ἂν θίγοιμι· δῶμα δ' εἰσελθεῖν πάρα.
ΗΡ. Τῇ σῇ πέποιθα χειρὶ δεξιᾷ μόνῃ.
ΑΔ. Ἄναξ, βιάζῃ μ' οὐ θέλοντα δρᾶν τάδε.
ΗΡ. Τόλμα προτείνειν χεῖρα, καὶ θίγειν ξένης.
ΑΔ. Καὶ μὴν προτείνω, Γοργόν' ὡς καρατόμῳ.
ΗΡ. Ἔχεις; ΑΔ. Ἔχω ναί. ΗΡ. Σῶζε
νῦν καὶ τὸν Διὸς
Φήσεις πότ' εἶναι παῖδα γενναῖον ξένον.
Βλέψον δ' ἐς αὐτὴν, εἴ τι σοι δοκεῖ πρέπειν
Γυναικί· λύπης δ' εὐτυχῶν μεθίστασο.

ΑΔ. Ὦ θεοὶ, τί λέξω; θαῦμ' ἀνέλπιστον τόδε·
Γυναῖκα λεύσσω τήνδ' ἐμὴν ἐτητύμως,
Ἢ κέρτομός με θεοῦ τις ἐκπλήσσει χαρά;
ΗΡ. Οὐκ ἔστιν· ἀλλὰ τήνδ' ὁρᾷς δάμαρτα σήν.
ΑΔ. Ὅρα γε, μή τι φάσμα νερτέρων τόδ' ᾖ.
ΗΡ. Οὐ ψυχαγωγὸν τόνδ' ἐποιήσω ξένον.
ΑΔ. Ἀλλ', ἣν ἔθαπτον, εἰσορῶ δάμαρτ' ἐμήν;
ΗΡ. Σάφ' ἴσθ'· ἀπιστεῖν δ' οὔ σε θαυμάζω τύχην.
ΑΔ. Θίγω· προσείπω ζῶσαν ὡς δάμαρτ' ἐμήν.
ΗΡ. Πρόσειπ'· ἔχεις γὰρ πᾶν ὅσονπερ ἤθελες.
ΑΔ. Ὦ φιλτάτης γυναικὸς ὄμμα καὶ δέμας,
Ἔχω σ' ἀέλπτως, οὔ ποτ' ὄψεσθαι δοκῶν.
ΗΡ. Ἔχεις· φθόνος δὲ μὴ γένοιτό τις θεῶν.
ΑΔ. Ὦ τοῦ μεγίστου Ζηνὸς εὐγενὲς τέκνον,
Εὐδαιμονοίης· καί σ' ὁ φιτύσας πατὴρ
Σώζοι· σὺ γὰρ δὴ τἄμ' ἀνώρθωσας μόνος.
Πῶς τήνδ' ἔπεμψας νέρθεν εἰς φάος τόδε;
ΗΡ. Μάχην συνάψας δαιμόνων τῷ κοιράνῳ.
ΑΔ. Ποῦ τόνδε θανάτῳ φὴς ἀγῶνα συμβαλεῖν;
ΗΡ. Τύμβον παρ' αὐτὸν ἐκ λόχου μάρψας
χεροῖν.
ΑΔ. Τί γάρ ποθ' ἥδ' ἄναυδος ἕστηκεν γυνή;
ΗΡ. Οὔπω θέμις σοι τῆσδε προσφωνημάτων

Eſſe? conjugemne cerno
Hanc meam revera, an aliquod
Dei procax gaudium me percellit?
HER. Non eſt *ita*; ſed intueris hanc tuam conjugem.
AD. Vide tamen, ne hoc ſit aliquod inferorum
Spectrum. HER. Non praeſtigiatorem hunc hoſpitem
Adſciviſti. AD. Sed num video conjugem, quam
Sepeliebam? HER. Certo ſcias: non miror autem te
Fortunae tuae non credere. AD. Contrectem, alloquar
Ut meam uxorem vivam? HER. Alloquere: habes
Enim quod voluiſti. AD. O chariſſimae conjugis
Facies et corpus, habeo te praeter ſpem, exiſtimans
Fore ut nunquam te viderem. HER. Habes, invidia
Vero nulla deorum adſit. AD. O maximi Jovis
Generoſe fili, beatus ſis, et pater, qui te genuit, *te*
Servet: tu enim mea reſtituiſti ſolus.
Quomodo hanc reduxiſti ex inferis in iſtam lucem?
HER. Commiſſa pugna cum rege daemonum.
AD. Ubi hanc cum Orco te commiſiſſe dicis
Pugnam? HER. Apud ipſum tumulum ex inſidiis
eum corripiens manibus.
AD. Cur vero mulier haec muta ſtat?
HER. Nondum fas tibi hujus compellationes

Audire, priuſquam diis inferis
Fuerit purificata, et venerit tertius dies.
Introducas igitur eam, et cum ſis juſtus,
In poſterum ſis pius erga hoſpites;
Et vale: ego vero propoſitum certamen
Stheneli filio regi conficiam *hinc* diſcedens.
AD. Maneas nobiſcum et ſis meus convictor.
HER. Alias hoc fiet: nunc enim oportet me
Properare. AD. Ergo ſis felix, et viam eas proſperam.
Civibus vero, et omni impero tetrarchiae,
Ut choros ob felicem rerum eventum inſtituant,
Araſque vaporent boves-mactantibus ſupplicationibus.
Nunc enim in meliorem vitam traducti ſumus, quam
Quae fuit antea: haud enim negabo *nunc* me beatum eſſe.

ANAPAESTI.

Multae ſunt formae rerum divinitus evenientium.
Et multa praeter ſpem dii perficiunt,
Et quae videbantur eventura, non ſunt perfecta,
Inopinatorum vero exitum invenit Deus.
Talis evaſit haec res.

FINIS.

Κλύειν, πρὶν ἂν θεοῖσι τοῖσι νερτέροις
Ἀφαγνίσηται, καὶ τρίτον μόλῃ φάος.
Ἀλλ' εἴσαγ' εἴσω τήνδε· καὶ, δίκαιος ὢν,
Τολοιπὸν, Ἄδμητ', εὐσέβει περὶ ξένους.
Καὶ χαῖρ'· ἐγὼ δὲ τὸν προκείμενον πόνον
Σθενέλου τυράννῳ παιδὶ πορσυνῶ μολών.
ΑΔ. Μεῖνον παρ' ἡμῖν, καὶ ξυνέστιος γενοῦ.
ΗΡ. Αὖθις τόδ' ἔσται· νῦν δ' ἐπείγεσθαί με δεῖ.
ΑΔ. Ἀλλ' εὐτυχοίης· νόστιμον δ' ἔλθοις ὁδόν.
Ἀστοῖς δὲ, πάσῃ τ' ἐννέπω τετραρχίᾳ,
Χοροὺς ἐπ' ἐσθλαῖς συμφοραῖσιν ἱστάναι,
Βωμούς τε, κνισσᾶν βουθύτοισι προστροπαῖς.
Νῦν γὰρ μεθηρμόσμεσθα βελτίω βίον
Τοῦ πρόσθεν, οὐ γὰρ εὐτυχῶν ἀρνήσομαι.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Πολλαὶ μορφαὶ τῶν δαιμονίων,
Πολλὰ δ' ἀέλπτως κραίνουσι θεοί·
Καὶ τὰ δοκηθέντ' οὐκ ἐτελέσθη,
Τῶνδ' ἀδοκήτων πόρον εὗρε θεός.
Τοιόνδ' ἀπέβη τόδε πρᾶγμα.

ΤΕΛΟΣ.

63

SEP 20 1928